

ИЗБРАНИ

РОМАНИ

КЕЙТ ХОЛМС

*“Една история -
гореща като
лятното слънце
и вълшебна
като пясъчните
замъци на плажа...”*

ПЯСЪЧНИ
ЗАМЪЦИ

• КОМПАС •

КЕЙТ ХОЛМС ПЯСЪЧНИ ЗАМЪЦИ

Превод: Ваня Кацарска

chitanka.info

Един неспокоен дух, един скитник, а иначе световноизвестен фотограф, той се прибира у дома, за да се опита край брега на великия и всеопрощаващ океан да разкъса паяжината на спомените, да избяга от болката да забрави... Да запълни с нещо празнината в душата си... Срещата му с нея е случайна — една красива и чувствена жена, някак свенлива, сякаш криеща тайни. Отначало той е просто модел на известната скулптурка; само модел, една лятна история; нищо незначещ, красив, но крехък и нетраен пясъчен замък, който ще се срина като всички пясъчни замъци с края на лятото...

1.

— Божичко, това е той! — Алис Винсънт спря внезапно.

— Кой? Какво? За какво говориш? — Джуди Кърни се огледа бързо, стресната от трескавостта на приятелката си.

— *Той!* — повтори Алис. Погледът ѝ беше прикован към група мъже, облежнати на перилата на терасата пред магазина за стръв и рибарски принадлежности. — Моят Ловец.

— Алис! Бяхме се разбрали, че днес няма да мислим за работа, помниш ли? Ще лежим на плажа, ще се печем и ще отправяме нежни погледи към мъжете с изрязани бански. Така е. Обеща...

Джуди задърпа ръката на приятелката си, но напразно. Алис бе пуснала корени на мястото си, вниманието ѝ беше все така приковано към мъжете.

— Русият, вторият от ляво — посочи тя. — След излъскване ще стане съвършения модел за скулптурата ми на Ловеца.

Джуди въздъхна и се обърна послушно, за да види мъжа, който Алис оглеждаше. Един поглед само и дъхът ѝ спря.

— Оле, боже...

— Нали ти казах — усмихна се Алис триумфално. — Не е ли съвършен, не е ли *съвършен*?

— По десетобалната система — призна Джуди с вперен поглед — получава около петнадесет.

— Говоря за *моята* работа.

— Кой го е грижа за скулптура! Искам да зная дали е свободен. Вечери, питиета...

— Джуди!

— Ще ти отдам дължимото, Алис. Може да не се интересуваш от мъже, но със сигурност умееш да ги хващаш на въдицата. — Погледът в очите на Джуди беше безсрамно страстен. — Погледни раменете. Широки поне миля и покрити с красиви мускули. Не са изпъкнали, просто големи и красиви. Около шест фута и два инча и нито грам тлъстина. Обичам русите, синеоки мъже. Напомнят ми за

завоевателите викинги. Нали знаеш, всичкото това обладаване и плячкосване...

— Ако си мислиш, че ще стоя тук и ще слушам това...

— И обожавам тези гащета. Те наистина подчертават същественото, не мислиш ли? — добави Джуди, като пренебрегна протеста на мърморещата, зачервена Алис. — Не можеш ли просто да си представиш как се триеш в тези дълги крака и онази хубава, голяма издутина...

Алис започна да преглъща с мъка.

Джуди ѝ хвърли един поглед и избухна в смях.

— Честно, Алис! Ти се изчервяваш!

— Та кой не би се изчервил? Винаги ли трябва да си толкова... толкова...

— Непристойна? — предложи Джуди, очите ѝ блестяха.

— Да! Посочих го, защото ми хвана окото.

— Той би хванал окото на коя да е жена, стига да е жива — засмя се Джуди.

— Той ми хвана окото — твърдо продължи Алис, като пренебрегна наглостта на Джуди, — защото би станал съвършения модел за моя Ловец. Ако знаех, че ще бъдеш толкова сладострастна, нямаше да го спомена.

— *Сладострастна!* Алис, това ти е проблемът! Ти се държиш сякаш секс е мръсна дума. Малко първична страст няма да ти навреди. Погледни се! Имаш тяло, което, за да го имат другите, биха извършили убийство...

— Пълна и прекалено висока съм — Алис приведе рамене и затегна колана на дългата си плажна дреха.

— Привлекателно, заоблена — поправи я Джуди. — Ти се занимаваш с упражнения, спазваш диети като за двама и всичко това прави извивките ти по-красиви. И какво като си висока шест фута? Някой ден ще разбереш, че не всички мъже желаят жена, която да е като миниатюрна закачалка за шапки!

— Не се интересувам от лов на мъже! — Алис ядосано погледна неударжимата си приятелка. Гневът, бе открила тя, успешно прикриваше болката, която подобни закачки винаги предизвикваха.

— Със сигурност! Като си помисля за всички мъже, на които си отказала! Но аз говоря за сексапилния мъж хей там. Ти първа го видя и

всичко, което казваш, е, че ще стане добър модел за една от твоите проклети скулптури. После, когато аз правя една хубава, невинна...

— Ти беше крайно непристойна!

— Хубава, невинна забележка относно това колко очевидно подходящ е за *други* неща, ти се изчервяваш като девица, която са хванали в мъжката съблекалня.

— *Аз какво!*

— Мислиш единствено за работата си. Това може да ти е донесло много изложби в галериите и да ти е помогнало да спечелиш много награди, но какво е допринесло *за теб* самата? Наградите не могат да те топят през нощта, нали знаеш.

Алис отвори уста, за да се защити, но Джуди вече се бе развихрила.

Искам да кажа, божичко, погледни се, Алис! Вместо да облечеш това невероятно тяло в изрязани бански, ти носиш цял бански костюм. А косата ти! Не ти е достатъчно, че тази великолепна коса е все на кок. Не! Връзваш я на кок дори на плажа, за бога!

— Вятърът я роши...

— Е, и какво? От време на време трябва да си разпускаш косите, приеми го буквално и метафорично. Обзалагам се — додаде Джуди с неочаквани, лукави пламъчета в очите, — че не можеш да се справиш със сексапилния мъж така добре, както се справяш с онези богати колекционери на произведения на изкуството, които купуват работите ти. Нямах смелостта да отидеш и да помолиш този прекрасен мъжага да ти позира.

— Разбира се, че мога да го помоля да ми позира, но просто няма да го направя — изсумтя Алис и се изправи високомерно.

— Защо не? Нали спомена, че от него ще излезе съвършен модел. Предложи му работата.

— Не ставай смешна! Въобще не съм възнамерявала да го карам да ми позира.

— Но той е съвършен, Алис! Колко време се опитваш да си намериш вдъхновение за тази скулптура? Какво стана с последния модел, с когото опита?

— Беше прекалено красив. Ти самата го каза.

Джуди погледна към групата мъже пред магазина за стръв и рибарски принадлежности.

— Този мъж не е *красив*. Той е страхотно мъжествен и сексапилен. — Очите ѝ се присвиха замислено. — Всъщност, някои от другите също не са зле. Но никой не може да се закачи на малкия пръст на това секси парче.

Тя отново се обърна към Алис. Този път в очите ѝ имаше дяволски пламъчета, които накараха Алис да вдигне ръце с инстинктивното усилие да се предпази от връхлитащото я, каквото и да бе то.

— Не го казвай. Каквото и да е, не го казвай!

Джуди започна да се усмихва фатално.

— Хайде де, иди и му предложи работата.

— Аз...

— Погледни го, Алис! Искам да кажа, *наистина* го погледни! Нима можеш да го оставиш да се измъкне само защото се страхуваш...

— Не се страхувам!

— Ха! Докажи го тогава. Иди право там и го попитай!

— Аз... — Но нямаше как. Алис се обърна да погледне сексапилния мъж, облегат на перилата на терасата.

Той беше по-висок от мъжете около него и носеше орфани, оцапани сини дънки, отрязани така, че скриваха само няколко инча от силните му бедра. Изглеждаше мъж със съмнителна репутация, запуснат и прекрасен, и все пак се движеше със самоувереност, доловима дори от толкова далеч.

— След като се вгледам по-добре — каза тя и се опита да изглежда небрежно незаинтересована, макар въобще да не се чувстваше така, — той е прекалено грубоват за това, което аз търся. Има нужда от бръснене, подстригване и най-вероятно от баня. Въобще не е типът човек, който би работил като модел при мен.

Изсумтяването на Джуди беше направо обидно.

— Имаш предвид, че той те възбужда, безпокои, а ти не би искала да се занимаваш с това. Спомням си началото на нашия разговор, когато каза, че трябва да бъде почистен и да му се намерят прилични дрехи. Е, почисти го! Аз ще ти го облека.

Алис ахна, беше възмутена и все пак осъзна нещастно, че идеята за обличането — или по-скоро *събличането* му — е доста изкусителна. Не можеше да не се обърне и да погледне за последно мъжа, който би се превърнал в нейния съвършен Ловец. За нещастие, този път той

гледаше право в нея, на лицето му трептеше ясно забележима усмивка. Тя се обърна, но не и преди бузите ѝ да поруменят и коремът ѝ да се присвие от обезоръжаваща възбуда.

— Хайде, Алис! Знаеш, че е свършен — настояваше Джуди. — Иди и говори с него. Кажу му, че си една от изгряващите звезди в световното изкуство и искаш да ти позира. Не се страхуваш как ще реагираш при срещата, нали?

— Разбира се, че не!

— Ами тогава?

Алис си пое дълбоко дъх, после бавно го изпусна. Той наистина беше свършения модел за нейния Ловец. Също и непознат, стряскащо и несъмнено привлекателен непознат.

Спомни си за всичките осуетени опити да вдъхне живот на представата си какъв трябва да е нейният Ловец.

— Добре — изрече накрая с лек трепет в гласа. — Добре. Справяла съм се с десетки модели до сега. Стотици! Каква е разликата?

— Така трябва, тигрице! Атакувай! — Усмивката на Джуди заплашваше да стигне до тила ѝ.

— Той сигурно няма да се заинтересува...

— Никога няма да разбереш, преди да опиташ. — Джуди я побутна. — Давай!

Мърморейки някаква молитва под носа си, Алис тръгна. Не бе преполовила пътя до терасата, когато съжали за решението си. Мъжете наблюдаваха приближаването ѝ и въобще не се стесняваха.

— Поздравления, Джеръд, чарът ти отново свърши работа!

— Този път успя да уловиш една голяма, момче!

— Хей, Джер, какво ще кажеш да споделиш с нас излишъка? Има достатъчно за всички и всяка частица от нея е първокачествена!

Колкото повече се приближаваше до терасата на магазина, толкова по-неприлични ставаха коментарите. С високо вдигнала глава, болезнено усещайки руменината, обагрила бузите ѝ, Алис тръгна нагоре по изтърканите дървени стълби.

Трябваше да си гледа в краката. Гуменият ѝ плажен чехъл се закачи на третото стъпало и тя се спъна. Едва сдържа едно проклетие, после, като чу смеха, който посрещна нейната непохватност, се изчерви още повече.

След като стъпи невредима на терасата, Алис си пое дълбоко дъх, за да се успокои, но веднага съжали. Смесената миризма на риба и застояла пот, която идваше от шестимата едри, некъпани скоро мъже, беше изключително силна.

— Този мой сексапил спря малката лейди — избъбра набит мъж. И се захили.

— Зарежи го, Сам! Виж, че стои зашеметена. Нашият афтършейв я завладя.

Духовитата забележка бе придружена от всеобщ смях, но Алис го пренебрегна. Вниманието ѝ беше приковано към високия рус мъж, небрежно облегат на перилата на терасата. Той все още не бе промълвил и дума, но коментарът за тяхната миризма предизвика широка усмивка.

Алис призна пред себе си, че единствената дума, която можеше да го опише, беше *изумителен*.

Набола, няколкодневна брада покриваше бузите му. Дългата, увиснала коса се беше оплела от вятъра и солената вода. Черна линия от смазка се виждаше на едната му ръка, а грозен, извит белег се белееше на потъмнялата кожа на другото рамо. Ръката, която държеше кутийката бира, бе мръсна, и под всеки нокът ясно се забелязваше чернилката. През плоските мускули на корема минаваше друг белег от рана и се скриваше под колана на късите панталони. Те можеха да се крепят и сами.

Тези неща бяха без значение.

Устата на Алис пресъхна. Когато опита, несъзнателно, да оближе устните си, тя откри, че се чуди какъв е вкусът на целувките му. Почти можеше да усети грапавото докосване на брадата му по кожата си.

Мъжът, когото приятелите му наричаха *Джеръд*, се изправи бавно. Без да сваля погледа си от Алис, той тръгна към нея. За толкова едър човек движенията му бяха удивително изящни.

Спря на три крачки от нея. За нейна изненада тя трябваше да наведе главата си назад, за да погледне лицето му. Той беше дори по-висок отколкото си мислеше — поне шест фута^[1] и пет, може би и шест инча^[2]. Караше я да се чувства малка, нещо, което не ѝ се бе случвало от трети клас, когато израсна толкова бързо, че надмина всичките си съученици.

— Може да имаме лоши обноски и да миришем зле, но няма да те изядем — рече ѝ той, тихият му глас можеше да предизвика сексуални фантазии, така, както и тялото му.

— Не, разбира се! — Алис почти се задави от думите си. Той нямаше право да ѝ се подиграва така, дори и само с очи. — Аз, ъ-ъ... — Преглътна болезнено. — Чудех се дали мога да говоря с теб.

Думите ѝ бяха малко по-силни от шепот.

— Насае — поправи се бързо, като хвърли поглед на публиката им, която ги преценяваше.

Той трябваше да се наведе, за да долови думите ѝ.

— Искаш да говориш с мен? За какво?

— Аз... ъ-ъ-ъ... аз се занимавам с изкуство.

— Хубаво.

Нямаше как да пропусне смеха в гласа му. Само във въображението ѝ ли се чуваше леко насмешливият тон зад този смях?

— Скулптор съм.

Всичко това е ужасна грешка, помисли Алис отчаяно, внезапно ѝ се прииска да избяга от присъствието му.

— Да?

— Да. — От вълнение започна да навива около ръката си коланчето на плажната дреха. Беше ѝ невъзможно да срещне тези сини, сини очи. Напълно невъзможно.

— Имам предвид — да, за какво искаш да говорим?

Алис се прокашля.

— За едно... делово предложение.

Въздухът потрепера от смеха и подсвиркванията на публиката, която ги слушаше.

— Дамата има *предложение* за теб, Джер!

— Това е твоят шанс, Джер. Не го пропускай!

— Тихо, момчета — нареди той, без да сваля очи от нея. — Ще трябва да извиниш лошите им обноски, госпожице ъ-ъ... госпожо...

— Винсът. — Алис едва чу собствения си глас. После изрече по-твърдо: — *Госпожица Алис Винсът.*

— Госпожица, Джер, късметлия си!

— Не им обръщай внимание, госпожице Винсът. Току-що се връщаме от четиридневен риболов. След толкова дълго време те имат склонността да забравят как да се държат сред възпитани хора. —

Устата му се изви в усмивка. — Е, ако някога са знаели. Рибарите не са много добри в светските обноски, ако разбирате какво имам предвид.

— Точно така, Джер! Защо не ни покажеш?

— Виж какво — продължи той, като изглежда не забелязваше горящите ѝ бузи, — ти и приятелката ти бяхте тръгнали за плажа, нали? Ще дойда да говоря с теб след мъничко, веднага щом се отърва от тази паплач.

— Паплач, а, Джер? Първо твоята лодка се чупи, а после ни обиждаш. Това е последния път, в който те ангажираме да ни водиш на риболов!

Нов смях. Алис не им обърна внимание.

— Добре — кимна тя. Би се съгласила почти на всичко, което ѝ позволяваше да избяга. — Ще бъдем там някъде — добави момичето неопределено, махайки с ръка.

— Ще ви намеря — увери я той с широка усмивка. — Ще бъде трудно да пропусна някой като теб, дори да опитам, което няма да стане.

Алис си пое дълбоко дъх при тази неприлична интимност в гласа му. Кимна, неспособна да проговори, после се обърна и си тръгна сковано. Някакво шесто чувство ѝ казваше, че две сини очи я гледат леко развеселено, но момичето не се обърна назад — дори и когато чу смях зад себе си.

На Джеръд му отне повече време да се отърве от приятелите си, отколкото очакваше. Бяха изкарали една хубава почивка и не бяха готови да посрещнат края ѝ, дори и заради уютата на горещ душ, чисти дрехи и легло, което не се люлее.

Но след тяхното тръгване той откри, че обмисля дали е разумно да отиде да търси чернокосата красавица, дето го заговори на терасата на магазина за стръв.

Вече съжеляваше за обещанието си да се срещне с непознатата жена. Нейното предложение не бе нищо повече от капан. С оригинална примамка, несъмнено, но все пак примамка.

Както и да е, тя вероятно няма да е на плажа. Не и след толкова много време. И все пак...

Искаше да я види отново. Очевидно тя беше толкова ужасена, колкото и красива, освен това имаше нещо в дълбините на тези кафяви очи, в навеждането на брадичката...

Раздразнен, Джеръд отхвърли мисълта и тръгна по плажа в посоката, в която бе поела по-рано. След четири дни в морето му се струваше странно светът да стои здраво под краката му.

Като дете разходките по плажа, слънцето, което топлеше кожата му, и пясъкът, който скърцаше под краката му, бяха за него добър начин да избяга от житейските проблеми. Сега се чудеше дали някога това ще се случи отново. Вече носеше проблемите със себе си, заключени в душата, и не можеше да избяга от тях.

Една прииждаща вълна се надигна около глезените му, задърпа го, после се отдръпна назад. Пясъкът под краката му се раздвижи, повлечен от отстъпването на океана. Той погледна надолу, наблюдаваше как пясъкът изсветлява, докато водата се оттегляше.

Като дете изпитваше удоволствие да зарови пръсти в пясъка, опитвайки се да спре оттеглящите се вълни. Защо сега не можеше да улови дори и миг от онази наслада?

Клекна рязко, после се наведе да загребе шепа мокър пясък, смачка го на топка, усещайки неговата плътност, след това започна да наблюдава как се разтрошава, докато бавно отваряше юмука си.

На същия този бряг беше играл като дете. Студеният Атлантик пред него беше същия. Въпреки невероятния брой вили, изникнали по брега от детството му до сега, дори редицата острови, които образуваха Външното крайбрежие на Северна Каролина, бяха почти същите като някога.

Беше се променил Джеръд Прескът.

Той потопаи ръка в морето и остави водовъртежът да отнесе златистите пясъчинки.

Това ли се бе случило и с него, зачуди се Джер, малки частици бяха отмивани от приливите и отливите на живота, без той самият да разбере — частици, загубени в Индонезия, други в Китай, трети някъде другаде? Дали последните не бяха избягали от контрола му в онова село в Африка, когато осъзна, че фотоапаратът му се е превърнал в удобна, надеждна преграда между него и света, който снимаше?

Завърна се у дома с надеждата да намери изгубеното. Но бяха минали седмици и той все още се чувстваше кух и празен, както когато седеше в порутената африканска болница и чакаше да разбере дали Джим ще живее... или ще умре.

Без да бърза Джеръд изчисти последните полепнали по ръката му песъчинки, изправи се и разкърши рамене, като се опита да облекчи уморените си мускули. Точно сега би предпочел да седне на пясъка и да се взре в пустотата завинаги, но бе обещал да се срещне с жената с настойчивите очи. Точно това възнамеряваше да направи, без значение какво е нейното предложение. Каквото и друго да не е наред в живота му, той все още спазваше обещанията си.

Не, сега също не беше съвсем искрен.

Ясно, като че ли тя все още стоеше пред него, той можеше да види гордото, въпреки страха, накланяне на главата, меките устни, бързото издигане и спускане на пищните гърди, докато дишането ѝ ставаше все по-учестено заради напрежението.

Също така ясно можеше да си спомни ускоряването на собствения си пулс в отговор. Отдавна никоя жена не му беше влияла по този начин, сексуалното притегляне бе и изненадващо, и приятно.

Не, не я търсеше само защото *обеща*.

Той щеше да я намери, защото тя бе красива и различна... и защото не беше част от живота, който си бе изградил, този живот, в който някак си се бе изгубил преди много време.

[1] Фут — мярка за дължина = 12 инча = 30,48 см — Б.пр. ↑

[2] Инч — мярка за дължина, равна на 2,6 см — Б.пр. ↑

2

Първата сънлива мисъл на Алис беше колко е приятно някой да масажира гърба ти. Плажното масло, което се хлъзгаше по затоплената ѝ от слънцето кожа, само леко прикриваше чувствената грапавост на загрубелите длани, които бавно, но уверено се плъзгаха от долната част на гърба ѝ нагоре към раменете. Пръстите, които масажираха мускулите ѝ, бяха силни и въпреки това я докосваха нежно.

Тя изстена тихичко, после се протегна с удоволствие, пробудена от топлия опияняващ сън, който я бе обхванал.

Очите ѝ бавно се отвориха и фокусираха един крак в пясъка под носа ѝ. Кракът беше с тъмен тен и покрит с малки руси косъмчета и песъчинки.

Миризмата я пробуди напълно.

С изненадан вик Алис седна бързо, като си спомни прекалено късно, че беше откопчала презрамките на банския, за да няма бели резки на тена си.

— За кого се мислиш, по дяволите! — кресна тя разярена, опитвайки се да придърпа горната част на банския на по-благоприлична височина. Сърцето ѝ се разтуптя от изненада, смущение и нещо друго, което не ѝ се искаше да определя.

— Започваш да поизгаряш на някои места — поясни мъжът от рибарския магазин, като седна с подгънати крака и се усмихна одобрително. — Просто си помислих, че ще ти направя добро, ако ти намажа гърба с плажно масло.

Погледът на Алис към ръцете му, отпуснати върху коленете, бе така неволен, както и силната тръпка, която премина през нея при спомена за докосването на тези големи, хубаво оформени ръце по кожата ѝ.

Мъжът бе отделил време да измие мръсотията под ноктите и петното от смазка, но имаше нужда от избръсване и душ — продължителен душ с много сапун — преди да може да се появи в изискана среда.

— Мислех, че няма да дойдеш — тръсна тя, като използва гнева си, за да се предпази от притегателната сила на мъжа.

— Казах ти, че ще дойда, но първо трябваше да се погрижа за клиентите си — обясни той, после кръстоса крака и се огледа наоколо. — Какво стана с приятелката ти?

— Отиде да се разходи. — Алис нямаше намерение да му споменава, че Джуди нарочно я остави сама в ръцете на Сексапилния Мъж.

Той леко кимна, очевидно незаинтересован, после я погледна отново. Алис имаше странното усещане, че плува в тези сини, сини дълбини, че се носи по някакви по-дълбоки и по-опасни води от познатите ѝ досега.

— Е, какво е това делово предложение, за което искаше да говорим?

За момент Алис не каза нищо, отчаяно желаше въобще да не се бе вслушвала в Джуди и закачките ѝ, въобще да не си бе отваряла устата, въобще да не го бе виждала преди всичко, но вече беше прекалено късно да се оттегли. Тя с мъка накара думите да минат през свитото ѝ гърло:

— Аз... аз съм скулптор. Имам поръчка и аз... ъ-ъ... искам да ми позираш. За моята скулптура — добави бързо, като се изчерви от своята недодяланост.

— Какво? — Веждите му рязко се извиха нагоре.

Момичето потрепери. *Кажу му, че е шега. Грешка.*

Думите не можеха да излязат. Помисли си колко се нуждае да намери подходящ мъж за своя Ловец и колко близо стоеше този непознат до образа, който се мъчеше да съживи така упорито, така безуспешно.

— Плащам стандартните цени за модели — изрече тя бързо вместо това, преди думите да замръзнат в нея. — Наела съм крайбрежна къща за студио през лятото. Една стара къща, нагоре по брега.

Махна неопределено с ръка, страхуваше се да отдели очите си от него, защото се опасяваше, че ако го направи, никога няма да се осмели да го погледне отново.

— Не е далеч. Мога да пригоя моята програма към твоята. Както ти е удобно. Няколко часа на ден, може би? Не е трудно, въпреки

че понякога стоенето в една и съща поза прекалено дълго може да е уморително.

Сега думите се сипеха така бързо, че не успяваше да говори гладко. Момичето си пое дълбоко дъх, пропусна останалото и зачака отговора му. Чакането ѝ се стори по-трудно и от обясняването.

Той не каза нищо. Вместо това небрежно се излегна на пясъка, като се подпря на лакът, за да я вижда. Главата му беше наведена така, че гъст кичур сплъстена коса падна напред и засенчи очите му.

Без съмнение бе развеселен и я изучаваше с особено загадъчен вид.

— Каква поза?

— Какво?

Мъжът я подлудяваше, а всъщност той просто си седеше на пясъка. Така излегнат, ясно се виждаше тялото му и на нея ѝ беше трудно да не го заглежда.

Наведе очи, преди неочакваната руменина по бузите ѝ да я издаде.

— Не зная — призна накрая. — Все още не зная точно къде отивам, какво искам.

Тих, приглушен звук откъм мъжа накара Алис отново да вдигне поглед към него.

— Говоря за скулптурата — сопна се тя доста рязко.

— Точно така. — Устните му потрепнаха, но в сините му очи се появи сянка, за която би се заклела, че не е била там преди миг.

— Трябва да направя скици, да те наблюдавам как се движиш, да опитам някои неща... — Гласът на Алис постепенно заглъхна.

— Някои *неща*! — Тези две думи бяха опасно многозначителни.

— Нали разбираш? *Пози*.

За един доста дълъг миг той я наблюдава, очите му излъчваха любопитен блясък, който тя намираще за особено смуцаващ. Зад отблясъците танцуваха сенки.

— Защо избра мен?

— Не зная. Видях те да стоиш там и си помислих: *Това е той*.

— Просто така?

— Ами разбира се! Защо иначе щях да те заговарям?

Джеръд не се сдържа и се засмя на възмущението ѝ. Когато я видя заспала на пясъка, не успя да устои на неочакваното изкушение

да я докосне.

Кожата ѝ беше като коприна, топла и изящно мека, а мускулите отдолу — здрави и силни. Толкова отдавна не беше докосвал жена, толкова отдавна не го беше грижа за това, че почти бе забравил колко са приятни тези усещания, нежността у жените и техните изкусителни, женски извивки. *Нейните извивки.*

И тогава тя се събуди.

Лицето и фигурата ѝ подсказваха градска изтънченост, но все пак в много отношения тя беше изненадващо скована и почти болезнено стеснителна. Очевидното ѝ притеснение при неговите закачки той намираще за особено трогателно.

Но зад него стояха прекалено много години, в които се бе питал за мотивите на другите, прекалено много години, когато работата му — самият му живот понякога — беше зависил от търсенето на скрити значения във всяко действие. Сега някакъв перверзен демон го караше да се съмнява.

— Не беше запланувала всичко това, а? — настоя той.

— Разбира се, че не! — Освен собствената ѝ несигурност, тя бе ужилена и от недоверието му, което я накара да се нахвърли върху него. — Как бих могла, по дяволите, когато никога преди не съм те виждала? Та аз дори не зная името ти!

— Никой не ти е казал *кой* съм? Да ти е намекнал къде можеш да ме намериш?

— За кой се мислиш ти? Брад Пит? — изръмжа тя, докато гневът ѝ се разпалваше все повече. — Никога преди не съм те виждала. И защо някой ще ми говори за някакъв си комерсиален рибар, който вони до небесата...

Алис вече почти крещеше. Когато изстреля последните думи, спря внезапно, ужасена от грубостта си. Надигна се да става, но се отпусна обратно на пясъка, разтърсена от изречената по толкова незначителен повод обида.

— Извинявай — смотолеви тя, лицето ѝ пламтеше. — Нямах право да говоря така. Не мога да...

За нейна изненада той се разсмя. Трепкащите в очите му сенки изчезнаха.

— Не се безпокой — каза Джеръд и необяснимо защо се чувстваше толкова жизнерадостен, на колкото се преструваше в

началото. За негово облекчение демонът в душата му се бе отдръпнал. Засега. — Дебелокож човек съм.

— Нямах право — смънка Алис.

Той се пресегна през дялящото ги пространство, за да я потупа по коляното. Този простичък жест, докосването на ръката му до кожата ѝ, веднага отвлече вниманието ѝ.

— Аз бях груб в началото — призна той. — Извинявай. Ще ми простиш ли?

Алис кимна, омагьосана, вторачена в ръката му. Чак когато мъжът си отдръпна ръката, тя успя да го погледне в очите.

— Дори не зная името ти — промълви накрая.

— Не, не го знаеш — бавно изрече Джеръд. За един миг се изкуши да излъже, да се престори на някой друг, дори и за малко.

— Джеръд Прескът.

Защо се бе поколебал?

— Хубаво име... — Глупав отговор, помисли си Алис, но само това ѝ хрумна.

Мъжът неочаквано се засмя, сякаш товар се бе смъкнал от плещите му.

— Да, майка ми го харесваше, във всеки случай. — Той се завъртя, така че вече коленичеше пред нея. — Е, какво за тази работа на модел.

— Съгласен ли си? — Алис бе сепната от собствената си нетърпеливост.

— Ще си помисля. Къде живееш?

За нейно огорчение, тя осъзна, че той не бе пропуснал нетърпеливата нотка в гласа ѝ. Бързо нарисова карта на пясъка.

— Добре — кимна мъжът, когато момичето приключи. — Ще намеря мястото без никакви проблеми.

Преди Алис да успее да каже нещо повече, мъжът се наведе, като я подлуди с близостта си.

— Стой мирно — нареди той и се пресегна назад към главата ѝ.

— Какво има? Буболечка? Мразя буболечките! — Алис замръзна в очакване Джеръд да махне досадното насекомо, което не бе усетила.

Почувства как пръстите му докосват косата ѝ. Преди да осъзнае какво прави, той бе откопчал шнолата, която държеше здраво кока, и бе

разпуснал косата ѝ. Тя се разпиля по раменете като буен черен водопад.

— Ето. Така е по-добре. — Той седна назад на петите си, за да огледа постигнатото, пластмасовата шнола висеше на пръста му.

— Какво си мислиш, че правиш? — сопна се тя, докато се опитваше да грабне шнолата.

Той я вдигна нагоре, така че тя да не може да я достигне.

— Исках да видя как изглеждаш, ако косата ти не е хваната в тази измишльотина.

— Аз си я харесвам вдигната! — Алис се опитваше да събере гъстите, тежки кичури, които се разпиляваха. Без гребен и шнолата, която Джеръд държеше, беше безнадеждно.

— Аз също. Но още повече ми харесва пусната. Въпреки че сега, след като я видях, признавам, че би било доста опасно да я оставиш така през цялото време. С тези твои красиви, големи, кафяви очи, ако косата ти е пусната, ще е прекалено предизвикателно.

— Нямах право... не можеш... — Алис не си даде труда да довърши протеста си. Започна да се изправя, но откри, че той може да се движи по-бързо.

Мъжът се изправи с нея и я придърпа в прегръдка, както си стоеше. Преди Алис да успее да реагира на докосването на обгърналите я ръце, прилепването на здравето му тяло към нейното, устните му настойчиво потърсиха нейните за целувка, която изтри всички други мисли от главата ѝ.

Усещаше острата му брада по кожата си. Имаше вкус на сол и почти неуловима мъжка миризма, която изглежда бе неделима част от него. Устните му бяха задебелили от слънцето, но се притискаха към нейните така чувствено, че грапавостта им ги правеше още по-възбуждащи.

Загубена сред чувствата, които целувката му предизвикваше у нея, Алис почти не успя да забележи как ръцете ѝ бяха обгърнали врата му или как пръстите ѝ се бяха вплели в косата му.

Когато той вдигна глава, тя издаде едва чут протестен стон. После погледна право в синята дълбина на очите му, толкова близо до нейните, и се задъха. Преди да направи каквото и да е друго, той вече я беше пуснал.

Тя се олюля за миг, опитвайки се да си възвърне властта над отпускналите си мускули. След това се стегна и отвори уста за протест.

— Добре тогава — изрече Джеръд Прескът. — Ще се виждаме.

С тези думи той се обърна и забърза по брега, без да поглежда назад, оставяйки Алис да се взира след него разтреперана и със зяпнала уста.

Два дни Джеръд се бореше със себе си.

Да *позира* на скулптор? Да не е мръднал?

Той беше фотограф, а не проклето самовлюбено жиголо. Пък и дори да беше изкушен да направи нещо толкова глупаво, баща му и братята разчитаха да им помогне с риболовните чартърни рейсове това лято. Не можеше да си позволи да губи време.

Но точно когато се бе убедил, че трябва да забрави за Алис Винсът и нелепото ѝ предложение, отново започна да спори със себе си.

Да не се възползва от шанса да опознае една жена, която караше корема му да пърха? Първата жена от много, много време, която го караше да забрави собствените си проблеми само като мисли за нея?

Да не е полудял?

Най-накрая се предаде. *Ще го направя*, каза си. Поне ще поговори с нея за това. Но първо ще направи малко проучване.

Разрови се в купчината листи и боклуци на една от работните си маси, извади телефона и набра номера, който знаеше наизуст — служебния телефон на редактора си в Ню Йорк.

Франк Грифит вдигна на петото позвъняване.

— Джеръд! Къде, по дяволите, си? Опитвах се да се свържа с теб дни наред.

Джеръд направи гримаса и дръпна телефонната слушалка малко по-далеч от ухото си. Гласът на Франк можеше да разтърси и скала.

— Казах ти, че няма да работя през лятото, Франк — опита се да отговори той. — Тук съм на Външното крайбрежие при семейството ми, точно където ти казах, че ще бъда.

— Външното крайбрежие! — Тонът на Франк беше такъв, сякаш Джеръд бе казал *Извънземни планети*. — Там ти винаги само плаваш

наоколо с някаква проклетата лодка, освен ако някой ураган не те отнесе в Атлантика. Защо не...

— Обичам да плавам наоколо с лодка — прекъсна го Джеръд, преди Франк да успее да се впусне в някоя от прословутите си лекции. — Но мястото има и определени недостатъци. Трябва ми информация, а оттук не мога да я получа лесно.

— Ах, ти, куче такова! — Франк звучеше изключително доволно. — Стариат ти нюх към новините се възвръща. Казах ти, че ще стане така.

Джеръд си прехапа езика, за да избегне резкия отговор.

— Не става въпрос за новина, Франк. Искам да намериш всичко, което можеш, за една скулпторка на име Алис Винсънт.

— Скулпторка? Искаш да кажеш — за човек на изкуството? От кога, по дяволите, започна да се интересуваш от изкуство, Джер? Какво те е прихванало?

Настъпи неочаквана пауза. Джеръд почти можеше да си представи как лицето на редактора му се чумери свирепо.

— Не започваш да се занаяш по пръдливо изкуство на стари години, нали, Джер?

Джеръд още повече отдалечи слушалката от ухото си.

Франк беше убеден, че политиката, войните, престъпленията и бедствията са единствените теми на света, за които си заслужава да се безпокои човек, и то в този ред. Според личното му виждане за нещата истинските мъже не биха си губили времето с изкуство.

— Нищо не ме е прихванало, Франк, и не се занаям по пръдливо изкуство, както ти се изрази така елегантно. Просто направи това, което те моля, а? Хвани един от онези късогледни гении, които по-скоро биха живели с Интернет, отколкото да се любят с красива жена, за да изрови всичко за Алис Винсънт. Разбра ли?

— Да, да. Ще го направя, но само защото те харесвам. Ако беше друг, щях да му кажа да престане да си губи времето.

Джеръд се разсмя.

— Без съмнение. Ще зашлевиш нещо вулгарно и ще го изриташ от офиса си. Но аз не си губя времето. А дори и така да е, това си е мое време за губене, помниш ли?

— Ха! — избумтя Франк. — Десетина войни се водят по планетата, не знам колко политически кризи, може би две големи

земетресения, мусон, половин дузина урагани са на път да връхлетят някъде, а моят най-добър фотограф — фотографът, спечелил проклетата награда *Пулицър*^[1] — седи на някакъв проклет бряг и се тревожи за изкуство! Ето това е загуба на време. И не ми казвай, че си напуснал, защото никога не съм приемал проклетата ти оставка и ти го знаеш!

Слушалката вече беше на една ръка разстояние. Джеръд ѝ се мръщеше с нарастващо смущение.

— Джер? Джер? Чуваш ли ме?

Джеръд изруга.

— Да, чувам те, Франк. Би било трудно да не те чувам.

По линията настъпи продължителна тишина. После, малко по-тихо:

— Кога се връщаш, Джер?

Нивото на децибелите се бе снижило достатъчно, така че Джеръд да реши, че е безопасно да приближи слушалката до ухото си, но замълча. Нямаше все още отговор за себе си, какво остава за редактора си.

— Джер? — Жално.

Джеръд въздъхна.

— Не зная, Франк. Ще ти кажа, когато реша. Ако реша.

— Хайде де! Вече минаха почти три месеца от случилото се с куршума. Би трябвало да изгаряш от желание да се върнеш на работа. Не заздравя ли рамото ти? Беше само одраскване.

— Заздравя добре, Франк. — Джеръд неволно стисна слушалката по-здраво. — Но Джим има още една операция и нови четири или пет месеца интензивна терапия, за да се оправят раните по крака му и всичко това заради история, която се загуби някъде между статии за нов лек за кокошия трън и онази за състезанието за Малката Госпожица Дребна Стъпка.

— Беше за състезанието *Малката Госпожица Красота*, Джер, и ти знаеш, че и аз не харесвам тези глупости повече от теб. Какво мога да направя, след като въстанието в Централна Азия изрита твоята история от първите страници?

— Тя не се появи дори на последните, Франк. Помниш ли? — Един мускул на бузата на Джер потрепера. Не можеше да възпре надигащата се у него горчивина.

— Отделихме една колона в първия раздел и продадохме снимките на радиото. Те сътвориха добър разказ.

— Двете малки момиченца на Джим дали харесаха тези снимки, Франк? Кога жена му прочете историята, която той написа? Докато стоеше през всички онези часове в болницата?

— По дяволите, Джер! Какво ти става? Дали говоря със същия мъжага, който изкара седмици в Сомалия, въпреки пукнатите ребра и счупена китка, само за да направи снимки, които никой друг няма? Спечели наградата Пулицър за тях, помниш ли?

— Помня, Франк. *Всичко* помня. — Джеръд стисна очи, за да не нахлуят образите, които се виеха из въздуха пред него. Всичко, от което се нуждаеше, беше малко забрава. — Виж, обадих ти се за услуга, не за лекция. Ще ми намериш ли тази информация?

Франк въздъхна.

— Ще я намеря. Но не се и отказвам. Искам да се върнеш, Джер. За твое добро, както и за мое, и за това на вестника.

— Обади ми се, когато намериш нещо — ориентира се към приключване Джеръд. — Секретарката ти ми знае номера. Този път ще отговоря на телефонното обаждане.

Затвори преди редакторът му да успее да каже още нещо. Това обаждане беше грешка, но искаше тази информация, а Франк можеше да му я достави по-бързо от всеки друг.

Какво ли ще открие Франк, чудеше се той. Това предложение да ѝ стане модел изглеждаше толкова нелепо и все пак...

Четиридесет и осем часа преди това Алис се бе изкачила по стълбите на магазина за стръв и рибарски принадлежности и оттогава животът сякаш почти се връщаше към нормалното. За пръв път от седмици той бе спал, без да се събуди облян в студена пот, бе сънувал, без да види как кръвта на Джим се процежда през пръстите му, докато той отчаяно се опитва да затвори разкъсаната рана на бедрото на приятеля си.

За първи път от много, много време изпитваше радост при спомена за нещо. Наслаждаваше се на този спомен, наслаждаваше се като си припомняше топлината на меката плът под ръцете си, красотата на очите, толкова удивителни, че човек можеше да се загуби в тях, нежността на плътните, разкошни устни, докосващи неговите.

Ако има късмет — и ако Алис Винсънт желае — може би, *само* може би, той ще намери няколко сладки спомена да се урівновесят с всички стари, грозни спомени.

Джеръд затвори очи, мислеше си как чувствата ѝ — толкова открити, толкова простички и честни — бяха проблеснали през лицето ѝ, как се бе изчервила при закачката му и как грабна онова мизерно парче пластмаса, което използваше да си връзва назад своята невероятна коса, как отвърна на целувката му без сама да го осъзнава.

Идеята да позира беше глупава, но той искаше да я види отново, искаше да чуе тихия, дрезгав глас. Искаше да я чувства, топла — нежна и копринено мека — в ръцете си.

Не, не искаше. *Нуждаеше се*. Отдавна не беше отделял време за жена. Прекалено отдавна.

Алис Винсънт беше сочна, красива и съвсем не осъзнаваше въздействието си върху мъжкото либидо... и не знаеше абсолютно нищо за него. Дори не разпозна името му.

Ако наистина имаше късмет, можеше да открие една от онези свои частици, които мислеше, че е загубил безвъзвратно някъде през изминалите години.

[1] Пулицър — годишна награда, раздавана за постижения в областта на музика, журналистика, американска история и биографии, поезия, драма и литература; неин учредител е Джоузеф Пулицър (1847–1911). — Б.пр. ↑

3.

Объркана, Алис откъсна листа за рисуване от скицника, яростно го смачка, после го захвърли на пода при другите.

Два дни, а той все още не се бе появил. Два дни, през които тя бе измъчвана от спомена за неговото тяло и неговите движения, докосването на ръцете и тялото, и устните му до нейните.

За първи път през живота работата не ѝ осигуряваше спасение. Прекара цялото си работно време като рисуваше *него*.

Опитваше се да го нарисува, поправи се тя безмълвно, като погледна с отвращение купчината смачкани на топка хартии. Можеше да го види в ума си толкова ясно, но пръстите ѝ отказваха да преведат образа в скица, която би могла да използва.

Споменът за усещането как я държи в прегръдките си и безмилостно, истински я целува, въобще не помагаше.

Две скулптури. Само това ѝ беше необходимо, за да довърши договора си с Маркус Браунинг. Първите три бяха оживели под пръстите ѝ като че ли по някакво чудо, но последните две се противопоставяха на всяко нейно усилие да ги улови, чрез глината или на хартия.

Само да може да убеди онзи рибар да ѝ позира...

Чу как някой се качва по дългите стъпала на външните стълби. Джуди беше казала, че ще намине по някое време този следобед.

— Влизай — извика Алис, като захвърли скицника и се изправи. Запъти се към кухнята. — Ще сложа кафето.

Зад себе си чу летящата врата да се отваря, а след това тихи стъпки в антрето.

Джеръд рязко си пое дъх, като я видя. Ето защо бе дошъл. Умът не му правеше номера — тя бе така прекрасна, каквато я помнеше.

Стоеше в кухнята с гръб към него. Вместо спирац сърцето бански костюм беше облечена в обикновена памучна дреха. Роклята имаше колан на кръста и стигаше малко над пода, като разкриваше стройните крака и хубави глезени.

Въпреки роклята, всяка великолепна, женствена извивка на нейното тяло бе изкусително очевидна. Косата ѝ се спускаше надолу по гърба като гъста завеса в блестящо черно, което караше пръстите му да потрепват от неочакваното желание да я погали. Искаше му се тя да се обърне, така че да може да види лицето ѝ.

Единственото нещо, което не си спомняше, бе колко е грациозна, колко чувствени могат да изглеждат и най-дребните жестове, а това му се струваше странно. Там, на терасата на магазина за стръв и рибарски принадлежности, той сметна, че е непохватна. Може би ѝ беше повлиял грубият мъжки критичен поглед.

— Радвам се, че си тук — каза тя, като се пресегна за нещо в шкафа. — Надявам се това да не означава, че писането ти върви толкова зле, колкото и моето рисуване.

Не беше объркал гласа ѝ. С по-нисък регистър от на повечето жени, със слабо дрезгаво пристъргване, което би накарало и кръвта на слепец да закипи.

— Не. Особено след като не съм писател — каза той. — Извинявай, че не дойдох по-рано.

При думите му тя ахна от удивление, обърна се към него и изпусна дървената захарница, която държеше. Купата подскочи веднъж, после се изтърколи под масата, като остави захарна следа след себе си.

— *Tu!* — За миг се вторачи в него с широко отворени очи, след това бързо се наведе да вдигне захарницата.

Не се бе объркал все пак, помисли си Джеръд. Наистина бе непохватна. Или може би се дължеше само на въздействието, което имаше над нея.

— Не исках да те уплаша.

Не откъсваше очи от него докато се изправяше с купата в ръце. Опитваше се да сложи капака наопаки.

— Не ме изплаши. Просто не очаквах, искам да кажа, не знаех, аз... аз си помислих, че си приятелката ми и... — Тя спря, пое си дълбоко дъх, после го изпусна. — Искаш ли кафе?

Алис протегна празната вече захарница към него. Той се пресегна, но преди да успее да я вземе от нея, тя се дръпна.

— Искаше да оставиш това на масата ли? — Той посочи към купата в ръцете ѝ.

Момичето погледна надолу, изненадано. Възкликна и шумно тръсна захарницата, с обърнат капак, на масата, след това се завъртя и хвърли разсеян поглед към кафе машината и чашите, които бе наредила на шкафа.

— С удоволствие ще пия кафе. — Джеръд едва се сдържаше да не се разсмее.

— Добре. — Алис взе двете чаши от шкафа, остави ги долу отново, после ги прибути на една страна. — Какво да правя със захарта?

Джеръд отиде до масата и взе купата.

— Ето захарницата. Трябва обаче да се напълни отново.

Смаяното ѝ намръщване издълба една изключително съблазнителна бръчица на челото.

Той подтисна внезапния изкусителен порив да я изглади с върха на пръста си.

— О-о! — Бръчицата стана по-дълбока. — Искате ли захар?

Алис се пресегна за купата и съжали за това свое движение в мига, в който пръстите ѝ докоснаха неговите.

Джеръд, изглежда, се стегна. Преглътна, после бавно отдръпна ръката си от нейната.

— Черно е добре. Без захар. Аз... аз ще разгледам студиото ти, докато ти свършиш с кафето. — Обърна се и напусна кухнята.

Алис се облегна разтреперана на шкафа. Стисна здраво очи, като се опита да изтрие образа на мъжа, който стои усмихнат пред нея. Не стана. Опита се да си поеме дълбоко дъх, но откри, че останалият след него аромат от острия му афтършейв е дори още по-обезоръжаващ.

Кафе, каза си тя строго. Трябва да наля две чаши кафе. Две обикновени чаши кафе. Това е всичко.

Тя с усилие отвори очи, пое си дъх и се пресегна към каната на кафеварката.

Джеръд се спря в средата на обляното в светлина студио. Тя изпуска захарницата и се смущава, а сега пък аз не мога да си поема дъх.

Затвори очи и се опита да се концентрира върху регулирането на дишането си. Трябваше да изчакам Франк да се обади. Вероятно щеше да ме предупреди, че тази жена е магьосница.

Започна да прокарва ръка през устата си и рязко замръзна, тъй като си спомни допира на нейната ръка до неговата, както и една целувка...

Вместо това бързо прокара пръсти през косата си. Опита се да си спомни последния път, в който някоя жена го е разтърсвала толкова дълбоко, толкова *лесно*. Нищо не му хрумна.

Объркан, огледа стаята. В единия ъгъл стоеше маса за хранене, затрупана от неподредена купчина скици. По пода под масата бяха разпилени сбити топки смачкана хартия.

Той погледна скиците най-отгоре, без да ги вижда в действителност, после премести няколко в безполезен опит да ги подреди по-добре. След малко се отказа от това усилие и отиде до работна маса, на която имаше няколко фигури, покрити с изцапани с глина платна и отгоре с найлонови торби. Изхабени инструменти за скулптура, също оцапотени с глина, покриваха работното пространство.

Джеръд се заинтересува и се опита да повдигне едното платно, но откри, че то е завързано долу по някакъв особен начин. Той взе един от инструментите, особено оформена дървена пръчка с нещо като шпатула в единия край. Бавно прокара палец по засъхналата глина, напластена по нея. Върху една издатина смътно се виждаше отпечатък от пръста ѝ.

За първи път откакто бе видял раняването на Джим, Джеръд откри, че му се иска да бе донесъл фотоапарата си. С подходящ филм нямаше да има нужда дори и от светкавица — огромните, многокрили прозорци на трите страни на стаята пропускаха всичката светлина, която би му била необходима. Би могъл да направи серия снимки, първо на тази маса и на купчината скици, после на Алис как работи.

Без да затваря очи, можеше да си представи как би изглеждала с тази лъскава, черна коса, падаща напред, когато се навежда над работата си. Можеше да си представи как светлината милва извивката на бузата ѝ, очертанията на рамото и ръката.

Тази мисъл го заинтригува.

Джеръд внимателно върна инструмента на мястото му, после вдигна глава, за да проучи стаята.

Диванче и стол стояха в единия ъгъл, а върху грубия дървен под около тях имаше още смачкани топки хартия. Прозорците предлагаха

панорамен изглед към брега, който се простираше и в двете посоки. Освен това те окъпваха стаята в светлина, което трябва да е била една от първите причини Алис да избере тази къща. Навън широка тераса опасваше сградата, която, както толкова много от къщите на Крайбрежието, беше построена над нивото на земята, за да не е на пътя на вълните при буря.

Както и да е, вниманието му беше привлечено от три глинени скулптури, всяка малко по-висока от три фута, наредени в група, върху високи пиедестали, близо до прозореца.

Джеръд се отдалечи от работната маса и отиде до скулптурите. Очите му се разшириха от удивление. След миг той колебливо се пресегна, за да докосне първата от трите.

— Това е моят Рибар, моето неостаряващо море.

Гласът ѝ накара Джеръд сепнат да се обърне. Беше толкова погълнат от разглеждането на статуята, че не беше чул приближаването ѝ.

— *Неостаряващо море?*

— Духът му. Разкъсвано от бури и древно, но все пак непобедимо — каза Алис, загледана в статуята.

Без да обръща много внимание на действията си, тя остави двете чаши кафе, които държеше, на близкия перваз и се приближи до него. Освободени от товара, ръцете ѝ започнаха да навиват и развиват краищата на платненото коланче, което носеше.

Джеръд се обърна отново към фигурата, очарован от жизнеността и силата, които тя бе успяла да придаде на една обикновена буца глина. Статуята беше на стар, но все още силен мъж с лице, очукано от години на борба със стихииите. Главата му беше високо вдигната, косата и брадата му бяха развети назад, сякаш посрещаше бурята. Носеше грубите, здрави дрехи на работен рибар и тежки гумени ботуши. Фигурата излъчваше мощ и неугасима воля.

— Тази е Детето — добави Алис и кимна към втората статуя.

— Протяга се да хване топката, която тъкмо докосва върха на пръстите — промърмори Джеръд, докато с удоволствие разглеждаше втората статуя. — Пресяга се да докосне *живота*; смее се, защото още не се е научило да плаче. С нетърпение очаква утрешния ден, но все пак живее пълноценно в днешния.

Алис гледаше как Джеръд разглежда статуята. Ръцете ѝ спряха неспокойната си игра с колана.

— Ти разбираш.

Той прокара върха на пръста си нагоре по ръката на статуята.

— Направила си я толкова... жива. Толкова истинска. Това не е просто статуя на дете, което играе, това е... — Джеръд търсеше необходимите думи, думите, обясняващи емоциите, които нейното изкуство разбуждаше в него. — Като че ли си вложила *душа* в това парче глина.

С угълчето на окото си видя как Алис колебливо се приближава. В присъствието на своите създания момичето отново бе отхвърлило своята непохватност. Дори да го беше чула, не го показа. Тя леко се пресегна да докосне третата статуя.

— А това е Майката, щедрата земя, нашият грижовен, човешки център.

Очите ѝ блестяха като топъл кехлибар докато разглеждаше фигурата на жена на средна възраст, която държеше снопче житни класове. Жената бе изхабена от труд и раждане на деца, но все още бе силна, все още можеше да предложи любовта и силата си на другите.

Пръстът на Алис бавно премина по ръката на статуята и по житния сноп, който държеше. Джеръд се почувства сякаш докосва него.

— Това са модели за фигури в естествена големина, които ще бъдат излети от бронз.

— От бронз? В естествена големина? — Джеръд усети как изведнъж се зачерви от смущение при това детско изумление в гласа.

Алис кимна.

— Имам поръчка от много богат бизнесмен за серия от пет бронзови статуи за имението му в щата Мейн. Те представляват земята, морето и човечеството. От известно време имах желание да направя подобно нещо и неговото място се оказа свършено.

Разговорът за творбите ѝ беше отмил и последните частици напрежение у нея. Изглежда сега тя блестеше от огъня, който бе оформил суровата глина в такава свършена красота.

— Рибаря ще бъде поставен на скалист нос, който посреща бурите на Северния Атлантук. — Усмихна се и изражението ѝ се смекчи, като че ли виждаше нещо далеч зад пределите на стаята около

тях. — Избрах чудесно място в градината за Детето, а майката ще бъде поставена в средата на стара ябълкова градина.

Докато споменаваше последните две, Алис за миг докосваше главата на всяка фигура, като че ли ги благославяше.

Джеръд наблюдаваше жената пред себе си със същото благоговение, с което бе наблюдавал творенията ѝ от глина. Тя наистина бе говорила сериозно, когато го помоли да ѝ позира. Мисълта бе обезоръжаваща.

За да отвлече вниманието си от това, той посочи покритите с найлон статуи на работната маса.

— Какво е това? Други скулптури от твоята серия?

Тя ги погледна, после отхвърли предположението с леко повдигане на раменете.

— Не, това са само експерименти, неща, върху които работя понякога, само за себе си.

— Упражняваш се?

— Не. Те са просто... за мен. Никога ли не правиш нещо, което да си е само за теб и за никой друг?

Въпросът го разтърси. Имаше време, когато правеше снимки само заради радостта от фотографирането, но това не бе ставало от много, много време. Във всеки случай не и откакто започна да работи за вестника.

Не беше осъзнал, че това му липсва... не и до сега.

— Говореше сериозно, а? — попита той и се надяваше да не прозвучи така, както изведнъж се почувства, като притеснен ученик. — За позирането, искам да кажа.

Алис подскочи. Погледът ѝ внезапно попадна на лицето на Джеръд. Той стоеше по-близо, отколкото си мислеше. Доста по-близо. Бързо се отдръпна назад.

Кажи *не!*, викаше някакъв глас вътре в нея. Само мисълта за него я подлудяваше през последните два дни. Какво ще прави, когато мъжът е тук, с нея, ден след ден?

Ако искаше да се отдръпне от това, сега бе моментът.

Алис се поколеба, погледна към купчината захвърлени, смачкани скици на пода до дивана. Погледна към Джеръд и после бързо отклони погледа си, като се вторачи във фигурата на жената на средна възраст пред нея.

Без да мисли, тя се пресегна да я докосне още веднъж. Усети я хладна под пръстите си, реално доказателство за нейните мечти. Това я накара да си спомни за безплодните си опити да оформи Ловеца.

Вдигна очи да го погледне.

— Да — изрече тя. Гласът ѝ стана по-силен. — Искам да ми позираш.

— За какво? Какво ще бъда? И защо аз?

— За моя Ловец.

Алис си помисли за сенките, които бе видяла в очите му, когато я бе разпитвал на брега, помисли си за смеха му, съмненията, увереността и силата му. Всичко това беше част от нейните търсения, част от образа, който бе създавала във въображението си и все не успяваше да му даде живот в изкуството си.

Накрая Алис поде, като търсеше думи, за да обясни видението си:

— Ловеца символизира човешкия дух. Той е силен, уверен и все пак той... — Тя облиза пресъхналите си устни. — Той знае какво е да се съмняваш, да губиш. Той се е изправял пред това, което преследва и... и се е страхувал, все пак той излиза сред света и...

Гласът ѝ затихна поради напрегнатия поглед, с който я гледаше мъжът.

Дъхът на Джеръд сякаш заседна в гърлото му. Той с усилие се освободи от нейното хипнотизиращо обаяние и закрачи напред-назад из стаята.

Как бе възможно да го е разбрала така добре? Дали тя, за краткото време, което бяха прекарвали заедно, бе успяла да надникне в душата му и да види несигурността, провалите, които го тормозеха? Или просто бе зърнала неговата външна обвивка и чрез някакъв трик на артистичното си въображение бе сътворила емоции, които съвпадаха с неговите?

Каквото и да е обяснението, тя изглежда го познаваше, изглежда виждаше онова, което дори приятелите му не успяваха. Дали беше безопасно да я остави да се приближи до него? Безопасно ли бе да се разкрие пред нейните очи на художник?

За да избегне погледа ѝ, Джеръд спря до работната маса. Разсеяно прокара ръка по една от покритите фигури, като се опита да разпознае формата под обемистия калъф.

Внезапно му се прииска да е донесъл фотоапарата си, искаше му се да е до нея, когато тя отвива статуята. Години наред бе гледал света през лещите на фотоапарата. Това бе неговия начин да се добере до същността, да се справи със сложността на живота, със загадките, които не можеше да разгадае.

Ще използва черно-бял филм, реши той, така че детайлите при ръцете ѝ, инструментите, глината, с която работеше, да се видят ясно, без да са изкривени от цвят.

Какво имаше там? Дали беше грубата сянка на някоя идея, очертаващо се видение или мечта почти — но не съвсем — превърнала се в действителност?

Една идея започна да се оформя в главата му.

Алис го гледаше, без да проговори. За какво ли мислеше той? В него нямаше нищо арогантно, нищо агресивно, но тя се чувстваше заплашена, несигурна.

И все пак искаше да го извае. Ръцете ѝ, по своя воля, се свиваха и отпускаха, приготвяйки се за задачата да оформят глината според нейното желание. Почти усещаше как скулптурата придобива форма. Ще добави малко глина там, за да оформи гладките, силни мускули на рамото, после ще махне малко от глината там, за да наподобява линията на тесния кръст и ханша.

В началото глината ще бъде хладна и скована, но докато тя работи, ще се стопли под пръстите ѝ. За да оформи извивката на гърба, първо ще обработи линията с един от своите профилни ножове, после ще изглади извивката с пръст, навлажнен в купата вода, която винаги държеше до себе си при работа. Пръстът ѝ ще се плъзне толкова нежно, толкова лесно надолу по гърба на глинената фигура.

Мисълта накара Алис да се размърда неспокойно. Сърбяха я ръцете за работа и за да подтисне това, тя започна отново да завива и отвива края на коланчето около пръста си.

— Каза, че са пет.

Думите му я накараха да подскочи.

— Какво?

— Каза, че скулптурите са пет. Направила си три и искаш да ти позирам за четвъртата. Коя е петата?

Погледът му бе прикован в нея така настойчиво, че тя настръхна. Достатъчно трудно ѝ бе да му каже за Ловеца — беше по-добра в

общуването с изкуството, отколкото с думи, — но да му разкаже за петата скулптура ѝ изглеждаше невъзможна и смущаваща задача. Най-накрая каза:

— На... на жена. Тя е Сърцето. Способността на човека да проявява внимание, да наранява. Да обича — добави момичето, като едва успя да изрече тези думи. — Тя е моето... моето Стремление.

— Имаш ли модел за нея? — попита Джеръд.

Алис поклати глава:

— Не.

Дори и това ѝ бе трудно да измъкне от главата си. Жената, олицетворение на Стремлението, я безпокоеше повече от Ловеца. Тя завършваше цикъла, но беше най-неуловима и Алис я виждаше най-неясно.

Понякога, в сънищата си, мислеше, че започва да се приближава до образа ѝ, да я разбира, но после се събуждаше и видението изчезваше като дим, оставяше я само с едно кухо чувство, чувство почти на загуба. Когато за първи път предложи да направи серията, не беше планирала фигурата на Стремлението. Маркус Браунинг я бе убедил, че ѝ трябва пета скулптура.

— Пропускаш най-важното, Алис — бе ѝ казал Маркус. — Нищо друго няма значение без скрепяващия елемент, който държи всичко заедно.

— Какъв елемент? — озадачена бе попитала Алис.

— Любовта, скъпа моя — бе казал той и прекрасното му, изхабено лице се бе разтегнало в усмивка. — Не си включила любовта.

Алис бе добавила петата скулптура с неохота, но си казваше, че олицетворява духа на човека. Изглеждаше ѝ по-лесно по този начин, по-малко невъзможно да разбере.

Докато работеше върху другите скулптури през последните месеци, тя откри, че често се връща назад към думите на Маркус. *Не си включила любовта.*

Опитала бе да подходи към нея по стотици начини, като правеше експерименти с, например, едва прохождащо дете, стара жена, импресионистична статуя с гълъб в средата и, гибелно трио на майка, баща и дете.

Нито една от идеите не ставаше и то не само защото повтаряха някоя от другите скулптури. Просто усещаше, че *не стават* и това

означаваше, че не принадлежат към групата.

Но всичко това нямаше значение сега. Значение имаше само отговорът на Джеръд Прескът. И защо толкова много ѝ се искаше да каже *да*?

— Да. — Той рязко се обърна с лице към нея. — Но при едно условие.

Туп-туп и сърцето ѝ възвърна нормалния си ритъм.

— Плащам стандартния хонорар за модели — колебливо произнесе тя.

Устните му потрепнаха в едното ъгълче. Той поклати глава.

— Не искам пари. Искам сделка.

— *Сделка?*

— Искам да те снимам.

— Какво?

Джеръд пресече пространството, което ги делеше. С всяка стъпка той сякаш сгъстяваше въздуха между тях, докато стана прекалено плътен и тежък, за да може да диша. Спря само на няколко инча от нея.

— Искам да снимам тази стая, тези скулптури и теб. — Той неопределено посочи към стаята, но не свали погледа си от нея. — Особено теб.

Коремът на Алис се преобърна. Отново я заляха спомени за всички онези семейни снимки. Майка ѝ настояваше да ги правят при всеки повод, а после превръщаше живота ѝ в ад, като я тормозеше за сериозните ѝ погледи или как косата ѝ изглежда никога не се къдреше добре, или, по-късно, колко е наедряла и как трябва да е по-разумна и да не избира блуза като тази с бюст като нейния.

Снимките бяха само едно от оръжията в огромния арсенал с обвинения на майка ѝ, още един упрек сред многото други. Майка ѝ бе смятала Алис за виновна, че първият ѝ съпруг, бащата на Алис, ги беше напуснал.

Когато някои от следващите съпрузи и любовници на Елизабет Винсът проявиха не съвсем бащински интерес към оформящите се извивки на Алис, кампанията ѝ с оплаквания и унижения се разрасна. Още по-късно, когато във *Вашингтон пост* и други големи списания за изкуство се появиха снимки от първата изложба на Алис, тя бе безмилостна в критиките си както на Алис, така и на роклята, с която бе облечена.

Роклята, прилепнала, без презрамки, облечена по настояване на собственика на галерията, бе доста зле сама по себе си. Алис прекара цяла вечер в безпокойства, че ще падне и се опитваше да застава така, че никой да не вижда колко ясно очертава извивките на тялото ѝ. Това, заедно със съсипващото нервите безпокойство заради общественото възприемане на работата ѝ и агонията от срещата с толкова много напълно непознати хора в неестествена обстановка, превърна събитието в мъчение от началото до края.

Ако това събитие не беше така широко отразено със снимки в *Пост* и някои значими списания за изкуство след това, тя накрая вероятно щеше да го забрави. Майка ѝ, обаче, ѝ помогна да преживее агонията на онази нощ отново и отново.

Елизабет Винсънт се спусна върху снимките като вълк върху сочен заек, сипейки коментари какво трябвало да си облече Алис, как трябвало да застане, как да си направи прическата, как да се гримира.

— Скъпа — бе казала тя, — изглеждаш като евтина проститутка, която току-що е яла зелени сливи и иска да повърне. Всъщност, с твоите проблеми с фигурата трябва да внимаваш повече при избора си на дрехи. Само да ме беше попитала и щях да ти спестя това неудобство.

Тъй като изборът на майка ѝ беше широка рокля в цветове напълно неподходящи на цвета на лицето ѝ, Алис не се бе опитала да спори. Освен това тя не се бе появила на друго откриване на галерия и отказваше да се снима при всяко друго обществено мероприятие.

Смъртта на майка ѝ сложи край на непрекъснатия, смачкващ егото ѝ багаж, но до този момент Елизабет бе спечелила войната — Алис отдавна бе изгорила всяка своя снимка в къщата.

И сега този непознат, нейният Ловец, иска да я снима. Джеръд беше толкова близо, толкова висок, че тя трябваше да наклони глава назад, за да срещне погледа му.

— Но защо ще искаш да снимаш *мен*? — попита тя и веднага съжали, че му дава възможност да започне.

— Искам да снимам как ръцете ти ваят глината, да уловя различните етапи при създаването на творбата.

Тъгълчето на устните му се изви нагоре в онази очарователна, малка полуусмивка, която изглеждаше естествена част от него.

— За разлика от един познат скулптор, аз няма да те карам да си събличаш дрехите — додаде той.

Алис погледна ръцете си, така непохватно оплетени в колана ѝ. Той искаше да снима нейните ръце, *само* нейните ръце и работа. Не искаше да снима *нея*.

— А ако кажа *не*? — попита тя, като остро усещаше погледа му върху себе си.

— Искаш да ти позирам, нали? Аз пък искам ти да ми позираш. Това се нарича *услуга за услуга*. Танто за танто. Око за око, зъб за зъб. Каквото повикало, такова се обадило. И така нататък.

С други думи, той нямаше да ѝ позира за нейния Ловец, ако тя не му позволи да фотографира ръцете ѝ и работата ѝ.

— За... за какво ще използваш снимките? Кой ще ги гледа?

— Кой ще ги гледа? — повтори той, очевидно объркан.

— Няма да ги продаваш на списания? Да ги слагаш в изложба? Това би направил човек на изкуството, продажба, изложба, показване пред целия свят.

Тя можеше да чуе назряващата паника в гласа си, но беше безсилна да я спре. Мисълта, че той, който и да е, ще я снима, караше корема ѝ, да се бунтува. Мисълта, че тези снимки ще могат да бъдат изложени пред целия свят да се смее и подиграва...

— Хей! Уау! — Дланите му, силни и топли, но и някак си вдъхващи увереност, обхванаха ръцете ѝ. — Няма да ги продавам. Няма да правя нищо друго, само ще снимам.

Алис се бореше да се овладее и се опита да срещне погледа му. В ясната, синя дълбина на очите му не се виждаше нищо друго, освен истината. Или пък на нея ѝ се искаше да му повярва?

— Просто... да снимаш? Но *защо*?

Веждите му се смръщиха, съвсем малко, после той присви рамене и я пусна.

— Защото съм фотограф и това правя. Точно както ти работиш върху скулптури, които не възнамеряваш да показваш на никой друг. — Той наклони глава към завитите фигури, за които бе питал по-рано. — Защото искам.

— Какво би могло да ѝ навреди подобно нещо? Щом не е тя...

Бавно разви коланчето.

— Добре — кимна, без да погледне нагоре.

— Сигурна ли си?

Алис вдигна погледа си до нивото на гърдите му. Тънката памучна риза, опъната по мускулите и гръдния кош, не разкриваше съвсем какво имаше отдолу. Първите три копчета бяха разкопчани.

Как ще се промени положението на тези мускули и кости, ако той вдигне ръка, ако се пресегне, за да я докосне? Какво би било усещането, ако тя го докосне с пръсти?

Алис кимна бързо, после отстъпи назад.

— Сигурна съм.

След това също толкова бързо се обърна, ръцете ѝ отново започнаха да си играят с коланчето.

При обръщането си видя купчината смачкани хартии, които бе захвърлила до дивана. Да, осъзна тя неочаквано. Сигурна е. Би направила всичко, за да открие своя Ловец. *Всичко.*

4

Талантлива е и се издига бързо в света на изкуството...

Франк говореше с нормалната си височина на гласа, така че за Джеръд не беше толкова болезнено да държи слушалката прилепнала до ухото, докато си водеше бележки.

Имала е няколко значими изложби и няколко големи поръчки. Саможива е. Никой не е успял да се приближи достатъчно близо до нея, че да напише история. Мадж от Лайфстайл каза, че нейна приятелка опитвала месеци наред да вземе интервю, но безуспешно...

Джеръд познаваше редактора си достатъчно добре, за да разбере какво означава паузата на другия край на линията.

— Не, Франк, няма да я интервюирам и няма да помогна на някой друг да го направи.

— Виж, Джер...

— Не. Не. Не.

— Ако така или иначе си там...

Джеръд присви устни и попита:

— Какво друго научи?

Франк изсумтя.

— Студиото ѝ е в Джорджтаун. Стара фамилна къща, очевидно. И двамата ѝ родители са умрели, но от думите на редактора на местния вестник се разбира, че не е голяма загуба. Баща ѝ ги напуснал, когато е била около петгодишна, а майка ѝ, наследила голямо състояние, е имала половин дузина мъже и кой знае колко любовници, преди да умре преди няколко години. Изглежда момичето до голяма степен е било оставено да расте само, което може да обясни отчасти неговата саможивост.

Джеръд чу прошумоляването на хартия, докато Франк прелистваше бележките си. Опита се да си представи какво е да имаш баща, който да напусне теб и майка ти, която се интересува прекалено много от мъже. Премигна и си помисли за голямото, шумно, любящо

семейство, в което той самият бе израснал. При тази мисъл го заля вълна на благодарност.

— Не харесва много хората или поне Дерик така казва — продължи Франк.

— Дерик се е срещал с нея? Този женкар...

— Нотка на ревност ли долавям, Джер?

Джеръд можеше да се закълне, че чува приглушено хихикане. Изскърца със зъби:

— Какво казва тази мижитурка?

— Срещнал я преди година в Ню Йорк, на едно откриване на изложба. Казва, че е била скована, не говорила много и се спънала в подгъва на вечерната си рокля.

— Вероятно след като този развратник ѝ е направил неприлично предложение — изръмжа Джеръд.

Този път хихикането се чу високо и ясно.

— Дерик се кълне, че само се опитал да си побъбри за работата ѝ. Казва, че е зашеметяваща, но прекалено висока.

Джеръд си помисли за трите глинени скулптури, които бе видял, и за тъничкия пръст, който нежно се движеше по едната от тях. Помисли си как тази прекалено висока жена съвършено бе паснала на ръцете му, когато я бе целунал на брега.

— Какво друго, Франк?

— Нищо. Изглежда си е извоювала име, без някой да научи много за нея. Ако имаш възможност...

— Вече казах *не*.

Франк въздъхна:

— Трябваше да попитам...

Джеръд се засмя:

— Зная, Франк. И оценявам, че си отделил от времето си, за да събереш тази информация заради мен. Длъжник съм ти.

— Тогава се върни на работа. Имам нужда от добър фотограф. Този некадърник Бродли, който ми намериха, не знае нищичко за новини. Освен това без теб е трудно да направим добра игра на покер.

— Гласът на Франк изведнъж стана дрезгав. — Липсваш ни, по дяволите.

— Благодаря, Франк — изрече тихо Джеръд. — Ще се обаждам.

После затвори телефона.

Аз липсвам и на себе си, помисли си той.

Но някак си тази мисъл вече не носеше болка, както преди.

— Казах ти, че ще се съгласи. — Джуди си пийна от кафето, все пак успяваше да изглежда самодоволна.

— Нищо подобно не си казала — изстреля думите си Алис, раздразнена без особена причина. Беше сърдита и кисела откакто Джеръд си тръгна преди час.

— Той наистина ли каза, че иска да те снима?

— Колко пъти трябва да ти повтарям? Да. Да!

Алис остави чашата си толкова рязко, че кафето преля над ръба. Непривичната за нея проява на сприхавост не развълнува приятелката ѝ.

— Страхотно! — Веждите на Джуди се смръщиха, докато обмисляше възможностите. — Ще трябва да облечеш нещо друго, а не любимия ти чувал.

— Чувал!

— Тесни джинси. Прилепнала блуза, с дълбоко деколте, разбира се! Един от дантелените ти сутиени, така че дантелата да се подава през памучната материя. — Тя неочаквано се намръщи. — Имаш ли нещо подобно?

— Не, нямам! — Алис не можеше да изтрае повече, дръпна се от кухненската маса и се изправи. — Нямах ли да пишеш статия или нещо друго?

Джуди направи гримаса и остави и своята чаша.

— Да. Шест хиляди думи за възможностите за инвестиране в разрастващия се пазар на здравеопазването.

— Ами захващай се! Най-добре е да се заемеш с това. Не би искала да разочароваш редактора си, нали?

— Не. Но повече ми се иска да си говорим за секс и за онзи привлекателен мъж — призна си Джуди честно.

— Е, аз не искам. Хайде, ставай и на работа! — Алис дръпна облегалката на стола на Джуди. — Пи кафе, чу новините и ме раздразни. Време е да се връщаш към работата.

Джуди въздъхна и се изправи.

— Добре. Зная кога не съм желана, което няма да ме спре да надзървам от време на време, когато твоят господин Прескът се появи.

Изглеждаше страхотно в онези къси панталони. Нямам търпение да го видя въобще без нищо!

— Той няма да ми позира гол.

— Нямаш смелостта да го помолиш, а?

— Мислиш, че е смешно, нали? — разпалено попита Алис.

Джуди се засмя невъзмутимо.

— Не, мисля, че е страхотно сексапилен. И ако ти имаш и капчица здрав разум, ще се възползваш от това. — Усмивката ѝ стана по-широка. — Аз бих!

Думите, изстреляни на раздяла, отекваха дълго след като Джуди си бе отишла. Алис взе двете чаши за кафе, после внезапно ги остави обратно на масата и се отпусна на стола.

Вярно беше. Джуди имаше необходимата самоувереност да се справи най-добре със ситуацията. Тя нямаше.

Не че имаше някаква *ситуация*. Позирането, дори и позирането гол, беше работа, обикновена и проста. Нямаше нищо сексапилно в нея. Дори съвсем обратното. Моделите се оплакваха от отегчението и неудобството да стоят в една и съща поза дълго време. Художниците имаха склонността да забравят, че моделите са човешки същества и вместо това мислеха за светлини и сенки, линии, ъгли и извивки. Обикновено се изненадваха, когато моделът се изправяше и си тръгваше в края на сеанса.

Джеръд нямаше да позира гол. Беше дал ясно да се разбере това още в началото. Освен ако, с дяволито пламъче в очите бе казал той, и тя не иска да му позира в същото състояние...

Алис се бе изчервила до корените на косите.

Бански костюм ще стане, бе настояла тя.

Той бе споменал, че има хубави, широки плувки.

Алис бе усетила как сърцето ѝ се свива, но не започна да спори. Джеръд Прескът е модел, при който ще ѝ е трудно да мисли за нюанс на кожата и линия на мускулите. Може да се справи с размъкнати бански, ако се наложи. Без значение какво казва Джуди, тя знаеше съвсем добре какъв мъж се крие отдолу.

И в това беше проблемът, нали?

— Това е нелепо! — започна да протестира Джеръд. — Мислех, че си скулптор!

— Аз съм! — Алис погледна големия скицник, който държеше на скута си и докосна разхлабения кок, небрежно хванат на върха на главата ѝ. Беше нервна, независимо от нетърпението си да започне работа върху Ловеца. Не спа добре миналата нощ. В сънищата ѝ витаеше висок, рус непознат, чиито целувки я разтопяваха цялата.

Сутринта стана със сълзливи очи и раздразнителна. При обличането си помисли за вчерашните думи на Джуди и нарочно си навлече размъкнати панталони и дори още по-размъкната, опърпана блуза, която да допълва комплекта.

Сега, под проникателния поглед на Джеръд, почти съжали за избора си. Обикновено не я бе грижа какво облича, но можеше да намери и нещо по-добро от тези дрехи.

Както и да е, прекалено късно е да се преоблича. Остави въглена, който държеше, и вместо него взе молив.

— Ако си скулптор, къде ти е глината? — настоя Джеръд.

— Хей там. — Без да вдига поглед, Алис наклони глава в посока към средно голям пластмасов кош с капак. Тя педантично разглеждаше подредените моливи за рисуване и химикалки. — Първо трябва да направя някои скици.

— Трябваше да заема един от банските на баща си. — Джеръд започваше да звучи мъничко раздразнен, което вероятно не бе нищо повече от обикновената мъжка реакция, изразяваща неловкост. Алис не знаеше много за мъжете, за да бъде сигурна, все пак.

— Това е просто бански. — И това е всичко, напомни тя на себе си. Обикновен, прост бански. — На плажа сме, помниш ли? Обзалагам се, че милиони пъти си обличал бански.

Избра друг молив от комплекта до нея.

— За да плувам — възрази той, — а не да се перча наоколо.

Алис вдигна глава, после примигна. Дори след като пет минути опитваше да отвлече вниманието си с подготовка, видът му все още караше стомахът ѝ да се присвива и сърцето ѝ да замира.

За нейно облекчение, той бе използвал спалнята да се преоблече, макар че носеше банските си под джинсите. Да го наблюдава как разкопчава ризата си и се измъква от протритите дънки, щеше да е

прекалено много за свръхактивното ѝ въображение, особено след еротичните сънища, които не ѝ бяха дали покой през нощта.

Както и да е, успокоението ѝ се изпари в мига, в който мъжът излезе от спалнята. Вместо широките бански, които очакваше, той беше обут с обичайните спортни бански, ярко раирани, найлонови, не покриващи повече от абсолютно задължителното.

Така е по-добре, каза си тя. Искаше да изучи движенията му, как всяка кост и мускул работят. Не бе очаквала, че ще ѝ е толкова трудно само да го гледа.

— Просто се разходи из стаята, погледни през прозореца. Каквото решиш. Измети пода, ако искаш — каза тя. Дори в нейните уши гласът ѝ звучеше напрегнато. Прокашля се. — Днес искам да направя само някои предварителни скици, да получа известни идеи. Това е всичко. Трудно ли ще е?

Джеръд спря зад разнебитения, отрупан стол, скръстил бе ръце на гърдите си.

— Да мета пода не беше част от сделката.

Алис не успя да се въздържи и да не се усмихне на несъзнателния му, безполезен опит да се скрие. Ако вървяха по плажа или бяха с лодка в открито море, той не би се замислил втори път. Но точно сега, очевидно обмисляше втори, трети, дори четвърти път съгласяването си да ѝ позира. Вероятно само гордостта му го спираше да грабне дрехите си и да побегне като вятъра.

— Тогава недей да метеш пода. — Тя се отпусна малко, като видя, че той е смутен също като нея. — Прави каквото искаш, само се движи наоколо.

Джеръд я погледна гневно. Искаше му се да грабне дрехите си и да побегне. Дори и докато се изплъзваше от бунтовническите куршуми в онова мръсно селце в Либерия, не се бе чувствал така незащитен и уязвим.

— Няма ли друг начин, по който да можем да свършим това? — попита жално.

Той приседна на страничната облегалка на претрупания стол, на онзи, който беше най-далеч от нея, като придърпа единия си крак и го обхвана с ръце, така че да се вижда колкото е възможно по-малко от плътта му.

Алис се усмихна по-широко. Този едър, силен, самоуверен мъж, който я смущаваше доста, сега се държеше като недодялано дванадесетгодишно момче.

Мисълта неочаквано я накара да се почувства уверена. Без да се замисля какво прави, тя започна да рисува.

— Тази сутрин на плажа намерих мида — каза след малко. Понякога помагаше, ако говори на хората, които ѝ позират, особено ако те не бяха професионалисти. — Първата голяма мида, която намирам.

Джеръд се размърда леко на облегалката на стола, после придърпа ръцете си по-близо до тялото. Ъгълчетата на устните му леко увиснаха.

Алис стисна здраво устни, защото един кикот заплашваше да ѝ се изплъзне.

— Отвън е черна — добави тя, — а отвътре розова с малко кремаво.

Бързо нарисова извивките на гърба и раменете му, ъгъла на бедрата, както бе кацнал на стола, и извивката, която образуваше свитият му крак.

Джеръд се опитваше да гледа във всяка друга посока, но не и към нея, но очевидните ѝ опити да го разсее започваха да го дразнят. Едно нещо е да се чувства неудобно, а съвсем друго тя *да знае*, че той се чувства така.

Погледна към нея, остър, язвителен отговор бе на върха на езика му. Язвителният отговор отмря неизречен. Беше виждал деца със същото това изражение — щастливи деца, които изследваха нещо прекрасно.

Преди няколко мига тя бе изключително напрегната и нервна, също като него, но вече започваше да се отпуска, да се потапя в удоволствието на работата. Сякаш изведнъж някаква друга жена излезе от укритието си, спокойна, уверена жена, която знаеше коя е, какво иска и не молеше за извинения за това.

— Какво направи с нея? — попита той накрая.

— На перваза на прозореца е, хей там — отговори тя, като бързо посочи с молива си, преди да продължи скицирането.

— Наистина е голяма. — Джеръд леко промени позата си, отпусна ръце и се наведе напред, за да огледа мидата по-внимателно.

— Обикновено такива големи миди не се намират в толкова добро състояние.

— Зная. Трябва да видиш колекцията ми.

— Събираш миди? — Джеръд се завъртя, постави ръката си на облегалката на стола, така че да може да я наблюдава по-удобно.

Алис кимна, съсредоточена върху рисуването. Искеше да улови начина на движение на тялото му, което се нагласяваше за новата поза.

— Някои. Главно малки.

— Защо пазиш подобни неща?

— Защото са красиви.

Не можа да сдържи усмивката си при тази детинска невинност в отговора ѝ. Без да се замисля, той се завъртя, така че стъпи с крака на възглавницата на стария стол и подпря ръце на коленете си.

— Какво правиш с всички тези миди, които си събираш?

— Държа ги в стари винени чаши на бюфета в кухнята.

Само след един бърз поглед надолу, тя прехвърли нова страница и започна да рисува отново.

— Но защо? — попита Джеръд озадачен. *Децата* вършеха подобни неща, а не възрастните.

На слънчевата светлина косата ѝ блестеше в тъмно синьо, преливащо в черно. Невъзможно бе да улови този нюанс с черно-бял филм, но сянката от лицето ѝ, мекия поток светлина по бузата... това би могъл да отрази на лентата, това, и как кичурите коса, които се бяха измъкнали от шнолата, се спускаха по лицето и се виеха по врата; как миглите ѝ, гъсти, дълги и черни, хвърляха бледа сянка по бузите всеки път, когато тя погледнеше надолу.

Вече почти усещаше фотоапарата в ръцете си, почти гледаше през магическите лещи, които можеха да уловят един мимолетен миг като този и да го запечатат завинаги на лентата.

— Защо? Защото харесвам формите им. — Тя се наведе над работата си. — Обичам да ги докосвам, да усещам разнообразните им повърхности. Някои са излъскани така гладко, че пръстите ти почти се плъзват по тях като по коприна. Понякога ги разпръсвам на кухненската маса, за да ги разглеждам.

Сега скицираше бързо, само отчасти осъзнаваше техния разговор, бързо поглеждаше нагоре, после също така бързо връщаше

поглед върху рисунката си, съсредоточена върху образите, придобиващи форма върху листа.

Джеръд неочаквано прояви любопитство и стана от стола си.

— Имаш ли нещо против да ги видя?

— Не, разбира се, че не — измърмори тя.

Как се раздвижи онзи мускул на бедрото му, когато се изправи? Трябва ли да опита да екипира положението на брадичката му, докато той гледа към кухнята? Ръцете ѝ се движеха толкова бавно и улавяха толкова малко от това, което виждаха очите. Трябваше да рисува по-бързо, да вижда по-ясно, да помни по-добре.

— Та тук има само счупени! — възкликна Джеръд, като се върна в стаята. В дясната си ръка носеше винена чаша, пълна до горе с миди. Той я вдигна високо и с почуда започна да разглежда съдържанието ѝ.

— Така и ти казах...

Моля те, моля те, моля те! Нека да остане така още за миг, молеше се тя мълчаливо. Само така ще мога да уловя формата на ръката му, докато държи чашата. Моливът ѝ фучеше по листа, трескаво забързан да грабне този образ и да го остави на страницата.

Джеръд премести погледа си от пълната с миди чаша към жената пред него, после отново към чашата. Петгодишната му племенница имаше подобна колекция, но той никога не беше срещал някой на възрастта на Алис, който да притежава такава. Отиде до прозореца и остави чашата на перваза, до изящната черна мида, после се обърна да погледне Алис отново.

Непохватността, която я обземаше понякога, пак бе изчезнала. Погълната от своето изкуство, тя бе с плавни движения, грациозна, напълно сигурна в себе си. Харесваше му начина, по който светлината попадеше на белия лист и се отразяваше така, че очертаваше линията на шията и челюстта.

Колко, чудеше се той, ще трябва да се обърне тя, за да може да улови на филм тези великолепни скули, без да изгуби кадифената сянка, която косата ѝ хвърляше на слепоочието? И как би могъл въобще да предаде, чрез една застинала снимка, бързата увереност на ръката, докато тя правеше скицата, или силата, която, изглежда, излъчваше, докато бе погълната от рисуването си?

Джеръд наблюдаваше работата ѝ, очарован от енергията на жената. Очите им често се срещаха. Понякога тя се усмихваше, само

лекичко, а понякога, когато виждаше нещо друго, привличащо артистичното ѝ въображение, очите ѝ се разширяваха. Няколко пъти тя откъсваше листи и ги захвърляше настрана с очевидно раздражение. Трудно му бе да се въздържи да не вдигне захвърлените листи.

Какво виждаше тя? Ще намери ли той себе си в тези скици или друг мъж ще го погледне от листа?

И какво представляват, чудеше се той, работните ѝ скици, все пак?

Хвърли поглед към разбърканата купчина рисунки, които покриваха масата в ъгъла. Бе ги разровил при първото си идване, но въобще не можеше да си спомни какво всъщност бе видял.

Подтикван от любопитството, отиде до масата и започна да преглежда купчината по-внимателно.

Въпреки че повечето от рисунките бяха на деца, чайки, плавеи, наполовина заровени в пясъка, Джеръд видя как Алис бе уловила в тези няколко къси, смели линии на белия лист някои от собствените си мисли и емоции. Особено в рисунките на деца имаше жажда, копнеж, който бе така неразривно свързан с тях, както утринната мъгла с морския бряг, неуловим, но все пак реален, истински, трогателен в своята чистота.

Джеръд замислено разгледа скицата на едно малко момче, което щастливо си копаеше в пясъка, съсредоточено в задачата си. Алис бе уловила решимостта му, неговото пълно задълбочаване в това, което прави. В същото време бе загатнала за мимолетността на мига чрез прецизното използване на сенки и други художествени похвати, като че ли виждаше мъжа, в който някой ден ще се превърне момчето с топчести бузки и пухкави ръце, като че ли бе твърдо решена да задържи завинаги безценното настояще, уловено в тези отънъци на сиво и черно върху абсолютно, чисто бяло.

Разглеждането на рисунките ѝ беше като пътешествие, което разкриваше ума и сърцето на техния създател. Жената, която не му беше разказала почти нищо за себе си, сега лежеше открита в изкуството си, отворена за всеки, който би искал да се докосне до същността ѝ.

5

Някой бутна една голяма чаша под носа ѝ. Алис подскочи и изпусна молива си.

— Какво е това?

— Кафе, каквото пият цивилизованите хора.

Джеръд разлиля ароматичното питие под носа ѝ. Пак беше облечен с дънките и старата, ленена риза, а тя за нищо на света не можеше да си спомни кога е излязъл от стаята.

Погледна го гневно.

— Нямам нужда от кафе. Работа.

— Забелязах. — Преди тя да успее да възрази, той решително взе скицника от ръцете и ѝ даде чашата. — Работиш повече от два часа, а последните тридесет минути забрави дори за моето съществуване.

— Аз... — Протестът ѝ замря неизречен. Прав е. Съсредоточена в преработването на някои скици, очертаването на образа, тя наистина забрави, че той е при нея.

Джеръд се захили:

— Много мъдро. Никога недей да спориш с някой, за който знаеш, че е прав.

Алис се усмихна глуповато.

— Извинявай... Това, което правя, така ме поглъща, че забравям всичко друго... — Тя предпазливо отпи малка глътка от кафето си. — Ммм. Хубаво е. Благодаря.

— Винаги ли се задълбочаваш толкова много в работата си? — попита Джеръд, като седна на страничната облегалка на стария, отрупан стол.

— Обикновено. Ако нещата потръгнат добре.

— Сякаш днес вървяха добре. — Изглеждаше доста самодоволен, докато изричаше думите.

Тя се засмя:

— Да. Не си спомням кога си излязъл да се преоблечеш, а ето те тук, с панталон и риза, отново почтен гражданин.

— Така се чувствам доста по-удобно.

— Но не беше толкова лошо, колкото очакваше.

Джеръд си помисли за нея, как се бе навела над работата си, и за собственото си силно желание да я фотографира.

— Не — кимна той, — не беше толкова лошо, колкото очаквах.

Наблюдаваше я как се плъзва от високия си стол и се протяга, подобно на котка, за да отпусне схванатите си мускули. Тя постави ръце на кръста си и се изви назад, а после бавно и грациозно, от ляво надясно и обратно.

Споменът за това как бе прокарал ръка по гърба ѝ и бе усетил с дланта си нежната, мека кожа, го накара да обвие здраво пръсти около чашата, която държеше. Почти усети как мускулите ѝ се движат под пръстите му.

Дори и само споменът бе опасен, но кожата му настръхваше при мисълта да я докосне, да я усети как се движи под ръцете му.

Искаше да погледне какво е нарисувала, но не беше напълно сигурен, че иска да види себе си на тези скици, да види себе си така, както *тя* го виждаше.

— Дотук доволна ли си? — попита той след малко.

Дали е доволна? Алис се изправи, после погледна надолу към скицника, като си мислеше за десетките рисунки, които съдържаше, как никоя от тях не бе цялостна. Ръка, крак, бързо пресъздаване на линията на раменете или извивката на тялото при движение.

Кимна бавно.

— Да, доволна съм. — Но някак си думите звучаха сякаш неточно. — Това е началото, все пак.

— Толкова ли е трудно да се намери? Началото, имам пред вид...

Алис внимателно обмисли отговора си.

Колебанието ѝ не се дължеше на стеснителност, осъзна Джеръд неочаквано. Това бе искреност, необходимостта да бъде напълно честна относно работата си. Можеше да опита да скрие мислите си, да прикрие чувствата си, но не можеше да лъже за изкуството си.

— Да — каза накрая. — Понякога е много трудно да се намери. Понякога е невъзможно. Изоставяла съм проекти, защото не мога да открия откъде да започна. А понякога намирам, но не е това, което съм очаквала.

Една усмивка изви ъгълчетата на устните ѝ, озари чертите ѝ.

— Не очаквах да те откроя, но ти стоеше там, точно този, когото търсех.

Джеръд не можа да се сдържи и се засмя. Не успя да подтисне и неочакваната гореща вълна, която премина през него.

— Аз ли?

Дори и той чу тъмното, изкусително предположение в тези две думи. То го сепна толкова много, колкото шокира нея.

— Нямах това предвид! — Очите ѝ се разшириха.

Той смутен присви рамене. Винаги бе мислил, че е похладнокръвен, особено с толкова желана жена, както Алис Винсът, но все пак въпреки всичко жаждата се бе промъкнала в гласа му.

— Зная, че е така — избъбра той, като се опита да звучи небрежно. — Не трябваше да те дразня. Да хвърлим вината върху факта, че бях средното измежду седемте деца в семейството. Закачките бяха единственото ми средство на защита.

— Седем деца?

Той кимна:

— Три момичета, четири момчета. Понякога у дома ставаше доста бурно.

— Звучи... чудесно.

Джеръд си помисли, че долавя нотка на копнеж в гласа ѝ. Почака, но тя не предложи никаква информация за собственото си семейство.

— А ти? — попита той, нямаше да я остави да разбере, че е проучил миналото ѝ.

Алис си помисли за кънтящата къща, в която бе израсла, за постоянното перчене на майка ѝ с любовници и съпрузи, всеки от тях така лесно отхвърлян, както и предишния, за самотата и за избавлението, което бе намерила в изкуството си.

— Нямам братя и сестри, макар наистина да исках да имам — призна тя. — Понякога рисувах карини на деца, които срещах на улицата, и се преструвах, че са мои братя или сестри, но всъщност бяхме само аз, майка ми и нейните... *съпрузи*.

Веднага щом изрече тези думи и съжали. За какво мислеше? На никого до сега не бе разказвала за въображаемото си семейство. Звучеше уязвима, самотна и патетична. Последното нещо, което търсеше от Джеръд Прескът, беше съжаление.

— Но едва ли ще искаш да слушаш за това — добави бързо, смутена.

Наведе се да вземе захвърления скицник, разпилените рисунки, които бе откъснала и хвърлила настрана в устрема си да хване следващата поза на хартия. Струпа всичко отгоре върху купчината на работната маса, бъркотията се разрасна.

Проявявайки внезапно усърдие, тя започна да рови сред листите в друга купчина, като се преструваше, че търси нещо — каквото и да е, само да не трябва да се обръща и да го поглежда в очите.

Чувстваше се в по-голяма безопасност, когато ги разделяше половината стая.

Видя един формуляр в друг куп и намери чудесното извинение да увеличи емоционалното разстояние между тях, да даде ясно да се разбере, че отношенията им са чисто професионални.

— Тук имам един формуляр за отказване от права на моделите — издърпа един лист от купа. — Имаш ли нещо против да го подпишеш, така всичко ще е ясно в нашите взаимоотношения.

Джеръд отиде и застана до нея. *Много близо.*

— А какви са *нашите* взаимоотношения? — попита мъжът, тихият му глас беше като милувка и по гърба ѝ преминаха тръпки.

Той искаше да я докосне, да я увери, че няма да я нарани, че не е необходимо да издига бариери между двамата.

Вместо това просто си стоеше там, толкова близо, че можеше да усети едва доловимото ухание на билки от косата ѝ и по-неустоимия, с дъх на мускус, парфюм на кожата. Едва се съдържаше да не я придърпа към себе си и да я целува, докато и двамата се замаят така, че да не могат да стоят повече на краката си.

Алис продължаваше да се вира в ръцете си и в листа, който държеше. Не ѝ се щеше да е толкова близо до него, но и не можеше да се отдръпне. Стисна по-здраво формуляра.

— Отношенията ни са много прости — смънка тя, като гледеше все така надолу. — Аз съм скулптор. Ти си модел за скулптурата, върху която работя.

— Това ли е всичко?

Можеше да се закълне, че усеща гласа му в нервните си окончания. Кимна, не знаеше дали може да се довери на гласа си.

Нещо в гърдите я стягаше, сякаш не можеше да си поеме достатъчно въздух.

Той се наведе по-близо и попита още по-тихо:

— Не можем ли да бъдем *приятели*?

Приатели? Алис се опита си представи какво е да си приятел с някой мъж като него.

Езикът ѝ бързо навлажни внезапно пресъхналите устни. Как може да бъде приятел с някой, който ѝ отнема цялата способност да говори само като стои близо до нея? Приятел на мъж, който я караше да се чувства така смутена, толкова... неудобно? *Неудобно* ли беше думата, която търсеше?

— Виж какво — каза той, — ще подпиша формуляра, но само ако и ти ми подпишеш един.

Тя вдигна глава. Погледите им се сблъскаха.

— На *теб*?

Той се усмихна.

— Помниш ли нашето споразумение? Аз ти позирам, ти ми позираш. Ако на теб ти трябва договор, значи вероятно и на мен ми трябва.

— Бях забравила. — Стягането в гърдите ѝ беше почти болезнено.

— Няма да позираш гола — увери я той, почти дързък в своята увереност. — Няма дори да си по бански. Просто ще снимам как работиш.

Очите му станаха по-топли и потъмняха, като синьото на спокойни, дълбоки, приканващи води. Достатъчно дълбоки, че да се удави в тях. После клепачите му се спуснаха и погледът му се насочи надолу.

Преди да разбере намеренията му, той хвана свободната ѝ ръка. За миг просто стоеше така, взираше се в нея, след това нежно я обърна с дланта нагоре, така че да я обхване. Прокара палци по двете страни на ръката ѝ и бавно накара пръстите ѝ да се отпуснат. Устните му се присвиха, сякаш преценяваше бъдещето ѝ по линиите и извивките, които лежаха пред погледа му.

Тръпки като от електричество преминаха нагоре по ръката ѝ и достигнаха до тялото, като предизвикаха появяването на малка гореща

точка на възбуда дълбоко в нея. Сякаш от разстояние, тя усети как другата ръка стиска здраво и мачка формуляра, който държеше.

Все едно. Докосванията му, неочакваната напрегнатост в погледа докато изучаваше дланта ѝ, накараха сърцето ѝ да пропусне един удар, а после да започне да бие лудо в гърдите ѝ.

Докосването му беше като пролетен вятър, той погали ръката ѝ с върха на пръста си, започна от показалеца, после надолу, потапяйки се в чувствителната извивка между показалеца и средния пръст, после пак нагоре и пак надолу.

Тя неясно осъзнаваше нуждата си да диша, но ѝ се струваше невъзможно, когато сетивата ѝ бяха така напрегнато съсредоточени върху замайващите, разпалващи я усещания, предизвикани от неговото бавно проследяване на контурите на ръката ѝ.

— Имаш интересни ръце — изрече тихо той и вълшебният му пръст премина през чувствителния център на дланта ѝ. — Силни, уверени ръце, които са създали красота в света. — Той изтри едно петънце от молив с палеца си. — Ето какво искам да снимам. Тази сила.

Алис потръпваше от допира, дори когато възбудата в нея отслабна и замря.

— Искаш да снимаш *ръцете* ми? — попита тя, гласът ѝ бе напрегнат, малко задъхан. — Само *ръцете* ми?

Той вдигна поглед, беше сепнат, сякаш думите ѝ го бяха изтръгнали от един далечен свят. Устните му се извиха в усмивка, която пропъди среднощните сенки в очите му.

— Не само — произнесе сухо и я пусна. — Но с това ще започна.

— Предполагам, че трябва да съм благодарна, че не меката част на ухото ми те е привлякла — отговори рязко момичето, внезапно жегнато.

Усмивката му стана още по-широка.

— И то ми харесва. Особено дясното — добави закачливо, като леко го докосна с върха на пръста си.

Алис затаи дъх при пронизващата, неочаквана реакция на това бегло докосване. Кой би си помислил, че меката част на ухото може да бъде толкова *еротична*?

Докато тя се опитваше да се овладее, той измъкна листа от ръката ѝ, която не се съпротиви, намери химикалка измежду

разхвърляните боклуци на масата и със замах написа името си.

Докато мъжът се подписваше, Алис тайно изтри длани в полата си. Едва се удържа да не докосне дясното си ухо.

Джеръд се изправи и ѝ подаде подписания формуляр. Беше толкова близо, че почти усещаше дъха му на кожата си. Веднага щом тя го взе, той отстъпи назад и остави пространството между тях студено и пусто.

— Утре по същото време? — попита я.

Тя си помисли да отговори не, но езикът ѝ се бе залепил за небцето и думите не можеха да излязат.

Той очевидно прие мълчанието ѝ, за да, защото небрежно се наведе и залепи една бърза целувка на устните ѝ.

— До утре тогава.

Затръшването на летящата врата след него я извади от транса ѝ. Изтича през стаята, но той вече бе стигнал средата на пътеката, която излизаше на пътя.

За миг тя просто си стоеше там и го гледаше как върви, погледът ѝ бе така прикован към него, сякаш мрежата на вратата вече не съществувахе.

Чак след като се бе скрил зад къщата, Алис осъзна, че подръпва дясното си ухо.

— Двигателят на *Беки Сю* вече работи добре, тате. — Красивият, русоляв великан седна до Джеръд, после се усмихна широко на другите, насядали около масата за вечеря на семейство Прескът няколко дни по-късно. — Добре, че аз съм наоколо. Само някой с моя талант можеше да го оправи, след като Джеръд човърка из мотора.

Джеръд се засмя.

— Само някой с моя талант можеше да го върне на пристанището, след като това старо желязо се предаде, братле.

— Джеф е поръчал нов двигател, Стивън. Просто трябва да внимаваме да не включваме *Беки* в дълги пътувания, докато не получи новите си чаркове. — Въпреки че Бил Прескът говореше тихо, боботещият му глас се чуваше без проблем сред шума, който вдигаше жена му, докато събираше чиниите от масата.

— Бях оставила вечерята ти на топло, Стивън — каза Сюзън Прескът на път за кухнята с куп чинии, — не бях сигурна дали ще се върнеш, преди да свършим.

— Ще изям и едно голямо парче сладкиш, ако има останал след Джеръд — подвикна Стивън на майка си. Той погледна голямото парче орехов пай в чинията на брат си. — Когато си наоколо, Джер, аз трябва да се прибирам рано или не остава нищо за ядене.

— Тогава се радвай, че не вечерям всяка вечер тук — каза Джер, като се залови с ентузиазъм с пая си.

Откакто се завърна на Крайбрежието преди два месеца, той от време на време работеше за семейния бизнес с рибарски лодки, но съзнателно не се отбиваше редовно за обеда и вечери.

По-безопасно бе да сложи малка дистанция между своя живот и шумната близост на семейството си, особено след като нямаше намерение да заема цялото си време със семейния бизнес, без значение колко много желаеха това братята и баща му. Независимостта си имаше своята цена, все пак. Замразените вечери и полуготовата храна за къщи не можеха да се сравнят с ястията на майка му.

— Не забелязах да се безпокоиш особено за късното си прибиране снощи, Стив — подметна най-малката Прескът, Джулия, петнадесетгодишна, обожаваната и глезена сладурана на семейството. Зелените ѝ очи блестяха въпреки усилието ѝ да изглежда загрижена. — Кое те привлече? Храната в хана или червенокосата сервитьорка?

— Червенокоса, а? Мислех си, че все още се вижда с момичето на Смитсън. — Бил Прескът се облегна удобно назад в стола и потърка все още плоския си корем, очевидно доволен от семейството си и от живота като цяло.

— Не казвай и думичка, сестричке! — Стивън се втренчи предупредително в сестра си, очите му се присвиха закачливо заплашително. — Спомняш ли си какво направих с твоята кукла Барби, когато беше на пет и издайничесеше за мен?

Докато най-малкият му брат и сестричка се припираха добродушно пред развеселения поглед на баща им, Джеръд приключи с пая си, като изяде с наслада всяка вкусна хапка.

Въпреки че животът около къщата на Прескът беше по-спокоен от преди, и сега винаги ставаше нещо. Джулия и Стивън, двадесетгодишен, живееха все още у дома. Джеф, най-големият син,

помагаше за семейния бизнес и живееше наблизо с жена си и трите деца. Те често наминаваха, както и Роб и съпругата му. Роб беше третото дете, ветеринар в град недалеч от острова. Той и съпругата му очакваха скоро първото си дете. Дениз, най-голямото момиче и само с една година по-малка от Джеф, живееше със съпруга си и децата във Вирджиния, където имаха ферма, а Шарлийн, родена пет години след Джеръд, работеше като корпоративен адвокат в Манхатън и организираше предстоящата си сватба.

Мисълта за собственото буйно семейство накара Джеръд да се зачуди какво ли е да си *единствено* дете, да имаш много пари — често недостатъчни при семейство Прескът, — но нищо друго. Без баща. Без истинска майка. Без братя и сестри. Без семейни пикници, без караници чий ред е да измие чиниите. Няма към кого да се обърнеш, когато имаш нужда да поговориш с някого, няма някой, на когото можеш да разчиташ.

Джеръд потръпна при тази мисъл. Не би заменил в никакъв случай своето детство за това на Алис.

Той се наведе през масата да дръпне опашлето на сестричката си. Под прикритието на грачещия ѝ протест прибута парчето пай на Стивън пред себе си. Успя да изяде една трета от него, преди Стивън да забележи.

Когато най-накрая стана да си ходи, го бе обзело такова спокойствие, каквото не бе изпитвал от месеци наред. Пожела на всички лека нощ, а майка му го изненада, като дойде с него до верандата.

— Хубава нощ, нали? — Тя наклони глава, за да погледне звездите.

— Да. Приятна и тиха. — Джеръд се загледа в нощта, чакаше.

Майка му никога не се намесваше в живота на децата си, но когато имаше да каже нещо, то винаги си заслужаваше да се изслуша, дори да не му е приятно да чуе и дума.

— Винаги съм харесвала нощта — додаде тя.

— Да. Жалко само, че напоследък светлините от всички тези нови предприятия поглъщат блещукането на някои от звездите.

Тя сведе очи от нощното небе надолу и се загледа в него. Дори в падащия здрач Джеръд можеше да забележи загрижеността, изписана на лицето ѝ.

— Баща ти и аз се безпокоим за теб, Джер — каза тя, — откакто се върна от Африка.

— И преди са ме ранявали, мамо — изрече нежно той, макар да знаеше, че тя не говори за *физическите* му рани.

— Зная. Рисковете, които поемаш, винаги ме плашат, но не се безпокоим за това. Става въпрос за твоята... тъга. — Тя поклати глава. — Не, не тъгата. Ти не си се смял истински откакто се върна у дома, а и не съм те виждала с фотоапарат. Нито веднъж. Преди трябваше да го изтръгвам от ръцете ти. Заклевам се, че щеше да спиш с него, ако те оставех.

— Е, хайде. Не бях толкова лош!

— О, да, беше. А ето те сега. Всъщност вече си тук от почти два месеца, а нямаш фотоапарат. — Погледът ѝ още веднъж премина по далечното, спокойно, нощно небе. — Не си се задържал толкова дълго на едно място, откакто излезе от вкъщи.

— Мамо, аз...

— Зная. Не искаш да говориш за това. — Тя въздъхна. — Дори когато беше малък, ти се справяше с проблемите си по свой собствен начин, никога не разчиташе на друг, без значение колко бихме искали да ти помогнем аз и баща ти. Предполагам, че е така при децата, които имат и по-големи, и по-малки братя и сестри. Научават се да се справят сами, без значение дали го искат или не.

Джеръд се размърда неспокойно.

— Добре ли мина риболовът миналата седмица?

Неочакваната промяна на темата го изненада и той попита:

— Искаш да кажеш, когато Беки Сю се счупи? Добре беше. Нищо специално.

— Изглеждаш ми по-щастлив през последната седмица. Мислех си, че е заради излизането с приятелите ти от Ню Йорк.

Сюзън Прескът се поколеба, после поклати глава.

— Няма значение. Сега си доволен. Всичко, което искаме за теб, което винаги сме искали за всички вас, е да сте щастливи. Но ако поискаш да се върнеш у дома, *истински* да се върнеш, завинаги... — Гласът ѝ стана толкова тих, че той едва я чуваше. — Това ще направи баща ти много щастлив, нали знаеш...

— Зная.

— И аз искам да се върнеш, но само ако това е мястото, където *ти* искаш да бъдеш.

Нямаше какво да отговори на това.

Тя нежно потупа ръката му — малко тъжна бе, помисли той, — после тихо мина през верандата и отвори кухненската врата. Златиста светлина заля нощта и го накара да примигне.

— Ще намериш своя път, синко — тихо додаде тя. — Винаги е било така.

Джеръд не помръдна от сянката, в която стоеше, но когато майка му пристъпи прага, я повика:

— Мамо? — И когато тя се обърна, той добави протичко: — Благодаря.

6.

Дори след като майка му затвори вратата след себе си, Джеръд не помръдна от мястото си, мислеше за своето семейство. Това, което тя каза, беше истина. Той никога не търсеше съвети от другите, решаваше сам собствените си проблеми. Но знаеше, че ако му потрябва, семейството му е там, приема го такъв, какъвто е. *Обича го.*

Беше забравил колко голямо значение има това. Всъщност, не обръщаше внимание, докато една жена с ръце, които създаваха вълшебства, не сподели, че тя е трябвало да си изгражда въображаемо семейство чрез лицата на деца на улицата.

Джеръд реши да се върне до малката, очукана от времето къща, която бе наследил от дядо си, по брега, а не по пътя. За първи път от много, много време брегът го приканваше, вместо да го отблъсква, с пустотата си:

Беше тиха нощ. Луната осветяваше всичко в оловни оттенъци, омекотяваше формите, замъгляваше сенките. Дори океанът изглеждаше покорен, заливаше пясъка и се отдръпваше с равномерен, успокоителен ритъм, който го караше да забавя стъпките си, за да съответстват на древния ритъм на водата.

За негова радост, тази вечер нямаше много хора, които да ограбват спокойствието му със своето присъствие. Жълта светлина блестеше в прозорците и отворените врати на къщите нагоре и надолу по брега, но музиката, долитаща от някои от тях, не беше толкова силна, че да го дразни.

Без съмнение много от летовниците, които наемаха къщите за няколко дни или седмици, бяха излезли, за да изследват сравнително бедния нощен живот, който тази част от Крайбрежието предлагаше. Те бяха посрещани с удоволствие. Джеръд предпочиташе морето и тишината.

Вървеше по сбития пясък, където вълните се плискаха. Там беше по-гладко, по-стабилно, по-лесно за ходене. Лекият бриз, който идваше от океана, беше прохладен, а самотата — опасно изкусителна.

Вероятно поради умората или прекалено многото орехов пай след добро похапване, но на него изведнъж му се стори, че висока жена с ясни очи върви боса по пясъка до него, лицето ѝ бе вдигнато нагоре, за да улови ветреца.

Спря объркан. Въображението му бе извикало нейния образ, нищо повече, но за един кратък миг той можеше да се закълне, че две стъпки бяха очертани на пясъка зад него. Когато затвори очи, за да се отърси от фантазията си, видя звездите, отразени в очите ѝ.

Джеръд се помъчи да си отвори очите. Нямахше никой. Беше сам на брега, а звездите бяха прекалено високо, за да ги достигне.

Върви, каза си той строго.

Крачките му забързаха. Можеше да вземе джипа и да отиде до нейната къща. Не е далеч и беше достатъчно рано, че всички, освен най-непоколебимите чучулиги, да са още будни, а нощните сови тъкмо започваха своето бдение.

Каква ли е тя, зачуди се той. Чучулига или сова?

Той беше чучулига като дете, но годините, прекарани в пътувания и неопределени часове за работа, го принудиха да се промени, да се научи да се адаптира към всичко. Вече не беше сигурен какъв е.

Каква ли програма имаше един скулптор?

Джеръд се усмихна при мисълта за нея. Тя бе толкова неубедителна в усилията си да го държи на разстояние... Обаче по някаква причина се бе отворила пред него, въпреки своята резервираност; историята за въображаемите ѝ братя и сестри не би разказала на кой да е. Беше готова да си отхапе езика, веднага щом думите се изплъзнаха от устата ѝ, но кой знае защо му разказа това, въпреки природната си сдържаност. Малкото признание беше като дар, много ценен, крехък дар, който тя инстинктивно бе решила да му поднесе.

Необходимостта да я види отново, да чуе гласа ѝ изведнъж стана толкова непреодолима, че той ускори крачка.

След това започна да тича.

Алис обичаше нощта. Често свършваше най-добрата си работа, когато врявата на деня утихнеше и светът се простираше само до края

на осветеното пространство.

Тази вечер, обаче, не успяваше да намери успокоение в самотата. Беше прекалено неспокойна, за да се съсредоточи върху работата си, прекалено неспокойна дори за да чете или гледа телевизия. Разнасяше скицника си от стол на стол, опитваше различни химикали, после моливи, после пак химикали, нагласи ъгъла на светлината десетки пъти.

Нищо не ставаше. Тръсна голяма буца глина върху платформа за моделиране, но след половин час на безполезно дълбаене, дърпане и изрязване я смачка отново и я остави във ваната за съхранение.

Искаше ѝ се да рисува единствено Джеръд. Не нейния Ловец, а *него*. Накъдето и да погледнеше, виждаше него. Ако затвореше очи, би се заклела, че усеща присъствието му съвсем наблизо.

Докато ръката ѝ се плъзваше по листа, нервите ѝ се изопнаха, напомняйки ѝ как неговите ръце държаха нейните. Под ръцете ѝ глината, която се опитваше да извайва, бе станала топла, мека и гъвкава и тя откри, че ѝ идват опасни мисли.

Два пъти излиза на широката тераса, навеждаше се над перилата и се взираше в морето. Нощният ветрец подухваше закачливо, като развяваше покрай лицето ѝ отделни кичури коса, галеше кожата ѝ със своето нежно, влажно докосване. Почти пустият бряг я приканваше, но тази вечер мисълта да се разхожда сама въобще не я привличаше.

Живееше със самотата, откакто се помнеше. Дори в училище не можа да се приспособи, защото беше стеснителна, ученолюбива и толкова по-висока от другите деца. Майка ѝ не обичаше у тях да идват приятели на дъщеря ѝ, те създават проблеми и повече работа за всички, казваше тя, като удобно забравяше разрухата след собствените ѝ буйни купони.

В училището по изкуствата беше по-добре. Някои от младите момчета най-накрая настигнаха и надминаха шеметната ѝ височина. Но до този момент другите вече знаеха всички тайни на любовните срещи и секса. Тя все още беше девствена, държеше се сковано в повечето случаи и бе пълен провал при истинска среща.

Ранният ѝ успех като скулптор не ѝ помогна много. Някои съученици съзнателно я отбягваха, мърморейки за продажбите и нарастващата ѝ репутация. Други я обвиняваха, че използва парите и връзките на майка си за получаването на поръчки.

Алис беше прекалено горда, за да признае, че майка ѝ не дойде на нито една нейна изложба, че пред приятелите си се подиграваше на *цапаниците* на дъщеря си и без съмнение би отказала да помогне на образованието ѝ. Парите, които Алис бе наследила от дядо си и баба си, направиха помощта на майка ѝ ненужна.

Джуди обаче ѝ остана вярна. Джуди, висока пет фута и три инча, не се плашеше никога от нищо и никого, тя бе взела в гимназията високата, неопитна Алис под своето крило и от тогава насам я защитаваше, окуражаваше и насърчаваше.

За съжаление Джуди не бе свободна тази вечер. Обади се по-рано вечерта да подложи на строг разпит Алис как бе минал сеансът със Сексапилния мъж. Алис бе принудена да си признае, че бе пренебрегнала съвета на приятелката си относно дрехите. Джуди я сгълча, после въздъхна и я покани да излезе с нея и последното ѝ гадже на вечеря и да пообиколят нощния живот по Крайбрежието. Алис не се поколеба да откаже.

Почти ѝ се искаше да бе приела. Дори да е нежелания трети, щеше да е по-добре от това неспокойствие, тази самота в къщи, когато въображението ѝ настойчиво твърдеше, че висок, рус фантом я чака в сенките.

Дори в тъмното Джеръд без проблем намери къщата на Алис. Излишно губене на време бяха притесненията му дали тя ще си е у дома. Светеше. Мека жълта светлина минаваше през високите прозорци, които опасваха три страни на къщата, така мястото изглеждаше подобно на подарък, опакован със златисти ленти.

През деня тези прозорци ѝ даваха панорамен изглед към брега от двете страни и на самия океан, който вечно се люлееше отпред, но тази вечер те приличаха на невидима бариера, създадена да пази Алис от света на сенките, да остане невредима и далечна в малкото си царство на светлината там, горе, на върха на стълбите.

Джеръд застана в сянката на отсрещната къща, в която не живееше никой, и се загледа в тази златиста лента. Чудеше се дали може да бъде наречен изключително любопитен човек, въпреки че не виждаше нищо от неговия ъгъл, освен очертанията на подобния на маргаритка вентилатор на тавана.

Искаше му се Алис да мине пред един от прозорците. Имаше нещо толкова измамно изкусително в мисълта да я наблюдава, без тя да знае, че той се зачуди дали не полудява. Никога не е харесвал твърде ролята на Ромео под балкона на Жулиета, дори и в презаредената с хормони младост, но за първи път в живота си се зачуди дали Шекспир не е уловил нещо съществено все пак.

Не се бе изкачил и до средата на стълбите, когато тя неочаквано се появи на вратата с широко отворени очи и напрегнати от предпазливост рамене.

— Кой е там? — извика Алис, като включи външното осветление. — Джуди, ти ли си?

— Джер е — отговори той.

Тя засенчи очи с ръка, опитвайки се да привикне с тъмнината навън, и надникна през мрежата на вратата.

— Джер?

— Джеръд Прескът.

Алис махна резето и отвори.

— Какво правиш тук?

Наслаждавам се на гледката. Джеръд преглътна, като се опита да се освободи от внезапно появилата се буца в гърлото.

Тя беше облечена със същата дълга рокля, както и онзи ден, но този път на него му хареса доста повече — светлината зад нея минаваше през материята и ясно очертаваше извитите бедра и дълги, красиви крака.

Усети неочаквано напрежение под ципа на дънките и бе доволен, че стои в сянката.

— Джеръд? — изрече тя, очевидно се чувстваше неудобно от неговото мълчание, изпълнено с благоговение.

Той се прокашля.

— Извинявай. Не исках да те стресна. — Насила накара краката си да изкачат последните няколко стъпала и се надяваше тя да не е забелязала особената напрегнатост в гласа му.

— Почти десет часа е. Някакви проблеми?

— Не... нищо... — Освен че идеята да я покани на разходка по плажа внезапно бе станала много настойчива и доста по-чувствена.

— Тогава... какво?

Тя все още държеше вратата отворена. Джеръд изведнъж си представи как я държи в ръцете си, как целувките им подлудяват и двамата, как с олюляване минават през прага и отиват в спалнята ѝ, оставяйки дрехи след себе си.

В този миг той си пое въздух, за да отрезви мозъка си и избъбри единствената мисъл в главата, която не бе замъглена.

— Искаш ли да се разходим по плажа?

Ако, която и да е от изтънчените жени, с които бе излизал през последните няколко години, можеше да го види сега, тя би се заляла от смях. Той се прокашля и опита отново.

— Искам да кажа, че нощта е красива, аз се разхождах и си помислих, че вероятно би желала да дойдеш с мен. На разходка. По брега.

— Разходка? — Алис погледна към пустия бряг, после пак към него и си пое дълбок дъх, продължително.

— Да.

— Не е толкова късно — побърза да я увери той. — И не е студено. Има звезди и... — Спря. Премигна. Преглътна с мъка. — Да?

Усмивката на Алис стана по-широка. Никога до сега не бе успявала да обърка мъж, със сигурност не и толкова самоуверен като Джеръд Прескът. Това бе замайващо чувство.

— Да! Ще си взема обувките.

Преди да изгуби самообладание, момичето се втурна вътре, взе сандалите си и ключовете на къщата, после се върна обратно на терасата. Докато заключваше вратата след себе си и поставяше ключовете на колана на кръста, настойчиво усещаше погледа му върху себе си. Когато се обърна, откри за своя изненада, че той бе застанал по-близо, толкова близо, че трябваше да наведе главата си назад, за да го гледа.

— Аз... — промълви тя. Това бе всичко. Не можеше да си спомни какво друго възнамеряваше да каже.

— Това не ти трябва. — Той взе сандалите от ръката ѝ.

Смътно дочу звука от падането им на терасата при захвърлянето им настрана, но не можа да издаде протест. В един необуздан миг на надежда си помисли, че ще я целуне, но той само грабна ръката ѝ.

— Хайде! — Запъти се надолу по стълбите. — Ще те нося по каменистите места.

— Не можеш... — Тя не успя да довърши. Или трябваше да го последва, или щеше да бъде повлечена.

Той не ѝ даде възможност да се възпротиви и когато стъпиха на земята, просто я вдигна на ръце, сякаш беше лека като перце.

Откакто се нанесе тук преди месец тя бе минавала стотици пъти по покритата с чакъл алея за коли и по едрия пясък, и по тревата, които отделяха къщите от брега, но този път сърцето ѝ биеше силно. Усещаше раменете му силни и набити, а гърдите му като стена. Би се заклела, че топлината му преминава през памучната ѝ рокля и изгаря кожата ѝ.

— Ето — изговори той леко задъхан. — Казах ти.

Пусна я да стъпи на краката си и тя видя как ѝ намигва в това време.

— Рамото ти! Казах ти да не ме носиш. Трябваше да ме послушаш. Аз...

— Не... — Той направи гримаса и разтри рамото си. — Бях... ранен преди няколко месеца. Смятах, че мястото е заздравяло, но...

Джеръд присви рамене. Тя можеше да усети гнева му, но почувства, че е насочен към самия него, а не към нея.

— Хайде — подкани мъжът, без да я поглежда. — Да вървим.

— Но ти не си бос.

Той спря, погледна към краката си, като че ли изненадан да ги види там, после се засмя:

— Права си. Не съм.

Наведе се да отвърже гуменките, след това ги изхлузи и ги захвърли настрана така небрежно, както бе захвърлил нейните сандали. Чорапите му ги последваха.

Алис се засмя.

— Никога няма да ги намериш в тъмното, ако ги хвърляш така.

— Кой има нужда от чорапи? — хвана ръката ѝ. — Хайде.

Стори ѝ се напълно естествено да обвие ръка около неговата, съвършено нормално да се приближи, да нагоди крачката си към неговата.

А те си подхождаха добре. Рамото ѝ почти достигаше неговото. Почти, вместо да е по-високо с няколко инча. Дългите ѝ крака лесно вървяха редом с него.

Не че се бе запътил бързо на някакво определено място, просто някъде по брега, но без да бърза да стигне до там.

Тази вечер океанът беше спокоен, плискаше се към брега, после се отдръпваше, подобно на заспала твар, чието дишане се бе успокоило, докато броди из неведомите си сънища.

Тя също бе попаднала в царството на сънищата, или поне така ѝ се струваше — усещаше ръката му, топла и силна, близостта му. Алис можеше да се закълне, че чувства топлината на тялото му, толкова близо вървяха един до друг.

Той не я бе погледнал нито веднъж откакто си призна за раната на рамото, но тя не се чувстваше изолирана или забравена. По-скоро като че ли той бе така спокоен в нейната компания, че можеше да се отпусне, без да е задължен да я забавлява или да я уверява, че не е забравил за нея. Тя не бе свикнала да е така несмущавана в присъствието на мъж, но със сигурност, с абсолютна сигурност, ѝ харесваше.

— Радвам се, че се отби — изрече тя, като събра кураж да заговори.

При тези думи той наведе глава към нея. Лека усмивка смекчи чертите на лицето му.

— Аз също. Радвам се, че си беше у дома.

— Значи сме двама... — За нищо на света не би признала, че по което и време да бе дошъл, която и нощ, все щеше да я намери у дома.

— Хубава нощ.

Тя вдъхна от влажния, солен въздух и каза:

— Красива.

— Тиха.

— Да... — Въобще не можеше да измисли нещо интелигентно да отговори. Само миг на безумие можеше да обясни защо бе приела поканата му. Никога не бе имала таланта за свободен, непринуден разговор, особено в интимни обстоятелства като тези.

Погледна към него, внезапно напрегната.

Погледите им се срещнаха, известно време не откъсваха очи един от друг. В неговите тя видя неувереност, подобна на нейната, като че ли мислите им някак си бяха влезли в крачка, също като стъпките им.

И двамата избухнаха в смях.

— Страхувам се, че не съм много по леките разговори — призна той кисело.

— Нито пък аз.

Тъглчетата на устните му се извиха:

— Искаш ли тогава да говорим за политика?

— Не.

— За философия?

Тя поклати глава.

— Международната икономика?

Момичето се засмя:

— Дори не го и предлагай.

Може би само във въображението ѝ, но за миг ѝ се стори, че той се поколеба, като че ли мислено спореше със себе си. Нещо в нейното изражение вероятно го окуражи, защото се приближи половин крачка, обгърна с ръце раменете ѝ и нежно я придърпа към себе си.

— Така е по-добре — промълви той толкова тихо, че тя едва чу думите му.

— Да... — Въздухът излезе от дробовете ѝ, когато плъзна ръце около гърба му.

— Много по-добре... — Той спря внезапно.

Алис погледна нагоре и видя тъмните му очи да се взират в нея. Тя наклони назад глава в неизречен въпрос, точно когато той се наведе и я целуна нежно.

— Много, много по-добре — промърмори Джеръд, с такова благоговение, сякаш се молеше.

Усещаше устните му меки и топли по нейните. Целувката беше нежна, не настойчива, но голямата жар прониза тялото ѝ, разпали го.

Тя се отвори за него и този път той се обърна лекичко, колкото да я вземе в прегръдките си, да я притисне силно до гърдите си, докато задълбочаваше целувката.

Устните му се разтвориха, приканвайки я да му отвърне. Езиците им се докосваха, опитваха, отдръпваха се и после се срещаха отново, все по-настойчиво.

Ако той не я държеше здраво, Алис мислеше, че може да се сгромоляса от разпалеността и желанието, от настоящия глад, който я пронизваше, караше я да иска, да моли за още. Дочу стон и не бе сигурна дали идва от нея или от него.

Ръцете ѝ бяха обвили врата му, макар тя да не можеше да си спомни как или кога. Тя сляпо се притискаше до него, ясно усещаше високото му, здраво тяло до своето, как те си подхождат като че ли са две половинки от едно цяло.

Чувстваше твърдата издутина да се притиска към корема ѝ. Вместо да се стресне или да се раздразни, както при малкото предишни подобни целувки, тя се чувстваше силна, непобедима, *желана*. Това бе едно замайващо чувство — толкова непознато, но все пак много, много убедително.

7.

Джеръд прекъсна целувката.

Изстена докато се отдръпваше, после свали ръцете ѝ от врата си. Тя измърмори нещо като протест и се протегна, за да получи още една целувка, преди той най-накрая да успее да ги раздели.

— Оле! Това се казва целувка! — Държеше я настрана от себе си, дишаше тежко.

При всеки друг случай тя би се отдръпнала бързо като рак, който бяга към дупката си, мълчаливо би се смъррила за кратката, жадна надежда, която целувките му бяха предизвикали.

Но този път не отстъпи. Вместо срам, през нея пробягаха силно желание и непривична женска увереност. Те затуптяха в гърдите ѝ, с ритъма на сърцето, което биеше учестено.

Алис едва не избухна в смях единствено от възторг, че може да му влияе по подобен начин.

— Хайде — каза Джеръд. — Да вървим. Защото в противен случай се заклевавам, че накрая ще те любя направо тук на плажа, а не съм го правил откакто бях на шестнадесет.

Гласът му, който обикновено беше равен и дълбок, сега звучеше леко дрезгаво. Този път той реши да играе безопасна игра и отново хвана ръката ѝ. Пръстите му се преплетоха с нейните така естествено, сякаш бяха вървели по този начин хиляди пъти до сега.

— Наистина ли? — попита тя, когато се увери, че може да изрече думите, без да се запъне. — Си правил любов на плажа, имам предвид. Той се засмя.

— Да. Но не когато бях на шестнадесет. И не на този бряг. Имаше прекалено много хора наоколо, дори тогава.

Как ти се стори? Тя не посмя да формулира въпроса с думи.

— Не е нещо, което толкова да се възхвалява, все пак — додаде той, сякаш можеше да чете мислите ѝ. — Пясъкът влиза навсякъде, без значение колко внимателен се опитваш да бъдеш.

— *Навсякъде?* — произнесе момичето и веднага съжали. Добре, че поне тъмнината прикри изчервяването, пламнало на бузите ѝ.

— *Навсякъде* — отговори той и за щастие не се засмя. — Но целувките, е-е, това е съвсем друго нещо. Пясъкът не е проблем, ако само се целуваш.

— *О-о...* — Почувства как стомахът ѝ се размеква при загатнатото обещание в неговите думи.

Вървяха почти до водата, толкова близо, че от време на време някоя вълна ги достигаше, завърташе се около глезените им, после се оттегляше и ги оставяше да крачат отново по голия пясък.

Може би изключително силна вълна ги настигна или може би те просто се бяха приближили прекалено до морето, толкова погълнати един от друг, че не забелязваха къде вървят.

Каквато и да бе причината, една вълна внезапно ги заля, стремително се издигна над коленете им. Полата на Алис се изду като балон около нея и заплава на повърхността.

Това нямаше да е чак такъв проблем, ако нещо студено, влажно и лепкаво не се бе завило около крака ѝ.

Тя извика стресната и се опита да го изрита. Нещото се зави поздраво около нея. Тя ритна отново с крак, като се опитваше да запази равновесие.

— *Какво...* — Джеръд задърпа ръката ѝ, опитвайки се да я върне обратно, но беше прекалено късно.

Вълната устремно премина покрай тях и се отдръпна също толкова бързо, като издърпа пясъка изпод краката им.

Алис се олюля, все още се опитваше да се отърве от онова, което обвиваше крака ѝ, после се препъна, извика и падна във водата, като повлече и Джеръд със себе си.

При преминаването на последната вълна се нагълта със студена, пясъчлива вода. Изплю, закашля се, изрече някакво проклетие и глътна вода отново, когато следващата вълна ги заля. Джеръд се мятеше във водата до нея, подхвърлян ту в едната посока, ту в другата от бурното море. Те се сблъскаха, започнаха да се смеят и едва не се удавиха, когато ги заля трета вълна.

Джеръд се задавяше от солена вода и смях, но се опита да сграбчи момичето и хвана само кълбо разпуснатата коса, което се носеше по водата. Сграбчи отново и хвана здраво бедро, покрито с

мокра памучна материя. Този път задържа здраво, беше прекалено изкусителен улов, за да го пусне така лесно, без значение колко солена вода нагълта междуременно. Той се завъртя и успя да хване ръката на Алис точно когато морето се опитваше да я издърпа от ръцете му.

— Хванах те! — извика радостно той и я придърпа към себе си, помогна ѝ да седне малко по-нагоре на плажа, където вълните не можеха да ги прекатурят, макар и не чак толкова далеч, че да избягат съвсем от новите прииждащи вълни.

Той нямаше нищо против. Алис също, изглежда. Тя рухна до него, като се смееше и плюеше.

— Благодаря за накисването, приятелко — каза той и нарочно я напръска. — Ако знаех, че ще се опиташ да ме удавиш, щях да взема поне банските си и шнорхела.

— Водораслите ме нападнаха — каза тя и го намокри на свой ред. — Освен това, на първо място, ти си виновен, че ми завъртя главата.

— Аз да съм виновен?

— Ти ме целуна — поясни тя и се хвана за него, когато ги заля нова вълна.

— Да, направих го! — доволен от себе си, той я целуна отново.

Този път устните ѝ бяха студени, влажни и солени, но огънят в нея беше като огъня, който гореше в него. Гърдите ѝ, твърди и пищни, се притиснаха към тялото му, подканваха го да ги докосне. Целувката му стана още по-дълбока, ръката му се плъзна от рамото ѝ към гърдите.

При докосването тя изстена и се наведе към него. Нежната плът, зряла и изкусителна, изпълни ръката му. Болката в слабините заплашваше да отвори ципа на дънките, а мускулите на дупето му се свиваха от желанието да я обладае.

Ако Алис не бе дошла първа на себе си, той щеше да я занесе по-нагоре на брега, където вълните не достигаха, и щеше да я люби точно там и по дяволите всеки човек, който случайно можеше да мине по тези места.

— Не тук — започна да протестира тя, като дишаше тежко и го отблъсваше. — Не така.

— Не — повтори той със съжаление, макар да знаеше, че е права.

Някак си те се изправиха на крака. Вече не се смееха. Взаимното им желание бе прекалено силно, за да се шегуват и закачат. Джеръд я придърпа към себе си, пазейки я, доколкото можеше, от бриза, който сега им се струваше доста по-студен, тъй като бяха вир-вода.

Така прегърнати тръгнаха обратно по брега, към къщата на Алис. За негова изненада тя въобще не беше далеч.

Още веднъж Джеръд я пренесе от плажа до стълбите на къщата. Този път и той беше бос като нея, но почти не го забеляза. Можеше да мисли единствено за умълчалата се в ръцете му жена и какво ще се случи, когато затворят вратата ѝ след себе си.

Това е лудост, каза си Алис. Безумство. Тя почти не познава този мъж, а сериозно мисли да прекара останалата част на нощта в гореща, страстна любов с него.

Все пак, когато той я остави да стъпи на първото стъпало, момичето взе ръката му в своята и го поведе нагоре.

— Добре, че завързах ключовете на колана си — изрече тя, като се опита да се засмее, докато неумело се бореше с мокрия възел на талията. — Иначе никога нямаше да можем да влезем.

— Щях да намеря начин. — Той побутна ръцете ѝ настрани и отвърза възела.

Не отвърза нищо друго, но дъхът на Алис се спря разгорещен в гърлото ѝ, жаждата и желанието ѝ нарастваха при мисълта как той я съблича, ръцете му докосват голото ѝ тяло, подлудяват я.

Алис потрепери, но не от студ.

Някак си успяха да отворят вратата. Заля ги ярко жълта светлина и те започнаха да премигват. Преди тя да направи и крачка, Джеръд протегна ръка и запречи пътя ѝ. Алис погледна нагоре сепната и го видя да се взира в нея, очите му бяха опасно тъмни и пронизващи.

— Сигурна ли си? — попита той, гласът му бе нисък и дрезгав. — За... За нас?

Алис отвори уста, после я затвори отново, внезапно я бе обзела неувереност. Дали е сигурна? Никога преди не бе правила подобно нещо, никога не бе целувала мъж, докато се замае от желание, никога не бе отивала в леглото с някого, без да знае друго за него, освен факта, че той я иска толкова много, колкото и тя него.

Пое си дълбоко дъх, бореше се с напрежението и жаждата, която кипеше в нея.

— Сигурна съм.

Той се отпусна, после свали ръката си.

— Слава богу...

След това влязоха в къщата и затвориха вратата след себе си, като се поглъщаха с устни и лудешки дърпаха мокрите си дрехи, опитваха се да ги разкъсат и да ги запратят настрани, после отидоха със залитане в спалнята.

Не си дадоха труда да дръпнат кувертюрата на леглото, просто се хвърлиха отгоре, с все още преплетени, но вече голи, тела, отворени един за друг.

Нямаше никакви предварителни любовни игри. Не ги желяеха. Джеръд за миг се поколеба, надвесен над нея.

— Съвсем сигурна ли си? — беше леко задъхан от усилието да се сдържа. — Каж ми сега. Мисля, че няма да мога да спра щом веднъж...

— Сега — Алис го придърпа надолу и в себе си.

Джеръд си пое дълбоко дъх и се насили да отвори очи. Алис лежеше до него на леглото, гола и зашеметяващо красива.

— По дяволите... — Нежното проклятие беше едновременно молитва и задъхана похвала.

Краката им бяха преплетени в кулминационна последица от секса, кожата им все още бе гореща и хлъзгава от пот. Нямаше нужда да поглежда, за да разбере, че и тя диша така учестено като него — гърдите ѝ се притискаха към него с всяко нейно неравномерно вдишване.

Не се бяха погрижили да включат нощната лампа, но от антрето се процеждаше достатъчно светлина, за да се вижда обърканата, мокра коса на Алис, която се бе разпръснала по кувертюрата подобно на разнищени водорасли. Очите ѝ бяха затворени, гъстите тъмни мигли се чернееха до свършената ѝ кожа. Устните ѝ бяха полуотворени, все още леко подути от целувките му и той можеше да види лекото помръдване на ноздрите ѝ, докато дишаше.

Вълна на задоволство премина през него — задоволство и немалко мъжка гордост, че бе успял да се промъкне под нейната хладна, сдържана маска, която обикновено носеше, и да я обърне наопаки. Не че и тя не го бе подлудила малко.

Смътно си спомняше, че ѝ бе предложил един последен шанс да се откаже от този техен лудешки порив. Радваше се, че не се бе съгласила. Той бе така възбуден от желанието си да я има, че вероятно щеше да експлодира, ако бе отговорила *не*.

Сексът беше замайващ и все пак той не беше сигурен дали не му харесва също толкова да лежи до нея след това. Може би дори повече. За един мъж това беше страхотна лудост.

Имаше нещо толкова истинско в това, че не можеше да не се зачуди дали мозъкът му не бе промит с малко морска вода, докато се търкаляха преди малко по брега като дечурлига.

Или може би тя бе такава невероятна гледка, че да я наблюдава беше особено удоволствие само по себе си. Притежаваше сочно, сексапилно тяло като от корица на *Плейбой*, с големи гърди, но с тясна талия, която се разширяваше в съвършени бедра и фантастични крака, които сякаш нямаха край. Той можеше да я наблюдава с часове, наслаждавайки се на меките извивки и съблазнителни вдлъбнатини, усещаше я топла и истинска до себе си.

По време на заредените с хормони младежки години, когато двете му основни страсти в живота бяха фотографията и опитите да убеди серия приятелки да го придружат до задната седалка на стария му плимът, той понякога мечтаеше да стане фотограф на *Плейбой*.

Странното бе, че сега, когато бе с жена, която би разстроила съня на всеки разумен мъж, не изпитваше нужда да я снима. Не и по този начин, отдадена на страст, чувствена и уязвима.

Тази сутрин, докато я наблюдаваше как работи, на него болезнено много му се искаше да улови извивката на шията, накланянето на главата, как шнолата изпуска някои къдрици и те се спускат надолу по гърба ѝ. Гледаше как ръцете ѝ се движат по листа с увереност, която го омагьосваше, и в онзи момент той така настойчиво искаше да я снима, че го почувства почти като физическа болка. Но сега...

Беше правил голи снимки преди — както всеки сериозен фотограф, дори и само за да се научи как — така че не бе това. Той

дори бе снимал гола и една от любовниците си, която гордо бе окачила серия от тях на стената си, където целият свят можеше да ги види.

Фотографията беше неговото изкуство, неговия живот, а Алис...

Като че ли по команда тя отвори очи, въздъхна слабо, едва доловимо, после обърна глава, за да го погледне.

Алис. Джеръд си пое дъх поради внезапно обзелото го желание и дори още по-стряскащото и непознато чувство за притежание. Той се повдигна на лакът, като внимаваше да не размести сплетените им крака.

— Хей — изрече само. Не можеше да измисли нищо друго.

Ъгълчетата на устните ѝ се извиха слабо.

— Ти си хей.

Кичур влажна коса се бе залепил на бузата ѝ. Той го дръпна, после внимателно го сложи зад ухото ѝ.

— Все пак повече харесвам косата ти пусната — каза ѝ.

Устните ѝ се извиха в кисела, малка гримаса.

— Ще е голяма бъркотия при разресването обаче.

— Аз ще ти я среща — предложи той, като нарочно зави един дълъг кичур около пръста си.

— Ти?

— Аз. — Той се наведе и я целуна. В тялото му лумнаха живителни пламъци, макар да се бе заклел, че последният тур го е изтощил за доста дълго време.

— По-късно. — Пусна кичурчето коса, за да може вместо това да докосне гърдите ѝ.

— Много по-късно — промърмори Алис, съгласявайки се, като се премести така, че да обвие великолепия си крак около неговия, сякаш искаше да е сигурна, че няма да ѝ избяга. Не бе нужно да се безпокои. Той нямаше намерение да опитва.

Този път го направиха по-бавно, изучаваха, вкусуваха, смееха се на водораслите, заплетени в косата ѝ, мърмореха окуражителни думи при всяко ново, чувствено откритие.

За първи път в живота Алис откри, че се наслаждава на преживяването, желаше още, предлагаше още от себе си, без да спира да се чуди дали трябва. Вероятно това чувство на свобода произлизаше

от факта, че е далеч от обичайния си начин на живот или пък защото търкалянето ѝ с Джеръд на плажа бе разбило характерните за нея задръжки.

Или защото Джеръд явно се радваше да осигури нейното удоволствие преди своето собствено. Малкото ѝ предишен опит в секса я бе накарал да си мисли, че мъжете са склонни да се наслаждават на тялото ѝ и да забравят за нейното присъствие. Не и Джеръд. Ръцете му бяха вълшебни. Устните и езикът му правеха чудеса, разбуждаха емоции, удивителни и непознати.

Тялото ѝ отговаряше по начини, за които не бе и сънувала. Ако онзи първи оргазъм я бе разтрошил на хиляди парченца, следващите ѝ дадоха цялостност, като че ли силата им събираше различните нейни частици в по-здрavo цяло.

Когато той най-накрая се предаде и поиска собственото си удовлетворение, Алис полетя във висините заедно с него, не в свой оргазъм — нямаше останали сили, — а в споделената радост от това удоволствие.

Не знаеше колко време лежаха така; телата им, горещи и преплетени, се носеха между отпуснатото, преситено задоволство и изкушението да се отдадат на съня. Времето вече не съществуваше и в света бяха само те двамата.

Но тогава тя обърна глава и усети пясък да скърца под бузата ѝ. Това я извади от сънливата мъгла.

— Джеръд?

— Мммм? — измърмори той, като дори не отвори очи.

— Ще си взема душ.

Той отвори едно око, после се усмихна бавно и мързеливо:

— Искаш ли да ти помогна?

— Ще ми е приятно — каза тя, сепната от възбудата, която това простичко предложение предизвика у нея.

След преживяванията им тя би се заклела, че няма енергията да направи нещо друго, освен да се заклатушка към банята.

Бе грешала. Може би заради предложението му да насапуниса гърба ѝ, или защото ръката ѝ, докато го миеше, усещаше здравите му гърди, хлъзгави от водата и сапуна, но тази вечер дори невъзможното ставаше възможно. Този път се любиха бързо, но нежно, спокойно след чувственото охолство.

Джеръд настоя да я среше. Седнаха на леглото — след като изтръскаха пясъка от него — и той оправи заплетените ѝ коси. Дори начинът, по който прокарваше гребена, бавно, сякаш се наслаждаваше на всяко докосване, беше достатъчен, за да се разлее топлина в нея.

Когато най-накрая заспаха, телата им така добре и удобно прилягаха, сякаш винаги бяха спали в едно легло, гърбът ѝ се опираше на широките му гърди, ръката му я обвиваше, дланта му нежно бе обхванала гърдата ѝ.

8.

— Кафе?

— Мммм... — Джеръд се прозина и подаде чашата си.

Алис се засмя. При събуждането телата им все още бяха преплетени. Докато слънчевите лъчи пълзяха нагоре по прозорците, те правиха бавна, ленива, прелестна любов.

Но що се отнася до Джеръд утринното правене на любов беше едно, а последователен разговор — съвсем друго. Не беше намусен, а просто неразговорлив.

Той обу дънките си — без бельо отдолу, забеляза тя — и се запъти към кухнята да сложи кафето. Докато Алис си взе душ и се облече, Джер вече бе грабнал чашата си и бе излязъл на терасата. Тя напълни своята чаша и я изнесе заедно с каната с кафе навън.

Откри, че той стои до перилата, гол до кръста и бос, сръбваше си от кафето и гледаше чайките, които кръжаха над главата му и грачеха сред ритуалната си блъсканица за риба и нещо друго, което можеха да грабнат.

Алис остави каната на масата, обгърна чашата си с длани и се облегна на перилата, за да наблюдава утринното представление на морските птици, слънцето и ранобудните хора от крайбрежните къщи. Птиците имаха добър улов. Самотници, майки с енергични деца, стари и млади двойки, които се разхождаха ръка за ръка, бяха излезли вече навън да плуват или да търсят съкровища, може би появили се по някакво чудо през нощта.

След преместването си в старата къща преди няколко седмици, тя бързо придоби навика да се наслаждава на тази ранна утринна гледка, докато пие първото си кафе. Тази сутрин, обаче, прекалено настойчиво усещаше присъствието на мъжа до нея, за да се заинтересува от изгледа.

Не бе необходимо да поглежда към Джеръд, за да се увери, че е там. Чувстваше се сякаш електрически ток преминава през нея, пробягва по кожата и нагоре-надолу по гърба ѝ.

Не ѝ помагаше много и това, че той бе облечен само с дънки. Мисълта за мъжка голота зад онзи цип бе достатъчна, за да накара нервните ѝ окончания да затрептят. Тя се чувстваше неспокойна, жива, но и малко уплашена от дълбокото чувствено отношение към него и към тяхното преживяване.

— Хубава утрин — промърмори тя, като съзнателно не отделяше поглед от океана.

— Мммм... — Той си пийна още една глътка кафе.

С ъгълчето на окото си тя изучаваше как ръката му е обвила чашата, средните два пръста минаваха през дръжката, другите два придържаха чашката в горния и долния край. Можеше да си представи как горещата керамика се докосва до кожата му, можеше да си спомни — съвсем ясно — грапавините на дланта му, силата и сръчността на тези дълги, красиво оформени пръсти.

— Излизам тук всяка сутрин, за да наблюдавам минаващите хора — каза тя.

Той не отговори, само си сръбна още една глътка кафе.

Тя се обърна с лице към него, имаше нужда да го гледа, усещаше по особен начин перилата зад гърба си.

Той се взираше в морето, погледът му беше вторачен в нещо много по-далечно от гледката пред него. Далеч от нея.

Обикновено би решила, че неговото нехайство е смущаващо, дори *тревожно*. Вместо това сега бе благодарна. То ѝ даваше свободата да го изучи... и да подреди бъркотията от емоции в себе си.

Утринният ветрец повдигна гъст кичур коса от челото му, като разкри светъл белег от рана точно над слепоочието му. Белегът се скриваше в косата. Извитият, блед белег на рамото и онзи, който минаваше през корема и слизаше под кръста му, също се забелязваха съвсем ясно.

Със смелост, която би я шокирала преди двадесет и четири часа, тя протегна ръка, нежно докосна белега на рамото му и попита:

— От какво е това?

Въпросът го върна отново при нея от там, където мислите му се бяха зареяли. Той си пое дълбоко дъх, после обви ръката ѝ със своята и леко я отдръпна настрана.

— Куршум — отговори Джеръд.

Ръката ѝ се дръпна, но той не я пусна.

— Стреляли са *по теб*?

Мъжът кимна, но без да я поглежда. Смръщеният му поглед бе вторачен в хванатите им ръце, като че ли очакваше там да намери подходящ отговор. Стисна я по-здраво.

— В Африка — додаде накрая. — Аз и моят партньор отразявахме политически бунт там, документирахме убийствата и зверствата и попаднахме на пътя на лошата фракция.

— Ти си журналист?

При тези думи той вдигна поглед, очевидно сепнат от отвращението в гласа ѝ.

— Фотожурналист.

Тя се опита да освободи ръката си. Споменът за онези стари снимки, които майка ѝ толкова често бе използвала срещу нея, се заби като игла в плътта ѝ.

— Да. — Джеръд разглеждаше лицето ѝ, очевидно бе изненадан от внезапното ѝ отдръпване. Смръщването му изведнъж премина. — Безпокоиш се, че ще използвам снимките, които ще ти направя?

— Не. Не, разбира се, че не — излъга тя.

Алис се дръпна отново, като се опитваше да се освободи. Беше я хванал нежно, но все пак здраво, така че ѝ бе невъзможно да избяга. Той остави чашата си и хвана и другата ѝ ръка.

— Алис — започна, неочаквано сериозен, — заклевам ти се, че никой, освен мен няма да види снимките, ако ти не пожелаеш друго.

Тя го погледна неуверено.

— Наистина ли?

Той леко се усмихна, после отново стана много сериозен.

— Наистина.

— О-о — избъбра тя и нервно се прокашля.

— Ами... добре. Чудесно.

Този път той се усмихна с разбиране, но особено тъжно:

— Не ме обвиняваш в лъжа, нали? Защото ако...

— О-о, не! — възпря го бързо Алис. — Не бих направила подобно нещо.

Този път, когато се опита да измъкне ръцете си, той я пусна. Тя си пое дъх на пресекулки, после го изпусна, губеше равновесието си, като че ли терасата под краката ѝ започваше да се люлее.

— Ами — започна неуверено тя, като отчаяно се опитваше да промени посоката на разговора, — често ли, ъ-ъ, често ли стрелят по теб?

Той се засмя на думите ѝ, което я накара да се изчерви.

— Не, не е често. Но дори и веднъж е прекалено много.

Въпреки смеха му, някакви сенки се спотайваха зад кристално сините очи.

— Трябва да е... интересно... — Тя погледна към белезите на рамото и корема му, после бързо отклони погледа си. Мисълта за раняването му беше прекалено ужасна, за да се спира на нея.

— Понякога — промълви той. Сенките станаха по-тъмни. Погледна към морето. — Понякога е просто ад.

Сенките в очите му неочаквано я накараха да се засрами от собствената си инстинктивна защита.

— Мога да си представя — смотоледи тя, — но все пак е важна работа.

Джеръд я погледна, погледът му стана изведнъж пронизващ, почти подигравателен.

— Имаш пред вид онази стара поговорка, че една снимка струва колкото хиляда думи?

— Не е ли така?

Той се поколеба, после бавно кимна.

— Понякога е възможно.

Алис срещна неспокойните му очи. Не знаеше какво бе предизвикало съмненията му. Не ѝ беше необходимо. Достатъчно бе да знае, че у него е стаена болка.

А ако имаше едно нещо, което да разбира добре, то това беше то.

Без да го обмисля съзнателно, без дори за миг да се поколебае, Алис се приближи до него, достатъчно близо, че да го целуне бързо и нежно по устните.

Джеръд се стегна, само за миг, след това жадно я придърпа към себе си и я целуна по-страстно, по-настойчиво. Устните му бяха неумолими, копнеещи и тя се отвори за него, защото не можеше да си представи нещо друго.

Джеръд пръв се отдръпна. Не беше лесно. Всъщност, почти невъзможно, но или трябваше да го стори, или щеше да я люби направо тук, на терасата, пред очите на бога и всеки друг.

Обясни ѝ това, когато тя започна да протестира.

Очите ѝ се ококориха от изненада:

— Не би го направил!

Той не можа да се сдържи и се захили. Алис Винсънт имаше тяло на богиня на секса, но не бе толкова опитна с мъжете, колкото си бе помислил. Жадният, понякога тромав, но винаги зашеметяващ начин, по който му отговаряше през изминалата нощ, му каза всичко необходимо за предишните ѝ мъже.

В едно нещо бе сигурен все пак — нямаше *много* мъже в нейното минало. В нея имаше прекалено голяма страст, прекалено много дълбока чувственост, които не би могла да подтиска толкова дълго, освен ако никой до сега не се бе опитвал да ги освободи.

Въпреки цялата си красота, талант и успех, Алис Винсънт беше изключително стеснителна, внимателна като младо момиче и в някои отношения така невинна, че го трогваше дълбоко. Неочакваната ѝ паника, когато научи, че той е фотожурналист, говореше много.

Завещание от майка ѝ, без съмнение, помисли си той, като си спомни думите на Франк за безкрайната върволица от любовници и мъже, които тази жена бе довеждала в живота на дъщеря си. Алис нямаше белези от рани на свършената си бяла кожа, но ги носеше дълбоко в себе си, където раните винаги бяха най-жестоки и най-бавно заздравяваха.

Ако някой разбираше от душевни рани, то това бе той. Разликата беше, че на него не му бяха нанесени от собственото семейство.

Лекичко, като закачлив брат или стар приятел от училище, той я погъделичка под брадичката.

— Не, няма да те любя тук, на терасата, не и посред бял ден, де, но това не означава, че не съм силно изкушен да опитам.

Внезапна руменина обагри бузите ѝ, но той усети, че е по-скоро от удоволствие, отколкото от смущение.

Джеръд преднамерено се обърна и взе чашата си.

— Хайде. Ще ти взема закуска. Правят страхотни бисквити в *При Чарли*, а за техния специален сос можеш да си дадеш живота. Гаранция.

Тя се засмя:

— Бях чувала, че вие мъжете сте такива, но не го вярвах съвсем. До сега поне.

— Какви?

— В един миг на ума ви е секса, а в следващия храната.

Той се засмя, после размърда вежди и направи преувеличено похотлива усмивка.

— Можем дори да ядем и да мислим за секс, а аз ще съм повече от щастлив да ти го демонстрирам по време на закуската в При Чарли.

Закуската беше чудесна. Сексът в спалнята на Алис половин час по-късно беше дори още по-хубав, толкова хубав, че едно от най-трудните неща в живота на Джеръд се оказа да накара себе си да тръгне след това. Беше обещал да изкара с лодката рибари този следобед и вече беше късно да се отказва.

Алис го разбра, но той видя разочарованието в очите ѝ, а то вероятно отразяваше разочарованието, което знаеше, че личи в неговите. Тя не започна да протестира, само го целуна леко и му каза да тръгва и да я остави на мира, защото имаше да върши работа, а той я задържал.

Няколко часа по-късно, когато докара *Беки Сю* за рибарите, наели я за следобеда, Джеръд трябваше да си признае, че тя също не допринасяше много за неговата работа. Въпреки че му липсваше вродения инстинкт за морето и лодките, който бе присъщ за баща му и братята, той бе прекарал прекалено много години тук, за да не му е ясно какво да прави.

Днес, обаче, му беше трудно да се съсредоточи.

Можеше да мисли единствено за Алис и нощта, която прекараха заедно. За щастие никой от клиентите, които плащаха на баща му, не забеляза нещо нередно — те бяха прекалено заети да говорят, да пият бира и да се наслаждават на прекрасния ден, — но той си знаеше, че не е толкова деен, колкото би трябвало да бъде. Постоянно се бореше с изкушението просто да обърне лодката и да се насочи към брега и Алис.

Това не беше типично за Джеръд. Не можеше да обвини и професионалното си заболяване. Не, това, което го безпокоеше, беше сериозен случай на страст.

Не се бе влюбвал така безумно от гимназията.

Още по-зле беше настойчивото му желание да грабне фотоапарат и лента. За първи път от много, много време той откри, че му се иска

да върши истинската си работа, да улови света на лента, да се добере до истината за нещата по такъв начин, че и другите да могат да я видят.

Възможността да запечата истината така, както я вижда, го беше карала да прекара години в пътувания до горещите точки на света. Добрата снимка успяваше да улови ситуацията така, както думите никога не можеха.

Джеръд и Джим в годините, прекарани заедно, се бяха изправяли пред земетресения, глад, чума, заплахата от затвор от враждебни правителства и какво ли не. Оставаха гладни и мръсни, пътуваха на всичко — от счупени автобуси до непокорни камили, те стреляха и други стреляха по тях с единствената цел редакторът да получи добра снимка и статия, които на следващия ден да постави на централно място във вестника.

Но с Алис...

Джеръд се опита да отхвърли мисълта и се обърна да помогне на клиентите си, клиентите, които *плащаха*, да извадят рибарските си принадлежности и да поставят въдиците. Те бяха бизнесмени с малък или въобще без опит в риболова в дълбоки води и му отне известно време да им помага, така че после да може да се върне към управлението на лодката и търсенето на риба, за чието намиране бяха платили доста пари.

За съжаление, в мига, в който ги настани и остана свободен да се съсредоточи върху управлението на лодката, го заляха, независимо дали искаше или не, мисли за Алис.

Виждаше я така ясно, сякаш стоеше точно до него, тъмните ѝ очи бяха ококорени от почуда и малко неувереност. Великолепното ѝ тяло слабо намекваше за напрегнатост, като че ли тя не беше напълно уверена относно света и нейното място в него — като че ли не беше съвсем сигурна за него — но имаше желание все пак да опита.

Ръцете го сърбяха да улови образа ѝ на лента, да проникне под тази хладна, болезнено стеснителна черупка и да покаже страстната жена под нея.

Утре ще си вземе фотоапарата. Ще започне с цветен филм, ще разучи ъглите, светлината. По-късно определено ще използва черно-бяла лента. По този начин изпъкваше същността, светлина и сенки. Ще получи по-добра представа за дълбочина и богатство, ще проникне

през външните неща, които цветът прикриваше, и ще стигне право до истината отдолу.

Алис Винсът трябваше да бъде показана в черно-бяло, в контрасти. Ако само успее да намери истините, емоциите, които бе спотаила вътре в себе си преди много време...

Напоследък не бе особено добър в това, но сега, с Алис, изгаряше от желание да опита, дори повече заради нея, отколкото заради себе си.

9.

Работата въобще не вървеше добре.

Алис се намръщи на рисунката пред себе си, откъсна листа от скицника, гневно го смачка и го захвърли настрани.

Снощи той без съмнение бе размътил мозъка ѝ.

Беше имала намерение да работи върху Ловеца, беше убедена, че най-сетне може да го направи. Необузданата любов от изминалата нощ освободи нещо вътре в нея. Чувстваше го, че е там, точно под гърдите, бореше се да излезе.

Вероятно бе образа, от който имаше нужда, за да даде живот на своя Ловец. Не можеше да си представи какво друго би могло да бъде. Това нетърпение, почти непоносимо очакване я обземаше само когато работеше, когато видението за нейната скулптура неочаквано се освобождаваше от задържащата го преграда, каквато и да бе тя, когато видението бе готово да оживее под ръцете ѝ.

За съжаление сега грешеше. Можеше да рисува единствено направо еротични скици на мъж и жена с преплетени тела, подобно на любовниците от известната скулптура на Роден *Целувката*.

Това не бе типично за нея. Тя винаги правеше единични, отделни фигури, чиято сила не се дължеше на нищо и на никой друг, освен на собствената им вътрешна дълбочина. Дори когато скулптурите бяха част от серия, подобна на онази, в която вероятно ще включи Ловеца, те все пак си оставаха изолирани, всяка на своето подходящо място, всяка носеща своето самостоятелно послание.

Но днес...

Алис се намръщи още повече. Беше откъснала последната си скица, но бе натискала така силно с химикалката, че бе оставила следи на листа отдолу. Макар че нямаше мастило, което да нарушава ширналата се белота на хартията, можеше да види преплетените линии на голи ръце и крака, извивките на гърбове, отдадени на страст.

Това въобще не бяха типа неща, които Алис обикновено рисуваше.

За миг бе изкушена да запрати празния скицник към другия край на стаята. Вместо това си наложи да го занесе до работната маса. После, с много повече усърдие от обичайното при почистване, тя събра смачканите, захвърлени скици, които се въргаляха по пода, и яростно ги натъпка в кошчето за боклук.

Тъкмо щеше да се обърне, когато краят на един не толкова измачкан лист привлече вниманието ѝ. От съсипаната скица се виждаше само мъжки крак, чиито мускули бяха стегнати и здрави. В контура на този безплътен крак имаше енергия, която я завладя, но не за Джеръд или за тяхното любене мислеше тя.

Сексът — не, правенето на любов — изискваше двама.

На пръв поглед изглеждаше очевидно, но не бе така просто при по-внимателно разглеждане.

В края на краищата правенето на любов беше нещо повече от две тела, заети със спортни упражнения. Сексът лесно би могъл да се играе соло, но правенето на любов изискваше двама, които се интересуват както от даването, така и от *получаването*, които трябваше да се откажат от незабавното си лично удоволствие заради другия. Тогава и само тогава тяхното съединяване превъзхождаше физическия акт, превръщаше се в нещо прекрасно и необикновено.

Вчера би се изсмяла на всеки, който би се опитал да ѝ обясни това. Днес...

Докато се взираше в този грубо скициран крак, Алис усети как пулсът ѝ започва да бие ускорено. Един образ се оформяше в съзнанието ѝ, едно усещане за *нейния* Ловец, което ѝ бе убягвало... до този момент.

Когато дневната светлина избледня прекалено много, за да може да работи, без да включва лампата, Алис неохотно се изправи от стола, където бе рисувала през последните няколко часа. За последен път прелисти със задоволство големия скицник — работата ѝ наистина беше така добра, както си мислеше — и го остави настрана, после събра химикалките, моливите и въглените, разпръснати по масата и пода около нея.

След дългото прегърбване ѝ беше приятно да се раздвижи. Протегна се, размърда схванатите си мускули и погледна през стената

от прозорци към брега.

Джеръд трябва се е върнал до сега, помисли си тя. Дневният риболов винаги приключваше преди мрак, а той не бе запланувал дълго пътуване. Вероятно беше свършил с това, което трябваше да направи с лодката след риболова, и беше свободен за вечерта.

Може би точно сега идваше насам. Мисълта накара сърцето ѝ да пропусне един удар, а после да изхвърчи, за да си вземе душ и чисти дрехи. Когато бе дълбоко погълната от работа, имаше склонността да забравя някои неща като ядене и баня. Най-малко от всичко точно сега искаше Джеръд да я види в размъкнати панталони и тениска, покрита с мастилени петна.

Един поглед в огледалото я накара да потръпне. По бузите ѝ имаше мастило, на носа ѝ размазан въглен, а очите ѝ започваха да изглеждат малко кръвясали. Косата ѝ бе цялата разрошена, тъй като стотици пъти бе прекарвала ръце през нея, объркана, че не може ясно да пресъздаде представата си на листа.

Бързо си взе душ, после прекара петнадесет минути в колебания пред гардероба, като се опитваше да реши какво да си облече. Нямахше много голям избор. Накрая се спря на сандали, дънки и широка тениска в ярко тюркоазено, цвят, който обичаше. Вместо да хване косата си с пластмасова шнола както обикновено, тя я остави разпусната по раменете.

Когато погледна в огледалото, почти не можа да се разпознае.

Не заради дрехите, осъзна Алис след миг, не и заради небрежната прическа. Имаше *излъчване*, което преди не съществуваше, като че ли вътре в нея една светлина блестеше за първи път.

Странна идея, но не можеше да измисли друг начин да се изрази. Усещаше обзелата я енергия.

Излъчването вероятно се дължеше на останалото удовлетворение след наистина продуктивен работен ден. Винаги се зареждаше, когато нещо, което я безпокоеше, най-накрая започваше да се избистря. Просто е така, увери тя себе си, като нарочно се отдалечи от огледалото. Не беше готова да се изправи пред намека, че промяната се дължи на нещо *друго*.

Имала бе няколко любовни авантюри преди, винаги краткотрайни и винаги съжаляваше след това. Ще бъде глупаво да се

остави да я уловят в тази, без значение колко различна ѝ изглеждаше точно сега.

Всеки се отдаваше на някоя пролетна лудория. Така се случва, когато си вземеш крайбрежна къща и изоставиш навиците си. Няма да продължи дълго време, би била глупачка да очаква подобно нещо.

След това строго напомняне, тя си направи чаша чай с лед и излезе на терасата да наблюдава как сенките се издължават.

Първите светлини вече се появяваха в къщите по крайбрежието, когато дочу някаква кола да изскърцва по чакълената алея. Пулсът ѝ рязко започна да препуска. Тръгна към стълбите и си каза, че може да е Джуди или някой, който използва алеята, за да обърне, или някой, объркал къщата, или...

Беше Джеръд. Той излезе бързо от джипа, нехайно хлопна вратата след себе си, стигна до средата на стълбите и чак тогава осъзна, че тя е там и го чака. Когато я видя, спря внезапно.

Дъхът на Алис секна при вида му.

Той се усмихна и сърцето ѝ също щеше да спре.

— Надявах се, че ще си си у дома. — Той изкачи останалите стълби по две наведнъж. Преди тя да успее да се съвземе, беше вече горе и я бе взел в прегръдките си, устните му горещо и жадно търсеха нейните.

До този миг Алис не бе осъзнала, че се бе надявала той да направи точно това. Лесно, сякаш винаги го бе правила, тя обви ръце около врата му и се разтопи до него.

Беше толкова хубаво, колкото си го спомняше. По-хубаво.

Господ знае къде щяха да свършат, ако една кола не се задави наблизко, като ги стресна и им напомни къде се намират. Джеръд се отдръпна и изрече с благоговейна въздишка:

— По дяволите, мисля си за това цял ден. За това и за други неща — добави с дяволита, многозначителна усмивка.

— Аз също. — Алис знаеше, че е истина. До сега просто не го бе осъзнала.

— След тази целувка ми е неприятно да споменавам за такива земни неща като храна — добави той. — За съжаление умирам от глад и не се представям добре на празен стомах. Ти вечеряла ли си?

— Не. Нито пък съм обядвала. До този миг не бе осъзнала колко е гладна, както за храна, така и за него.

— Китайска? Мексиканска? Пържола с картофи? Морска? Итал...

Алис се засмя.

— Ти избери.

Той избра мексиканската.

— *Тако Том?* — произнесе тя половин час по-късно, докато оглеждаше подозрително очуканата фасада на малкото ресторантче. То бе закътано далеч от обичайния поток на централната магистрала, която минаваше по дължина на целия остров.

— По-впечатляващо е, отколкото изглежда — увери я Джеръд. — Само почакай да опиташ тяхната чимичанга. Пилешката енчилада^[1] е най-хубавото нещо на Земята, а и чилито също!

Докато няколко минути по-късно се настаняваха в едно сепаре, той продължаваше да говори възторжено за различни избрани ястия, които очевидно беше запомнил наизуст.

Сервитьорката, която постави менюта пред тях, беше червенокоса и с лунички.

— Здравсти, Джер — поздрави тя, като извади бележник за поръчки от задния джоб на дънките си. Огледа Алис с неподправено любопитство.

— Здравей, Шери. Как е баща ти?

— Има много работа. Също като мен — добави момичето, като определено имаше предвид вече препълнените маси и сепарета.

— Добре. Маргарита^[2]? — попита той, като погледна към Алис.

Тя кимна.

— Големи? — уточни Шери.

— Да. И със сол на ръба на чашите.

— Добре — кимна Шери. Хвърли един последен, бърз поглед, после натъпка бележника обратно в джоба, без да е записала и дума. — Веднага се връщам.

— Старо гадже? — попита Алис, като се опита да звучи небрежно.

Ако беше по-глупава, би казала, че неочакваното напрежение в раменете идваше от добрата стара ревност. Но това, разбира се, беше абсурдно.

— На моя по-голям брат Роб. Още в гимназията. — Джеръд се усмихна. — Тя и нейният съпруг имат компютърен бизнес тук, на

Крайбрежието. Шери помага тук, когато не им стигат хората. Нейният баща е Том от Тако Том.

— Трябваше да се досетя.

Джеръд се засмя:

— Том е чудесен готвач. Преди няколко години загуби десния си крак в един инцидент при риболов, но не можеше да търпи да е пенсионер и купи това място.

— А твоят брат? С какво се занимава?

— Роб? Той е ветеринар, но не тук, на острова, а на континента. Двамата с жена си очакват първото си дете след няколко месеца.

— Сигурно е хубаво да си имаш брат.

Алис не успя съвсем да скрие копнежа в гласа си. Тя винаги бе искала да има брат или сестра, но майка ѝ рано даде да се разбере, че дори и едно дете е повече от желанието ѝ.

— Да. Един брат. Но трима братя и три сестри може да е доста много. И аз точно в средата. — Гордостта в гласа му беше несъмнена. Независимо от думите, Джеръд очевидно обичаше семейството си.

Алис не беше сигурна дали ревнува или просто бе обзета от явно благоговение.

Докато се справяха с коктейлите си, енчиладата и чимичангата, дори по-хубави от обещаното, Джеръд я забавляваше с разкази за живота в голямо семейство. Алис очарована слушаше и не можеше да не забележи при разговора как сенките, които винаги бяха в очите му, бавно избледняват и накрая изчезнаха.

С кафето, обаче, разговорът се промени в неприятна посока.

— А ти? — попита Джеръд и изсипа пакетче захар в гъстото, с каймак кафе, което Шери бе поставила пред него.

— Аз? — Въпросът я стресна толкова много, че кафето ѝ почти преля над ръба на тежката чаша.

— Да, ти. — От едната страна устните му леко се извиха в усмивка. — Какво ще кажеш за себе си? Аз монополизирах целия разговор по време на вечерята. Сега е твой ред.

Вероятно бяха плод на въображението ѝ, но Алис можеше да се закълне, че сенките отново се появиха в очите му, само че този път малко по-различни, като че ли отразяваха други мисли, не предишните.

Тя се насили да присвие небрежно рамене.

— Няма много за разказване. Бях единствено дете. Баща ми, т.е. родителите ми, се разведоха, когато бях малка. — Тя почти щеше да признае, че баща им бе зарязал нея и майка ѝ, нещо, което никога не разкриваше доброволно на никого. — И майка ми смяташе, че няма да може да се справи с второ дете.

Майка ѝ не беше искала да я има *и нея*, но тази тайна тя никога нямаше да сподели, никога.

— Братовчеди? Лели и чичовци? Доведени братя и сестри?

— Не. Никой. Майка ми беше единствено дете. Аз също съм единствено дете. Съвсем просто.

Думите ѝ излязоха малко по-остри, отколкото възнамеряваше да бъдат. Беше сигурна, че в очите му потрепна състрадание и това я раздразни.

— Това ми даде много свобода — каза тя, малко по-въздържано този път. — В къщата ни дори имаше много място, така че отрано си имах свое студио. Не трябваше да се боря с никого за пространство, нали разбираш.

— Това е предимство — призна Джеръд, въпреки че на нея ѝ се стори, че не го смята за голямо предимство.

— И не трябваше да чакам на опашка за банята — додаде тя и се опита да се усмихне. Една от най-смешните му истории беше за караниците между седем деца и двама възрастни кой пръв да ползва топлата вода.

— Топла вода по всяко време? — Той се престори на учуден.

Алис се засмя, този път с неподправен смях:

— Всеки път.

— Изумително.

За щастие той нямаше шанса да продължи да я разпитва. Едър човек с огромна готварска престилка неочаквано се появи до масата. Малкото останала му коса беше рижа. На млади години вероятно е била със същия ярък цвят като на дъщеря му, а на лицето си той имаше двойно повече лунички.

— Е, Джер? — каза мъжът. — Как беше храната?

Джеръд се засмя.

— Чудесна както винаги, Том. Но не ти бе необходимо аз да ти го казвам.

— Не. — Том избърса ръце във вече изцапаната престилка, после протегна ръка към Алис.

— Тако Том съм аз, нали знаеш.

— Досетих се. — Ръката ѝ се изгуби в неговата. — Яденето беше чудесно.

— Хайде де. Много по-добро!

— Том винаги е имал проблеми със скромността си — осведоми я Джеръд.

— Така е, защото въобще нямам скромност — отвърна му Том.

— Забелязахме.

— Не му обръщай внимание — каза ѝ Том.

— Той винаги си е бил дързък, дори като момче.

— Просто самозащита — опита се да протестира Джеръд.

Том развеселен изсумтя:

— Да, а аз съм кралят на Англия. — Рунтавата му вежда се изви нагоре. — Е, още дълго ли ще си тук, на Крайбрежието? От години не си прекарвал повече от седмица-две.

Джеръд се стегна, макар че се опита да скрие отговора.

— Говорил си с татко, нали? Той трябва да ти е казал, че съм си взел продължителна ваканция. Знаеш как е.

— Не, не зная — рязко каза Том. — Никога в живота не съм си взимал ваканция.

— А може би е трябвало — също толкова рязко отговори Джеръд.

Алис погледна към Джеръд, после към Том, не беше сигурна какво точно става. Сините очи на Джеръд бяха толкова потъмнели, че изглеждаха почти черни от гняв и някакво друго чувство, което не можеше да определи.

— Може би. — Том сякаш не беше много съгласен. — Както и да е, питам, защото преди няколко дни тук дойде някакъв мъж, щял да снима документален филм, и се чудеше дали познавам някой, който да е добър във фотографирането. Неговият човек май трябвало да си тръгне неочаквано, смърт в семейството или нещо подобно, и той бил малко натясно.

— Кажи му да попита във фото *Камерен*. Те ще знаят.

— Вече беше питал. Не знаели за никой свободен. Когато Шери каза, че идваш, си помислих, че ти може да познаваш някого. Може би

ти самият да се заинтересуваш.

— Не правя филми. Само снимки. — Джеръд изрече всяка дума, сякаш мислеше, че те ще го захаят, ако не го направи.

— Така ли? Е, може би трябва да се научиш. Особено ако ще се мотаеш наоколо още дълго.

Погледите на двамата мъже се преплетоха. За изненада на Алис, Джеръд погледна първи настрани.

— Ще си помисля — смотолеви той неохотно.

На загрубялото лице на Том нямаше и следа от триумф. Той извади визитна картичка от джоба си и я постави до чашата за кафе на Джеръд.

— Това е човека. Написал е къде е отседнал и телефонния номер, докато е тук, на Крайбрежието. Трябва само да му се обадиш. Никога не боли да поговориш с някого, нали?

Джеръд не се пресегна да вземе визитката.

— Предполагам, че не. Благодаря. — Нямаше никакъв ентузиазъм в гласа му.

— Няма защо. — Том погледна към кухнята, където Шери настойчиво му махаше. — Е, трябва да се връщам в кухнята или Шери ще ме изпече в собствената ми фурна. Приятно ми беше да се запознаем, госпожице — добави той и кимна на Алис.

Тя му кимна в отговор. При тези обстоятелства мълчанието ѝ се струваше добра идея.

— Помисли си за филма — изръмжа Том. Това беше заповед, а не предложение.

— Да — кимна Джеръд. — Разбира се.

Този път хвърли бегъл поглед на визитката.

Том дори не бе стигнал до кухнята, когато Джеръд започна да се измъква от сепарето.

— Хайде — протегна ръка, за да ѝ помогне да излезе. — Да се измъкваме от тук. Става малко задушно.

Не бе докоснал кафето си, а и Алис едва бе изпила половината от своето, но покорно грабна чантичката си. Тя се спря на края на мястото си и каза:

— Забрави визитката.

Джеръд се поколеба за миг. После с тихо изръмжаване, което идваше дълбоко от гърлото му, я грабна и я натъпка в джоба си.

[1] Енчилада — мексиканска питка (тортила), пълнена с месо и зеленчуци. — Б.пр. ↑

[2] Широко разпространен в САЩ алкохолен коктейл. — Б.пр. ↑

10.

Почти не си говориха в колата.

Джеръд се мръщеше, изглеждаше потънал в тъмни мисли, които нямаше намерение да сподели с нея. Алис от своя страна не можеше да измисли да каже нещо, което няма опасност да прозвучи тъпо или да предизвика още неприятности. За да не заприлича на глупачка, тя просто си мълчеше.

Чак след като тишината постепенно се превърна в почти непоносима близост, се осмели да спомене, че пътуват в погрешна посока.

Той я погледна, очите му бяха ококорени и учудени на бледата светлина, която идваше от таблото на колата. Като човек, който постепенно излиза от транс, Джеръд си пое дълбоко дъх, после го изпусна и без да бърза се облегна на седалката. Ръцете му, до сега здраво вкопчени във волана, бавно се отпуснаха.

— Извинявай.

Алис не можеше да каже дали той се извинява, че я е забравил или за очевидното отвлечане.

— На определено място ли отиваш или просто си караш?

Устните му се извиха в кисела, самоосъдителна усмивка.

— *Бягах*, ако искаш да знаеш истината.

— От какво?

Не беше сигурна дали той ще отговори, но след миг на мълчание Джеръд смутено сви рамене.

— От себе си, предполагам. Проклет да съм, ако зная защо си признавам толкова много.

Преди Алис да успее да намери отговор за това изненадващо признание, той отби от пътя към коловоз, който водеше към плажа, и попита:

— Искаш ли да се поразходим?

— Хмм...

Усмивката му вече беше наистина развеселена.

— Няма да се търкаляме във вълните този път, обещавам.

Тя се засмя:

— Добре тогава. След като ти обещавах.

Джеръд издърпа един пуловер от задната седалка и ѝ го подаде.

— Облечи го. Нощният ветреца може да бъде хладен, независимо колко е горещо през деня.

Докато вървяха ръка за ръка през шубраците и тревите на дюните, които делиха пътя от брега на океана, Алис усети как въобще не се чувства неловко с него, въпреки напрежението от преди няколко минути.

При всички свои предишни връзки тя бе скована, несигурна какво да каже или как да реагира, не знаеше какво се очаква от нея. Този път беше някак си различно. По-просто, въпреки всички тревожни емоции, които се вихреха в нея, откакто той така глупаво я целуна на плажа онзи първи следобед.

Джеръд не очакваше нищо друго от нея, освен да бъде самата себе си, но тя не беше съвсем сигурна коя е тя. Не като жена, все пак.

Алис отхвърли мисълта. Точно сега искаше да бъде тук, с него. Утре ще види.

Веднага щом стъпиха на по-твърдия пясък близо до водата, Джеръд пусна ръката ѝ и я придърпа по-близо до себе си.

— Така е по-приятно — каза той. — Не познавам друга жена, която да приляга така добре към мен, както ти.

— Искаш да кажеш, че не познаваш някоя толкова висока като мен, нали? — Тя се опита да пренебрегне слабото вълнение, породено от думите му. Усещаше на гърба си ръката му топла, силна и стабилна, щеше да е лесно да забрави, че такава прегръдка всъщност не означава нищо.

— И това — каза той, но доста разсеяно, сякаш мислите му бяха отнесени в напълно различна посока.

Вълнението ѝ отслабна. Глупачка, сгълча се тя мълчаливо, не си въобразявай разни неща.

— Чудила ли си се някога дали не трябва да изживееш по друг начин живота си? — внезапно попита той.

Алис вдигна поглед, изненадана от неочаквания въпрос. Той обаче не гледаше към нея. Беше се вторачил в нещо отвъд хоризонта, нещо, което само той можеше да види.

— Да правя нещо друго? — уточни тя. — Имаш предвид, да съм учителка или библиотекарка? Нещо подобно?

Погледът му се люшна назад към нея, но само за миг. После я прегърна по-силно, придърпа я по-близо до себе си, толкова близо, че беше невъзможно да вижда нещо повече от профила му.

— Нещо подобно — потвърди той накрая. — Мислила ли си някога за това?

— Не — изрече убедено Алис. — Никога.

— Никога? — Това изглежда го изненада.

Тя поклати глава. Чуваше как косата ѝ се трие в рамото му. Този интимен звук предизвика тревожна възбуда в нея, но тя твърдо я пренебрегна.

— Не. Винаги съм искала да се занимавам с изкуство. Е, поиграх си с маслените и акрилните бои известно време, като си мислех, че може би искам да съм художник. Но в мига, в който открих глината, бронза и камъка, разбрах.

— Как? — попита той. — Как разбра!

Алис отвори уста да отговори, после я затвори, изненадана от въпроса. За това не се бе замисляла никога преди.

— Не зная — призна накрая. — Просто... разбрах.

— Толкова ли е просто?

— Да.

Той изпусна една въздишка, която нежният нощен бриз веднага отнесе.

— Знаеш ли какъв късмет имаш?

— Аз? Късмет?

— Ти — твърдо изрече той. — Повечето хора не знаят какви искат да бъдат, когато пораснат, дори и след като вече са пораснали. Но ти...

Джеръд остави думите му да заглъхнат, без да си дава труда да си завърши мисълта.

— А ти? — попита тя. — Несъмнено знаеш.

— Мислех си, че зная.

— А сега?

— Сега не съм толкова сигурен.

Той спря внезапно, с което я изненада. Тя се отдръпна от него и се обърна да погледне лицето му. На слабата светлина от звездите и

блещукането на златистите прозорци на къщите в далечината, тя можеше да види безпокойството, изписано на лицето му.

Погледите им се преплетоха. Внимателно, сякаш не беше сигурен дали тя е там, той докосна с ръка бузата ѝ.

После се наведе и я целуна нежно.

Заля я топлина, мека и призрачна, подобно на виещия се дим от пламъка на свещ.

Когато той неохотно се отдръпна назад, нощният ветрец ѝ се стори по-хладен. Алис потрепери леко и се загърна по-добре в пуловера, който Джеръд ѝ беше дал.

— Независимо от всичко, аз се радвам, че те срещнах, Алис Винсънт — промълви той така тихо, че тя едва долови думите му.

Миг по-късно отново я придърпа към себе си. Мълчаливо те се прегърнаха и тръгнаха напред, в тъмнината.

С Алис до него и успокоителното скърцане на пясъка под краката му, мрачното настроение, което беше обхванало Джеръд след преднамерената намеса на Том, бавно се изпаряваше. След около час, докато помагаше на Алис да влезе в джипа, той беше повече от готов за малко лудории.

Алис се смееше и протестираше, но той я завлече в един кънтри бар. Оркестър на живо веселеше туристите като пускаше злостни шеги и надуваше звука толкова високо, че никой да не чува ниските тонове и фалшивите от време на време ритми. Той не познаваше никой в заведението и така му беше по-лесно да забрави, че съществуват и други хора, освен Алис.

Направиха опит — по-скоро краката им направиха — с няколко от колективните танци. Дори и той трябваше да признае, че се справиха доста зле — на Алис ѝ беше трудно да избере ляво или дясно, а той би се закълел, че има три леви крака, но и на двамата не им пукаше.

За щастие тя се забавляваше много и не забеляза ревнивите погледи, които някои от клиентките ѝ хвърляха от време на време.

Не можеше да вини жените. Той усети няколко пъти остро възмущение и смущаваща мъжка гордост при многобройните похотливи погледи, които мъжете клиенти отправяха към Алис.

Когато най-накрая си тръгнаха, гласът му започваше да става дрезгав от опитите си да надвика музиката. Тъй като вече не усещаше

ситост от енчиладата, погълната в заведението на Том по-рано, той отби до един денонощен магазин и, сред смеха и протестите на Алис, купи кутия *Корн догс*^[1] за микровълновата фурна, плик с пуканки и половин килограм френски сладолед с ванилия *Бен и Джери*.

— Възнамеряваш да изядеш всички тези боклуци? — протестираше тя.

— Боклуци? Това е истинска американска храна. — Той добави няколко готови замразени храни, избрани напосоки от фризера, в пазарската кошница, която носеше.

— И къде възнамеряваш да сложиш всичко това?

— В твоя фризер?

— Няма начин. Моят фризер е голям колкото кутия за шоколади, малка кутия за шоколади, и вече е пълен със замразени зеленчуци и риба.

— Замразена риба? На островите? — Той потръпна.

— По-добре от замразени *Корн догс*.

— Ха! Като заговорихме за шоколад... — Джеръд грабна пакет *Ореос*. — За сладоледа — добави той, защото тя изглеждаше скептична.

— Казвам ти, че няма и един инч свободно място в моя фризер — повтори тя, когато стигнаха до колата.

— Добре, тогава първо ще ги оставим у нас. Всичко, освен *Корн догс* и *Ореос*, и сладоледа. Ще бъдат за късна нощна закуска.

Когато Джеръд спря зад очуканата от времето къща, наследена от дядо му, тя се наведе напред, за да погледне през предното стъкло. Луната вече се беше показала, слабата ѝ светлина беше повече от достатъчна, за да разкрие порутените стълби и разхлабените капаци на прозореца на кухнята.

— Изглежда като една от оригиналните къщи преди туристите да превземат всичко тук — каза тя. В гласа ѝ се долавяше странна нотка на копнеж, а не откритото презрение или учтивото мълчание, което обикновено получаваше от посетителите си.

— Наистина е така. — Той се пресегна, за да вземе чантата с покупки. — Но е много по-здрава, отколкото изглежда. Моят дядо е издържал два урагана в тази стара къща. Строена е много по-назад от другите къщи наоколо, така че е по-добре защитена. Освен това на мен нещата ми харесват такива, каквито са.

Поеха нагоре.

— Макар че трябва да поправа това стъпало — каза той миг покъсно, когато Алис се спъна на четвъртото стъпало от горе надолу.

— И пет или шест други — сухо уточни тя, а когато бризът улови един от капациите и той издрънча при удара си в къщата, добави: — Да не говорим за капациите на кухнята.

— Ами, да. Някой от тези дни.

Алис стоеше толкова близо, че той усещаше парфюма ѝ, въпреки тежката миризма на сол и море, която се носеше в нощния въздух. Беше сигурен, че дори чувства топлината на тялото ѝ, макар че това можеше да е просто покачването на собствената му температура.

Ако не държеше плик, пълен със замразена храна, Джеръд щеше да я грабне още там на стълбите и да я целува, докато и двамата така се замаят, че се изтърколят обратно долу.

Имаше намерение да остави замразените пликчета и да тръгнат, но не беше сигурен дали ще може да издържи толкова дълго време.

Абсолютно беше сигурен, че не иска да опитва.

Отключи вратата и я бутна да се отвори, светна лампата и се отдръпна, така че Алис да влезе преди него.

Тъй като старата къща два дни беше стояла затворена в лятната горещина, вътре беше горещо и задушно.

— Пфу! — Алис спря да диша.

До тук със страстното прелъстяване точно на прага.

Докато Алис отваряше прозорците, той нареди замразената храна във фризера. Стратегически трябваше да отчупи малко от леда, за да направи място за всичко, но успя да го натъпче. Млякото в хладилника се беше развалило, така че той внимателно го изля в мивката и изплакна бутилката. Просто няма да може да си топят *Ореос* в него.

Няколкото ябълки в кутията изглеждаха меки, така че изхвърли и тях. Но бутилката бяло вино, донесена от Франция, беше в добро състояние.

Джеръд се усмихна и я извади. На кой му трябва мляко, когато има наистина хубаво вино?

Зад себе си чуваше как Алис се движи в голямата стая отпред, която му служеше за всекидневна и трапезария. И спалня.

Тази мисъл повиши температурата му с няколко десети.

За жалост, това го наведе на друга мисъл, много по-неприятна. Джеръд бе обхванат от напрежение, опитваше се да си спомни дали си бе оправил леглото, след като за последен път спа в него, и в какво състояние бяха чаршафите.

Да, всичко беше наред. Смени чаршафите преди три дни, което означаваше, че е спал в тях само два пъти. И беше метнал раираната памучна покривка върху възглавниците, което беше най-доброто оправяне на легло, откакто напусна дома си на осемнадесетгодишна възраст.

Пък и на кого му е притрябвало да си оправя леглото, когато има намерение да се промъкне обратно в него при първи удобен случай?

Доколкото можеше да си спомни, стаята не беше прекалено мръсна или неподредена. Не беше и прекалено чиста, но Алис нямаше да забележи. Тя не се редеше на опашка, за която и да е от наградите на *Домакинята Сузи*.

Пък и кого го беше грижа за праха? Запали няколко свещи, изгаси лампата, напий дамата с вино...

Порови малко в чекмеджетата на кухнята и намери тирбушон. С рядко използвана кърпа избърса малко водните петънца от двете евтини чаши за вино, които извади от шкафа.

Взе виното и чашите, после не можа да си спомни дали има кибрит, за да запали свещите. Изруга под нос, остави чашите и започна да рови за кибрит. Пъкна кибрита в единия джоб, тирбушона в другия. Грабна отново чашите и закрачи към другата стая.

— Виж какво намерих! — радостно извика той, като вдигна високо бутилката.

Алис не беше там. Тя бе излязла навън на широката тераса. Той бе така погълнат от своите фантазии, че дори не беше забелязал.

Преди излизането си, обаче, тя бе оставила да свети единствено малката настолна лампа.

Нейната светлина обливаше всичко в мек златист блясък, който скриваше праха и безпорядъка — беше достатъчно, че да не се спъват в мебелите по пътя към леглото и не толкова силна, че да пречи на настроението.

Морският бриз, който навлизаше през отворените прозорци, вече започваше да охлажда къщата.

Все по-добре и по-добре.

Джеръд се спря за момент на вратата, за да остави очите си да свикнат с тъмнината, после зави и отиде към предната част.

Откри я излегната на единия от двата шезлонга, които, заедно с микровълновата печка, бяха неговото единствено допълнение към обзавеждането на къщата. През прозорците се процеждаше светлина от лампата, но беше прекалено слаба, за да докосне сенките, които царуваха навън. Той не би разбрал, че тя е там, ако Алис не се бе поизправила при появяването му.

— Сигурно е необходимо много време за приготвянето на *Корн догс* на микровълнова печка — избъбра тя. Смехът танцуваше в гласа ѝ, но не бе съвсем освободен.

— Не — призна си той кисело, като се настани на другия шезлонг. — Необходимо бе много време да изстържа достатъчно лед от фризера, така че да мога да сложа нещо вътре. Вероятно щеше да е по-добре, ако ги бях натъпкал в твоята риба.

Въздъхна.

— Ако го бях направил, обаче — добави той, като остави чашите и виното, — щях да изпусна единственото съкровище на моя хладилник.

— Намерил си шоколад? — подразни го тя.

— Нещо още по-хубаво. — Той извади тирбушона от джоба си. По дяволите кибритите и свещите. — Едно наистина великолепно вино. И не ме питай какво е, защото не мога да произнеса името. Един приятел ме убеди да жертвам заплатите си от няколко седмици, за да купя четири бутилки. Изпихме три за рождения ден на баща ми миналия месец, но все още има една останала.

— Аз не съм много по пиенето на вино...

— Това ще го харесаш — увери я той.

С малко чалъм и тапата излезе. Като действаше внимателно, по усет, той наля малко в едната чаша и ѝ го предложи.

— Ето. Опитай го. Внимателно, не изпускай чашата. Няма да искаш да го съсипваш.

Когато пие чашата, ръцете ѝ я обхванаха малко над неговите, кожата ѝ беше мека и топла. Той усети леко пристягане в дънките си.

Смътно, той можеше да види как тя вдига чаша до устните си, падналата коса бе засенчила лицето ѝ.

— О-о — промълви тя с въздишка, благоговейна молитва.

— Казах ти. — Наля и на себе си, после се наведе през разделящата ги тъмнина и вдигна чашата за тост. — За... какво?

Алис вдигна чашата си, след това я дръпна в последния момент. Едва не каза за нас, но това беше прекалено опасно. Не посмя да облече в думи обърканите си мисли. Прекалено скоро беше. *Прекалено скоро.*

— За бъдещето — промълви тя накрая и леко докосна чашата си до неговата.

— За бъдещето — присъедини се той и отпи.

Само във въображението си тя чу една съвсем слаба нотка на разочарование в гласа му. Би била глупачка да се надява той да споделя чувствата ѝ в този момент. Той бе по-опитен в тези забавления, отколкото тя някога ще бъде. За разлика от нея, Джеръд няма да се изкуши да обърка страстта с любов или добрата компания с нещо подълготрайно.

И все пак може би това не беше чак толкова лош тост.

[1] Корн догс — малки продълговати сладникави хлебчета, в които в средата има кренвирш. — Б.пр. ↑

11.

Виното беше прекрасно — леко, полусухо и богато на стотици неуловими аромати. То се плъзгаше по езика както месец май по ливадите, като оставяше вълшебства при своето пробуждане.

— Светът не може да е толкова лош, щом съществува подобно нещо — въздъхна Джеръд.

Той се облегна назад с въздишка на удоволствие, опъна дългите си крака на шезлонга, отпусна се и сякаш се сля с нощта. Гласът му идваше от тъмнината, за да я обгърне — тих, топъл и интимен.

— Красива нощ — обади се Алис, като наклони глава назад, за да погледне разпилените по небето над нея звезди.

— Когато бях дете, имаше много повече звезди — каза Джеръд и думите му бяха мистериозен отзвук на нейните мисли.

— Поне съседите ти са достатъчно далеч.

— Ммм. За това трябва да благодаря на дядо ми. Откакто той умря, получавам вече няколко зашеметяващи предложения за имота, защото предприемачите лесно биха могли да натъпчат четири или пет къщи тук. Дори парите от продажбата на земята между къщата и брега биха били достатъчно без проблем да ме хранят следващите няколко години.

— Но няма да я продадеш — изрече тихо тя.

— Не, няма. Искане ми се да мисля, че някой ден моят внук ще седи тук, ще гледа звездите и ще се радва, че все още има малко пространство да диша.

Думите му я пронизаха, като я заинтригуваха с обещанието и я изплашиха с намека си.

— Странно... — Този път в гласа на Джеръд прозвуча едва доловима нотка на изненада. — Никога не съм си го мислил точно по този начин.

— Но така го усещаш.

— Да. — Тя успя да забележи само движението на главата му, когато той кимна. — Така го усещам.

Вместо отговор Алис си пийна от виното и се опита да си представи какво би било да остарее сред голямо семейство — деца, внуци, може би дори правнуци.

Невъзможна мечта. Тя не знаеше въобще нищо за семейства като това на Джеръд и никога няма да узнае.

Никога преди не се бе замисляла сериозно за това, но внезапно я жилна чувството на загуба, сякаш нещо ценно ѝ бе отнето.

Алис пресуши последната глътка вино и подаде чашата си на Джеръд.

— Още. Моля — изрече тихо тя, след като размисли.

Бавно, вкусвайки с наслада всяка глътка, те пиеха виното, без да говорят. Нямаше никакво напрежение в мълчанието им. Сякаш се познаваха така добре, че нямаше нужда от думи помежду им, като че ли всичко необходимо вече беше казано... и разбрано.

Не знаеше кога Джеръд е станал от шезлонга си и приседнал на ръба на нейния. Не възрази, когато той взе чашата от ръката ѝ и я постави на масата, нито пък когато се наведе и я целуна.

Устните му бяха топли. Ухаеше на вино, лято и обещания и Алис с желание се отвори за него, с удоволствие го призова.

Когато Джеръд внимателно смъкна от раменете ѝ пуловера, даден ѝ на заем от него, тя изви тялото си, за да му помогне. Бавно откопча блузата и сутиена, после свали ципа на дънките ѝ и бавно ги смъкна. Бикините ѝ се събуха заедно с панталоните и тя остана гола под звездите.

Нощният въздух хладнееше до кожата ѝ, но тя почти не забеляваше. Вътрешният огън, разгарян все повече от всяко негово докосване, целувка, беше напълно достатъчна защита срещу студа.

Той някак си смъкна облегалката на шезлонга. Захвърли своите дрехи и се наведе към нея, усещаше тялото му разгорещено и силно до гърдите си, къдравите му косъмчета докосваха зърната ѝ, като я измъчваха по един прелестен начин.

— А съседите? — измърмори тя, не че наистина я беше грижа какво ще си помислят те. Прекалено бе погълната от усещанията си, за да се безпокои, но все пак се почувства задължена да попита.

— Прекалено далече са, за да видят нещо — увери я той. — Много, много далече — промърмори по-тихо и я целуна отново.

Нежността изчезна, не съжаляваха за нея, телата им се извиваха върху шезлонга, като всеки се опитваше жадно да погълне другия.

Точно когато тя се протягаше към него и се опитваше да го накара да навлезе в нея, той замръзна.

— Чакай — прошепна Джеръд в ухото ѝ.

Пренебрегвайки собствената си очевидно мощна ерекция, той се протегна да вземе една от полупълните чаши с вино.

— Какво...

— Шшт.

Не беше лесно, когато цялото ѝ тяло я болеше от нуждата да го почувства вътре в себе си, когато усещаше притискането му към бедрото си, той бе толкова голям и твърд, колкото тя бе влажна и нетърпелива.

Джеръд се подпря на лакът и изля виното върху гърдите ѝ. Дъхът ѝ спря, когато тя усети все още студената течност върху кожата си.

— Май ти спомена, че не искаш да хабиш виното.

— Не искам — каза той и наведе глава да обхване с устни зърното.

То вече бе щръкнало от хладния въздух и собствената ѝ възбуда, но когато усети неочакваната грапава топлина на езика му до кожата си, тя извика.

— Тихо, момиче — промърмори той. — Искаш ли съседите да ни чуят?

Алис чу смеха, който клокочеше в гърлото му, беше станал дрезгав от глад. Глад за нея.

Тази мисъл се загуби сред потопа от усещания, когато той започна да ближе виното по гърдата ѝ, после Джеръд бавно наръси още върху гърдите и другото ѝ зърно и отново старателно ги облиза.

Необуздано, Алис прокара пръсти през косата му, задържаеше го до себе си, караше го да продължава. Пръстите ѝ се заплетоха в гъстите, буйни кичури, които блестяха в тъмносребристо на лунната светлина.

Устните и езикът му бяха вълшебни, ближеха, смучеха. Веднъж той я ухапа лекичко. Огън премина през корема ѝ, разпространи се по-дълбоко. Където я ухапваше, после я облизваше, пръскаше я с още вино и я облизваше отново. Тя отново извика, защото не можеше да се

сдържа. Пръстите ѝ здраво сграбчиха косата му, държаха го като затворник, настояваха да продължава.

Точно когато си помисли, че не може да издържи и миг повече на тази прелестна агония, той се размърда, търсеше устните ѝ, дори в момента, в който навлизаше в нея, като разби и последната слаба частица власт над самоконтрола ѝ. Около нея избухна светлина и я погълна. Тя се изви към него, тръпнеща, ликуваща, пръстите ѝ се забиваха надълбоко в твърдите мускули на гърба му.

— Това е то — подтикваше я Джеръд. — Освободи го. Освободи го!

С един последен, необуздан вик, тя направи точно както ѝ каза той.

Джеръд се отдръпна съвсем мъничко, така че да може да гледа лицето ѝ в момента на оргазъм. Това беше подарък за нея и за него. Като наложи на своето тяло да чака, той я наблюдаваше как тя се отпусна назад на възглавницата, дишането ѝ постепенно се забави и по очите ѝ, които бяха станали черни и отразяваха луната, пролича, че тя започва да се опомня.

— Джеръд? Джеръд! Събуди се!

Заповедта сякаш идваше от много далеч.

Джеръд промърмори нещо, без да си дава труда да си отвори очите. Той се обърна, дръпна една възглавница върху главата си и се опита да изолира досадния звук.

Миг по-късно нещо твърдо се забодде в хълбока му.

— Не заспивай.

Той измърмори нещо на чаршафа и почти успя отново да задреме, когато внезапно му отнеха възглавницата. Той се обърна, премигна сънено, а възглавницата бе запратена право в лицето му.

Джеръд възрази с вик и се протегна за възглавницата, но не успя да я хване.

— Какво става, по дяволите?

— Девет и половина е. Всеки порядъчен възрастен отдавна трябва да е буден и да е станал.

Той се отпусна обратно на леглото, докато спомените бавно се завръщаха. Алис се изправи над него, стиснала възглавницата в ръце и

готова за следващия удар. Беше почти напълно облечена.

Би трябвало да бъде чисто гола до него в леглото. Вместо да го събужда с оскърбления и брутални физически атаки, би трябвало да го събужда нежно с целувки по цялото тяло. По всеки инч от него.

При тази мисъл част от тялото му се раздвижи, малко по-нетърпелива за събуждане от самия него. Той пренебрегна видимата издутина, която започваше да се показва под чаршафите и я погледна гневно.

— Има по-добри начини да се събуди един мъж, знаеш ли?

Тя се засмя.

— Така ли? Кажу ми един.

— Можеш да ме целунеш.

— Опитай. Ти ми смачка носа.

Той се намръщи:

— Не съм.

— Да, направи го.

— Ами, тогава можеше да ме докоснеш нежно. Да потриеш ръце...

— И това опитай. Шест инча от теб се събудиха, но това бе всичко.

— Осем. През лошите ми дни, когато навън е наистина студено и аз съм разсеян. През хубавите ми дни...

— Ха!

Тя хвърли възглавницата в лицето му. Той не се мръдна достатъчно бързо да я избегне.

— Освен това — каза тя, почти непоносимо жизнерадостна — аз съм гладна.

Неохотно, Джеръд седна. Прокара ръка през косата си, после надолу по лицето, като потърка наболата брада по бузите си.

— Има *Корн догс*...

— Нито в тоя, нито в другия живот — изсумтя Алис и седна на ръба на леглото, засмя се. — Наистина не обичаш да ставаш рано сутрин, а, господин Прескът?

— Не. — Очите му се присвиха в многозначителна усмивка. — Но ти трябва да признаеш, че съм изключително добър, когато става дума за нощните спортове.

Червенината, която обля шията и бузите ѝ, компенсира повече от достатъчно раздразнението му.

Все още омотан в чаршафите, той провеси крака от леглото, а тя скочи на крака като птица, подплашена от пръта, на който си спеше. Алис погледна към кръста му и омотания около него чаршаф, после също толкова бързо погледна настрани, а руменината ѝ стана още по-ярка.

Той се засмя, доволен от себе си, но реши да не задълбочава повече въпроса. Изминалата нощ беше зашеметяваща, но вече не бе на шестнадесет и дори и той имаше своите граници.

Зави чаршафа около себе си, изправи се и попита:

— На кафе ли ми мирише?

— Ами тъй като имаш само кафе...

— Забравяш за *Корн догс*. И за замразените яденета.

— ... сварих малко. Няма мляко — добави тя, като пренебрегна думите му — и съвсем малко захар, така че е по-добре да бъде чисто.

— Ще бъде такова, каквото успея да си хвана — изръмжа той и хвана Алис.

Тя се измъкна и се засмя:

— Брадата ти е бодлива.

— Мога да оправя това.

— И съм гладна. Ако не побързаш и не се облечеш, ще открадна джипа ти и сама ще отида да си взема закуска.

Той се приготви да поспори по въпроса, но стомахът му изневери, като избра точно този момент, за да закъркори недоволно. Победен, Джеръд грабна чисти дрехи от очукания шкаф и отиде в банята.

Когато се появи четвърт час по-късно, добре измит, избръснат и облечен, Алис не беше в кухнята. Той си наля чаша кафе и отиде да я потърси на терасата. Не беше и там.

Звукът от скърцането на една дъска от пода го върна обратно към спалнята на къщата, която още доста отдавна бе превърнал в кабинет и място за работа.

Видя я да стои пред дванадесет черно-бели снимки в рамки, наредени на стената над дълга работна маса.

При влизането му Алис се обърна. И най-малката следа от закачка беше изчезнала от лицето ѝ, но все пак очите ѝ блестяха, бяха

въодушевени.

— Това са твои неща — каза тя, като посочи към снимките.

— Да. — Той приближи и застана до нея. Тя се обърна отново, за да разгледа фотографиите, а той не им хвърли дори и един поглед. Знаеше какво представляват. По-скоро искаше да разгледа нея. — С тази серия спечелих моята първа голяма награда на изложба с жури, когато бях на седемнадесет.

— Вярвам. Много са добри.

С върха на пръста си тя внимателно проследи дългите следобедни сенки на туфа трева на дюните. Той видя отражението на пръста ѝ в защитното стъкло, което се преплиташе с нежните очертания на светлина и сянка в картината отдолу.

Алис се премести към снимката до нея, снимка на счупена мида, полузаровена в пясъка там, където не можеха да я достигнат прииждащите вълни.

— Всички са от острова, нали?

— Да.

Тя изправи рамене и се обърна към него, озадачено присвила вежди:

— Очевидно имаш истински усет за тези неща. Защо си започнал да се занимаваш с фоторепортажи вместо с фотографиране на природата?

Той присви рамене. И той си бе задавал този въпрос стотици пъти през годините. Все още не бе намерил добър отговор. Дори не беше сигурен дали някога ще успее.

— Ами... просто не съм.

Тя кимна разбиращо.

— Понякога си мисля, че работата избира нас, а не ние нея.

— Възможно е. — Джеръд и преди беше чувал тази теория. Не го привличаше. Той бе възпитан да вярва, че всеки има силата да избира собствената си работа в живота. Думите, че работата го избира, му се струваха уловка.

Дори и да усети недоверието в гласа му, Алис не направи коментар. Вместо това тя бавно се обърна на пета и огледа тясната стаичка.

Нямаше много за гледане. Той плащаше за съхранението на важните си негативи на специално място в Ню Йорк, където

влажността и температурата внимателно се контролираха, за да се защити чувствителния филм. Останалите негативи и повечето от снимките бяха в апартамента му в Манхатън или в кутии в един от гардеробите на майка му.

Повечето от нещата, които държеше там, бяха боклуци — стари снимки, изрезки, статии, бележки. На стената срещу фотографиите в рамки имаше голямо табло, за чието съществуване човек можеше да се досети по многобройните пластове листи, снимки и стари парчета от това и онова, забодени върху него.

Единственото нещо, което действително имаше стойност, беше оборудването в тъмната стаичка, която си беше направил от бившия дрешник и килер. Там можеше да копира само черно-бели филми и снимки, но всичко в тясната стаичка беше най-доброто.

В малък хладилник, много по-добър от старата браква в кухнята, държеше на хладно филмите си, а малък климатик и уред за овлажняване поддържаха много по-равномерна температура и влажност, отколкото в останалата част от къщата. Той съхраняваше само малки количества хартия за снимки и химикали за проявяване, като предпочиташе да си купува необходимото от местния фото магазин, така че всичко да е ново и да не е повредено от горещината и влажността, които бяха неделима част от живота на острова.

Алис хвърли само един поглед на спретнатата малка тъмна стая. Другата стая я заинтересува много повече. Тя разгледа многопластовия хаос върху таблото, после прехвърли някои захвърлени снимки, натрупани безразборно върху бюрото му.

— Поне едно общо нещо имаме — каза тя, усмивка озаряваше лицето ѝ. — И на двамата работните ни места са разхвърляни.

— Казваш го, за да си учтива.

Смехът ѝ го заля, като изтри и последните частици от неговата обичайна утринна нацупеност.

— Няма да съм учтива още дълго, ако не хапна скоро — предупреди го тя.

— Вярвай ми, съчувствам ти. Само да си взема нещата и да заключа.

След десет минути той заключи вратата, после затрополи надолу по стълбите и мина зад къщата, където бе паркирал джипа. Алис бе

кацнала на капака на колата, наклонила бе глава назад и правеше сянка с ръка на очите си, докато гледаше две чайки да се реят над нея.

Позата ѝ бе небрежна, искрена и при вида на красотата ѝ дъхът му спря в гърлото, а пръстите го засърбяха да грабне фотоапарата и да улови момента.

При вида на чантата с фотоапарата, праметната през рамото му, лъчезарната усмивка на Алис изчезна. Тя неочаквано стана мрачна и слезе от капака.

— Какво е това?

— Фотоапарата ми — каза той и го сложи на задната седалка. — Не помниш ли? Аз ще ти позирам на теб, а ти ще ми позираш на мен.

Алис не каза нито дума през целия път до ресторанта.

12

Първите му няколко ленти бяха цветни. Своеобразен експеримент, начин да достигне по-лесно до задачата си да прозре, начин да се отпусне, тъй като крайната му цел не бе това.

В действителност искаше да работи с черно и бяло, но и на това щеше да му дойде времето, по-късно.

Цветът разсейва. Привлича погледа, отвлича го от същността на снимката. Черно-бялото елиминира всичко друго, освен същината, подчертава основното, голите истини, които прекалено лесно може да се пропуснат при заслепяващия дар на цветовете.

Не че Джеръд не харесваше цветовете или че отричаше ползата от тях — всичките серии, донесли му *Пулицър*, бяха цветни, — но за настоящата му идея само черно-бялото щеше да свърши работа.

Е, точно сега Алис стоеше като дърво, влияеше се от присъствието му — или по-скоро от фотоапарата му — дотолкова, че не можеше да се съсредоточи върху работата си, макар и да се преструваше на безразлична. Той и не бе очаквал нещо друго. Само професионални модели или артисти, които изкарваха прехраната си пред камера, можеха наистина да се отпуснат и да забравят за нея.

Бог знае, че и той се бе чувствал като глупак първите няколко пъти, когато ѝ позираше. Нямахше значение фактът, че бе изкарал повечето от своите лета само по плувки и евентуално някоя стара риза на баща си. Логиката нямаше никакво значение.

А сега все още бе с бански. Не си бе направил труда да обуе пак дънките, след като тя приключи с довършването на някои детайли по скиците си.

И Алис щеше да се отпусне накрая. Може би не днес, може би не утре, но рано или късно работата, личните ѝ видения ще я увлекат дотолкова, че дори ще забрави за неговото съществуване. Тогава той ще направи най-добрите и най-истинските си снимки. Тогава ще улови истинската Алис, а не тази скована, непохватна жена, която сърдито дърпа телената арматура на своя Ловец.

Ще ѝ бъде по-лесно. Нямаше да има нужда да позира, нямаше да има нужда да прави нищо друго, освен любимото си занимание — да вае скулптури. В това се състоеше красотата и силата на снимката. Тя улавя мига, преди той да си е отишъл завинаги, спира времето, дори когато то вдига огледало пред света. Само със снимката човек може да каже: *Виждате ли? Вижте! Това е действителността!*

Джеръд разбра това още в момента, когато на дванадесетгодишна възраст получи първия си фотоапарат Инстаматик. След всички тези години, след като бе научил всичко за физиката на светлината и химията на лентата, той все още си мислеше, че в целия процес има някаква магия.

Алис се размърда на стола си, раздразнена, но решена да се преструва, че не е. Изправи гръб, после се изви назад, за да облекчи схванатите си врат, рамене и гръбнак.

Той щракна веднъж, два пъти, три пъти. Автоматичният механизъм тихичко избръмчаваше, когато придвижваше следващата поза.

— Колко снимки ще направиш? — попита Алис, като едва успя да запази тона си учтив.

Той улови смръщването, надяваше се да е хванал и тънката бръчица, която винаги се образуваше между веждите ѝ, когато бе недоволна.

— Никога не броя — отговори той и щракна още веднъж, този път тя се бе извила леко назад, за да го погледне гневно над рамо. — Ти броиш ли колко килограма глина отива за скулптурите ти?

— Разбира се, че не. Но това е различно.

— Не, не е — подпря се на коляно и снима нагоре. Особен ъгъл и вероятно не бе успял да направи нищо повече от чудесна снимка на ноздрите ѝ. Ако резултатът бе наистина лош, щеше да го запази, за да я измъчва, когато тя заплашваше да излезе извън контрол.

— Прахосваш хубава лента, мисля аз. Всички тези опасни химикали.

— Така ли? Ами всички онези дървета, които свършват смачкани и накъсани в кошчето ти за боклук?

Тя отвори уста, за да започне спор, после рязко я затвори и виновно погледна към препълненото кошче и смачканите, захвърлени рисунки по пода около него.

Джеръд щракна бързо още веднъж.

Тази снимка може и да излезе. Той хареса извивката на шията и раменете, моментното огорчение, изписано на лицето ѝ. Ако е снимал частица от секундата по-рано или по-късно, мигът щеше да е напълно пропуснат.

Скулпторът може да се върне назад и да преработи творението си, да го поправя отново и отново, докато получи точно желаното. Фотографът, особено фотожурналистът, разчита на случайност, инстинкт и чист късмет за повечето снимки. Той не може да контролира нито случайността, нито късмета си, но инстинкта...

Джеръд се захили със задоволство. Инстинктът различаваше добрия фотограф от останалите, а той беше дяволски добър фотограф. Един от най-добрите.

След като Алис види какво е направил, тя ще е доволна и ще му прости за нахлуването в нейния свят.

Още една бърза снимка, после механизмът за пренавиване тихичко щракна, забръмча и започна да навива лентата.

Алис погледна апарата с предубеждение, сякаш нямаше да бъде ни най-малко изненадана, ако той експлодира пред нея.

— Това означава, че свърши, нали?

— Да. Но имам още половин дузина ленти...

— Тогава това означава, че аз свърших — решително отговори тя. — А ти каза, че имаш да работиш по някакъв двигател или нещо подобно, което значи, че и ти си приключил.

Напомнянето му подежда като студен душ. Беше забравил обещанието си да помогне на Стивън да поправят разнебитените вътрешности на *Беки Сю*. Очакваше с нетърпение още един тур на отмора този следобед.

— Ако тази физиономия означава, че си имал планове за лудории този следобед — сопна се Алис и тъмните ѝ очи заблестяха неумолимо, — откажи се. Имам други идеи.

— Аз също. Имах, искам да кажа. Имах... — Той се опита да изглежда тъжен, но тя не искаше и да чуе.

— Все още имаш. — Взе фотоапарата от ръцете му и го напъха в чантата. — Отиваш да помогнеш на човека, а аз...

Алис спря на средата на изречението. Бузите ѝ се обагриха в нежно розово, опита да се закашля, за да прикрие смущението си.

— А ти... какво? — попита Джеръд заинтригуван, като я придърпа в обятията си.

— Не е твоя работа. — Момичето се опита да се освободи от прегръдките му, но това само изненада и двамата.

Допирът на топлото и нежно тяло до неговото беше всичко необходимо, за да го разпали до смущаващи величини. Банският *Спидо* не можеше да прикрие добре очевидното.

— О-о! — възкликна тя, малко задъхана, и се облегна на него.

— И аз това точно си мислех — промърмори той, като се наведе за една дълга, страстна целувка. Тя бе толкова пламенна, толкова отзивчива. Само вкусът ѝ бе достатъчен, за да разбунтува кръвта му.

Стивън и *Беки Сю* трябваше да почакаат.

Пет секунди по-късно надеждите му се изпариха, когато приятелката на Алис — как ли се казваше? Джуди, това бе името — влезе бодро през предната врата без друго предупреждение, освен едно жизнерадостно: *Здравей, Алис!*

Алис потрепна в ръцете му, после се обърна, за да погледне неочакваната посетителка. Когато Алис се отдръпна, смутена и почервеняла, Джеръд неочаквано се изненада отново.

Не секът щеше да му липсва този следобед, а Алис. Не му се искаше да я напуска. *Нея*, не леглото ѝ. Тялото му, обаче, искаше секс и нямаше да спре само защото приятелката на Алис ги гледаше с ненаситното удоволствие на любопитко, който току-що се е натъкнал на сладко греховен скандал.

Когато Алис се опита да се отдръпне от него, той постави ръце на раменете ѝ и я придърпа към себе си. Тя се изви, сепната от очевидното доказателство за възбудата му, но Джеръд нямаше да я пусне да се отдалечи.

Използването на човек за щит не беше много мъжествено, но тъй като проблемът беше един особено мъжки атрибут, той бе готов да захвърли честта си на вятъра.

— Джуди, нали? — избъбра той весело и над рамото на Алис лъчезарно се усмихна на неканената гостенка.

— Точно така. Кърни. Джуди Кърни. — Приблужи се с протегнатата ръка, като че ли подобно на невинно дете не осъзнаваше затруднението му.

Той знаеше, че не е така. Очите ѝ я издаваха, очите и слабото потрепване в ъгълчето на устните. Тя много добре разбираше точно каква бе ситуацията и дяволски добре се забавляваше.

Докато Джеръд протягаше дясната си ръка, лявата стисна здраво рамото на Алис. Госпожица Добри Обносики би била ужасена.

— Приятно ми е да се запознаем.

— На мен също, без съмнение. — Джуди здраво стисна ръката му и многозначително го погледна, а за останалия свят изглеждаше като че ли няма никаква представа какво преживява мъжът.

Алис стоеше между тях, скована като някоя от нейните статуи. От своята позиция, плътно зад нея, той не можеше да види лицето ѝ, но би се обзаложил, че придобива яркочервен цвят.

— Предполагам, че работите — каза Джуди и най-сетне дръпна ръката си.

— Тъкмо свършваме — отговори Джеръд и току-що освободената му ръка се вкопчи в лакътя на Алис. Само около минута и ще може да пусне момичето. До тогава нямаше да ѝ позволи да се отдалечи и на сантиметър.

— Джеръд има някаква работа — решително се намести Алис, като се измъкна, преди той да успее да я спре. — Тъкмо щеше да се преоблича.

— Да. — Джеръд потърси чантата с фотоапарата. Задържа я като щит пред себе си и тръгна към спалнята. — Тъкмо тръгнах.

За рекордно кратко време пресече стаята и хлътна в другата.

Джуди го наблюдаваше с извити вежди и дяволит блясък в очите. В мига, в който вратата се хлопна след него, тя започна да се кикоти.

— Ммм, ммм, ммм — нарочно облиза устни. — Ако бях на твое място, щях да се спусна веднага след него. Никога не бива да се пропилява такова съкровище.

— Не разбирам за какво говориш — сковано отговори Алис, бузите ѝ пламтяха.

Веждите на Джуди се извиха още повече.

— Не? Ами тогава, може би аз трябва да предложа на бедния човечец да го извадя от затруднението.

— Заповядай — сряза я Алис, неочаквано разгневена. Обърна се, за да събере пръснатите по пода и дивана скици.

— Раздразнителна си, а? — изрече Джуди с фалшиво съчувствие.
— Недостатъчно кафе тази сутрин? Или пък недостатъчно нещо друго?

Бузите на Алис горяха почти непоносимо. Тя хвърли скиците си на работната маса и с високо вдигната глава се запъти към кухнята.

— След като го спомена, мисля, че мога да пийна малко кафе. Ти искаш ли? — попита тя.

Джуди я последва весело.

— Да, ще пийна едно. Макар че, трябва да си призная, съм чувала и по-сърдечни покани. Ако не те познавах така добре, бих си помислила, че съм нежелана.

— Не е така — сковано отговори Алис. — Знаеш, че винаги се радвам да те видя.

— Тц, тц — засмя се приятелката ѝ. — Никой ли не ти е казвал, че не е хубаво да се лъже?

Алис я погледна сепнато, после избухна в смях.

— Е, добре, ще си призная. Преди няколко минути с радост бих те удушила. Никой ли не те е учил да чукаш?

Джуди се настани на стола и непринудено каза:

— Учили са ме, но не можеш да откриеш интересни неща, ако си винаги учтив и предупреждаваш другите за идването си. А ти изглежда си разбрала как да обличаш своя секси модел. Или по-скоро — добави с лукаво намигване — как да го *събличаш*.

— Аз...

Защитата ѝ бе прекъсната от внезапната поява на Джеръд, прилично облечен в дънки и спортна риза. Руменината се бе отдръпнала от лицето му, то бе както винаги загоряло, красиво и уверено.

— Ако знаех, че приятелките на Алис са склонни да нахълтват без предупреждение — усмихна се той на Джуди, — щях да сложа веригата на проклетата врата.

— О, не се безпокой заради мен. Аз нямам нищо против! — ентусиазирано го увери Джуди и му се усмихна в отговор.

— Джеръд тъкмо си тръгваше. — На Алис ѝ се искаше да е невъзмутима като тях.

— Така ли? Ъ-ъ, да, тръгвах си. Имам работа, нали разбирате...

Той прекоси кухнята с очевидното намерение да целуне Алис, но тя грабна кафеничето и го задържа пред себе си като щит.

— До скоро! — Опита гласът ѝ да звучи непринудено, макар че съвсем не се чувстваше така.

Погледът му се преплете с нейния, въпросителен, настойчив — дали разбира. Не настоя повече. Вместо това се наведе и бързо я целуна по бузата.

— До скоро — тихичко промълви той, така че само тя да го чуе.

Начинът, по който го изрече, я остави безмълвна дълго след като звукът от стъпките му бе заглъхнал по стълбите.

— Ехо? Тук ли си?

Ръката на Джуди, която махаше само на няколко инча от носа ѝ, я накара да премигне. Алис пропъди магията и смотолев:

— Извинявай.

— Няма нужда да се извиняваш — увери я Джуди и взе кафеничето от ръцете ѝ. — Всяка нормална жена би реагирала по този начин. Повярвай ми.

Алис се засмя кисело, без да ѝ е весело.

— Вярвам ти. Просто никога не си бях и помисляла, че може да се случи на мен.

Джуди си наливаше чаша кафе, но изведнъж замръзна. Много предпазливо остави кафеничето, а после и чашата.

— Не си *влюбена* в него, нали? — попита тя, изведнъж бе станала сериозна.

Алис зяпна изумена.

— Влюбена? Не, разбира се, че не!

Влюбена? Със сигурност *не е!* Абсурдна идея. Нали?

Лицето на Джуди се проясни.

— Добре. Страстта е едно, но любовта...

— Любовта какво? — подсказа Алис, когато приятелката ѝ не завърши мисълта си.

— Любовта е... опасна — довърши тя, убедена от богатия си опит.

— Не мислех, че ще чуя ти да ми казваш подобно нещо! — Алис се загледа озадачена в приятелката си.

— Не мислех, че ще се изложиш на риска да попаднеш в този капан.

Алис вдигна глава.

— Ами, благодаря ти много!

— Не исках да кажа това. Просто...

— Просто?

Джуди направи гримаса.

— Ще бъдеш внимателна, нали? Това е летен флирт, забавлявай се, но не го приемай на сериозно.

Настъпи продължителна тишина, нещо почти осезаемо, което висеше във въздуха между тях, подобно на тежък облак, вледеняващ въздуха, който Алис дишаше.

— Просто наистина не искам да те видя да страдаш — промълви Джуди най-накрая.

— Няма да страдам — студено я увери Алис.

Едва успя да произнесе тези думи и осъзна, че те бяха явна лъжа.

Ще страда, със сигурност. Независимо от волята си, тя се влюбваше в Джеръд Прескът.

13

Часове наред, след като Джуди си тръгна Алис се опитваше да накара ръцете и ума си да се концентрират върху работата, но дори и когато ръцете извършваха необходимите движения, умът ѝ се въртеше около същото, затъваше в същата бразда.

Влюбена е в Джеръд. Влюбена, влюбена, *влюбена*.

Тази мисъл я караше да се хваща здраво за скулптурата като за спасително въже, но знак за спасение не се виждаше.

Джуди беше права, тя е последният човек на земята, който би попаднал в подобен капан.

Майка ѝ бе живяла заради емоцията, наречена любов. А бе получила само върволица от мъже, които влизаха в живота ѝ, после отново го напускаха, като я оставяха подтисната, самотна и отчаяна да търси някой друг, който да запълни пустотата.

Преди години, когато всичките ѝ съученички от гимназията пропиляваха дните си в мечти по момчета, Алис съзнателно бе приковала вниманието си върху ученето и своето изкуство. В изкуството тя бе намерила утеха, удовлетворение и цел в живота, нещо, което липсваше на майка ѝ. Тогава Алис не пожела да захвърли всичко това заради някое момче, независимо колко самотна се чувстваше понякога. Не искаше да го изгуби и сега.

Джеръд никога не би я наранил съзнателно, ако не в друго, поне в това бе сигурна. Но той бе мъж с опит. Тя нямаше никакъв. Въпреки сенките, които забелязваше в очите му, той притежаваше увереност, която ѝ липсваше на самата нея. Имаше работа, която неизбежно щеше да го върне обратно към света, далеч от нея. Тя имаше изкуството си и своите привички, това бе всичко. Би било глупаво да рискува да ги загуби само заради един летен флирт, без значение какво се опитва да ѝ каже сърцето.

Преследвана от съмнения и копнежи, които не можеше да подтисне, независимо от усилията си, Алис най-накрая реши да изостави всеки опит за работа. Преоблече се с тениска и къси

панталони, грабна шапка, слънчеви очила и сандали и се запъти към плажа.

Имаше нужда от физически упражнения и свеж въздух, за да проясни ума си. Надяваше се слънцето да изгори и някои от тези нейни глупави идеи.

При добър късмет.

Половината от частите на *Беки Сю* бяха пръснати по палубата. Дланите на Джеръд бяха черни от смазката. Смазка се стичаше и по ръцете, към лактите. Беше му горещо, потеше се и бе кисел.

Преди няколко седмици би се зарадвал на тази работа, благодарен да има прости проблеми като остаряващ двигател и разнебитено оборудване. Точно сега, обаче, с радост би хвърлил гаечния ключ, който държеше, през борда, а после би запратил след него и останалите части на двигателя, ако това би го върнало по-скоро при Алис.

Мислено продължаваше да вижда изражението на лицето ѝ при неговото тръгване, изражение, което беше смесица от смут, несигурност и копнеж, подобен на неговия.

Неочакваната поява на приятелката ѝ не само разруши сладострастните му планове. Накара го да осъзнае, че сексуалното привличане не е и най-важното за него.

Макар и да бе лудост, той бе съвсем сигурен, че се влюбва в нея — това не бе похот, не беше и харесване. *Любов.*

Не е голям специалист, разбира се, но бе виждал свои приятели да се хващат в капана. Беше сигурен, че най-накрая и той е попаднал в него. Останалото, сексуалното желание и привличането, е просто част от цялото.

Но любовта означава да улегнеш, да се ожениш, после да имаш деца. А в момента той бе объркан относно собствената си цел в живота, поемаше рискове, прекалено големи дори и за него самия. Всъщност, беше истинска лудост.

И все пак, колкото повече мислеше за това, толкова по-привлекателно му се струваше. Той и Алис завинаги заедно.

Завинаги.

Джеръд седна рязко на палубата, беше изумен.

Всичко ставаше прекалено бързо. Преди минута му се струваше, че във връзката му с Алис може би се крие нещо повече от очевидното. А сега мислеше за любов, брак и две до четири деца в къща в предградията на града.

Той се вторачи неவிждащо в гаечния ключ, който все още държеше. Вероятно отиваше прекалено далеч с тези две до четири деца и къща в предградията, но идеята за брак...

Поклати глава. Човек, толкова объркан относно бъдещето си, колкото него, не бива да мисли за брак.

Освен това може би Алис вижда нещата по различен начин. Доста по-различен, всъщност. По дяволите, за нея това може да не е нищо повече от летен флирт.

Едва ли е така. Алис Винсът не беше жена, която се впуска във флиртове, летни или някакви други. Дори да не бяха правили любов, пак щеше да е сигурен. Като го пусна в живота си по този начин, като прави любов с него, Алис му предложи много повече, отколкото, на който и да е друг. Сигурен бе.

И все пак той усещаше и бариерите помежду им, стените, които бе издигнала между себе си и останалия свят преди много време и иззад които надникваше само понякога. Въпреки дивия им, необуздан секс предната нощ, тези стени все още стояха там — вероятно малко по-ниски, но продължаваха да се издигат.

Може би, само може би, ако успее да я освободи, той също ще получи своята свобода.

С неочаквана решителност захвърли гаечния ключ в кутията с инструментите и се изправи. Тъкмо бе прехвърлил крак и се готвеше да скочи на палубата, когато Стивън подаде глава от трюма.

— Свърши ли? — изненадан попита той.

— С това, да — отговори Джеръд и прехвърли и другия си крак.

Стивън се захили.

— Тя трябва да е наистина специална.

Джеръд замръзна, после погледна брат си и попита:

— Какво имаш предвид?

— Дочух за чернокосата красавица, която посещавах напоследък. Трябва да е наистина много специална, за да те подлуди така.

— Така е — увери го Джеръд и скочи.

Вървеше към джипа си, когато Стивън подвижна след него:

— Добре е да я доведеш на вечеря някой ден. Мама е страшно нетърпелива да се запознаят.

Джеръд спря у дома си само за да хвърли мръсните работни дрехи, да си вземе душ и да грабне чисти дънки и фланелка. Видът на все още неоправеното легло бе достатъчен, за да го накара да скъси времето между своята къща и тази на Алис.

За негово голямо неудоволствие никой не отговори на ентузиазираните му чукания на вратата. Той сложи ръце до очите си и надникна през най-близкия прозорец. Стаята изглеждаше необичайно пуста.

Алис не се виждаше никъде. Колата ѝ все още стоеше там, обаче, така че едва ли бе отишла далече, освен ако приятелката ѝ Джуди не я бе измъкнала някъде. Тази мисъл го накара да се намръщи.

Все така намръщен той мина на предната тераса. С ръка направи сянка на очите си и започна да оглежда плажа, търсеше висока, изваяна като статуя brunetka сред тълпата млади и стари, които бяха излезли да се насладят на прекрасния следобед.

Едва не я пропусна. Не очакваше да е облечена с тениска и къси панталони и застанала на колене да строи пясъчен замък.

Само мисълта за тези дълги, великолепно крака, обути в къси панталони, рязко ускори пулса му. Този път усмихнат, той заобиколи бързо обратно къщата, спусна се надолу по стълбите и забърза през пясъка по плажа към нея.

Тя бе на колене, с гръб към него, очевидно потънала в сериозен разговор с две момиченца относно пясъчния замък, който строяха. Изглежда трите достигнаха някакво споразумение, защото Алис внезапно се наведе напред, протегна се и опита да достигне нещо полузаровено в дълбокия ров, изкопан около пясъчните крепостни стени.

При това движение съвършеното ѝ дупе се вдигна нагоре, късите панталони с цвят какви се опънаха и разкриха доста по-голяма част от краката ѝ, отколкото тя вероятно предполагаше.

Тази гледка накара сърцето му да забие още по-учестено.

То заби още по-бързо, когато три момчета, на възраст като за колеж, спряха да се полюбуват на гледката. Той им хвърли един поглед

с присвити очи, което ги накара да се разхият и нагло да направят одобрителен жест за избора му.

Когато стигна до Алис, тя вече благоприлично седеше върху петите си, усърдно дълбаеше една от назъбените кули, а малките момиченца гледаха със сериозни изражения подобно на собственици на имот, които са решени да следят стриктно работника си, за всеки случай.

За миг Джеръд имаше странното усещане, че познава децата, но за нищо на света не можеше да си спомни имената им. Тогава по-голямото момиченце се наведе да вземе една от ярките пластмасови кофички, с които малчуганите толкова често играят, и той изведнъж се досети къде я е виждал преди — и тя, и сестричката ѝ присъстваха в скиците на Алис, които бе преглеждал първия ден в нейната къща.

В онзи момент Джеръд си беше помислил, че Алис е успяла да даде живот на децата в рисунките си, но не бе осъзнал колко точни бяха онези бързо нахвърляни скици, включително малката трапчинка на бузката на по-малкото момиченце.

— Ето — каза Алис, като внимателно изхвърли последния пясък от прозореца, издълбан от нея на стената на замъка. — Какво мислите?

По-малкото детенце, къдрокоса чаровница на около пет годинки, погледна прозореца с подозрение и каза:

— Ужасно малък е. Как ще влезе принцът да освободи принцесата, ако е толкова малък?

— Няма да се изкачи през прозореца, глупаче! — Шестгодишното момиченце; вързано на опашка, възрази с презрителното превъзходство на по-голям и по-мъдър човек. — Помниш ли? Всички онези алигатори в езерото...

— Ров — поправи я Алис.

— Точно така — кимна момиченцето с опашката. — Онези алигатори ще го изядат, затова той трябва да мине през предната врата.

Според Джеръд ронливият пясъчен мост над натъпкания с алигатори ров около замъка изглеждаше съвсем малко по-рискован от наклонената порта, издълбана от предната страна на замъка, но и той би предпочел този маршрут. Дори въображаемите алигатори имаха големи зъби.

— И тогава принцът ще спаси принцесата? — попита къдрокоската.

— Да — отговори Алис.

— Не — сопна се опашлето. — Тогава той ще се бие с дракона, нали, и ще отреже главата на великана и...

— Ще грабне принцесата и ще я целуне — намеси се Джеръд, клекна до Алис и направи точно това.

Алис изписка, беше изненадана, и се изчерви до корените на косите си. Двете момиченца се вторачиха в него със зяпнали уста. По-голямото първо се съвзе, погледна го гневно и с неодобрение.

— Не исках да кажа това!

— Но такъв трябва да е край на вълшебните приказки — увери я Джеръд, като плъзна ръка по талията на Алис и я притегли към себе си. — Нали?

Алис не се осмели да отговори, но и не можа да се сдържи и се облегна на него. Кръвта ѝ бучеше в ушите и сякаш нямаше достатъчно въздух, за да могат дробовете ѝ да работят нормално.

Тя трябваше да се бори с желанието си да се обърне, както бе в прегръдката му, и да си поиска още една дълга, страстна целувка.

Джеръд не ѝ даде възможност. Без да я пуска той се наведе напред и протегна ръка към момиченцето с опашлето, което бе по-наблизо.

— Аз съм Джеръд.

Момиченцето сериозно се здрависа с него.

— Аз съм Линди Майкълс. А това е сестричката ми Мери. Малката ми сестричка.

Мери се приближи, очевидно бе очарована, но бе прекалено предпазлива, за да рискува малката ѝ ръчичка да се изгуби в голямата лапа на Джеръд. Тя погледна към Алис.

— Мама каза, че си имаш приятел.

Това простичко съобщение накара Алис да ахне. Тя усети как Джеръд се сковава от изненада, но не се осмели да го погледне.

— Майка ти е казала, че имам приятел?

— Да. Освен това каза, че е време.

А Мери добави:

— Тате спомена, че това куче има късмет. Това означава ли, че имаш куче — попита тя, като се обърна към Джеръд. — Ние имаме куче. Казва се Франк.

— Съкратено от Франкфуртер, защото прилича на кренвирш, а *Франкфуртер* е вид кренвирш — поясни сестричката ѝ с превъзходство в гласа.

— Франк е хубаво име — кимна Джеръд. — А, не, нямам куче.

— Защо тогава тате казва, че си...

— Искал е да каже, че съм късметлия да познавам госпожица Винсът.

— Кого? — объркана попита Мери.

— Има предвид Алис, глупачке — осведоми я сестричката ѝ и я сръга с лакът.

— О-о... — Момиченцето обмисли въпроса, после го заряза напълно. — Алис ни помага да направим нашия замък. Искаш ли и ти да се включиш?

— Не бих могъл...

Алис пхна голяма, извита кухненска лъжица в ръката му и каза:

— Ровът около замъка трябва да бъде по-дълбок от другата страна. — Ако той е на безопасно разстояние от нея и с еднометрова купчина пясък помежду им, тя ще може да започне да диша нормално.

Джеръд закачливо я стисна.

— Но аз харесвам *тази* страна на замъка.

— Аз работя от тази страна.

Ръката му дискретно се плъзна нагоре, докато дланта му се притисна към гърдите ѝ.

— Много обичам принцеси — избъбра той.

— Ами принцът? — възрази Линди. — И алигаторите.

— Има много алигатори — увери я Алис, като се опитваше да се освободи от обезпокоителното докосване. Но вместо това той я хвана по-стабилно.

— Кой го е грижа за алигаторите... — промърмори Джеръд и я целуна леко точно под ухото.

Линди се намръщи. Мери се премести, за да вижда по-добре. Преди да успеят да направят критика на това забавление, един вик отвлече вниманието им.

— Мери! Линди! Вечерята! — Майката на момиченцата стоеше на върха на ниските дюни, които разделяха плажа от редицата къщи. — Хайде! Тръгвайте!

— О, мамо! Само още няколко минути. Моля те...

— Не. Вечерята вече е готова.

Линди ритна пясък, беше недоволна.

Майка ѝ помахала и извика:

— Благодаря, че ги погледа, Алис!

Алис помахала в отговор. Завладя я неочаквано, паническо чувство, че губи и последната си защита срещу Джеръд и нейните чувства към него, но не можеше да измисли нищичко, за да накара момичетата да останат.

— Хайде, деца! Вечерята ще изстине!

Алис се помъчи да се усмихне лъчезарно.

— По-добре да тръгвате. Не искам да си имам неприятности с майка ви. Иначе може да не ми разреши да ви помагам с пясъчните замъци.

Мери въздъхна тъжно.

— Водата ще го развали, преди да се върнем.

— Да — изрече и Линди също толкова тъжно. — А този е най-големият, който някога сме правили.

— Още известно време няма да има прилив — увери ги Джеръд. — Замъкът ще си е тук, когато се върнете. Макар че не мога да ви гарантирам, че Алис ще е тук.

Нещо в гласа му предизвика тръпки по гърба на Алис. Той звучеше почти... *жаден*. Мускулите на корема ѝ се свиха на топка, но тя не бе сигурна дали от нерви или от също такава жажда. Вероятно и двете, смути се още повече.

— Момичета, ако не побързате, няма да има десерт!

Тази заплаха не бе изгубила силата си, независимо колко майки я бяха използвали през годините.

— Чао, Алис! — Мери се затича, здравите ѝ крачета се вдигаха високо, докато си проправяше път колкото се може по-бързо през натрупания пясък.

— Да, чао! — Линди грабна лъжиците и кофичките и хукна след сестричката си.

— Е, сега знаем ценностите ви — подхвърли Джеръд усмихнат, като наблюдаваше тръгването им.

— По-ценно от вечерята, но не и от десерта — потвърди Алис. Този път тя успя да се освободи от ръката на Джеръд.

Или може би просто той я пусна. Не беше сигурна дали тази мисъл ѝ допадна много.

Като съзнателно не поглеждаше към него, тя заобиколи, отиде пред замъка и започна да трупа още пясък около рушация се мост.

— Правила си това и преди — отбеляза Джеръд, докато я гледаше. Не беше въпрос.

Тя кимна, но не погледна нагоре.

— Няколко пъти. Момиченцата са малко самотни. Приятелите им не са тук. Освен това не съм строила пясъчни замъци като дете. Предполагам, че трябва да наваксам за изгубеното време.

— Не си правила пясъчни замъци?

— Нито един. — Тя приглади с длан моста отгоре, изравни го. Краищата се разрониха от докосването ѝ. Песъчинки залепнаха по пръстите ѝ като захар, но не искаха да се слепят.

Подобно на мислите ѝ, които отказваха да се съберат заедно, така че тя да може да ги улови. Трябваше да помисли, да изгради защитата си срещу Джеръд и собственото си своенравно сърце, а можеше да мисли само колко нежен и силен беше той, с каква готовност бе отговорила на целувките му и на ръката му, докосваща гърдите ѝ.

— Пясъкът изсъхва. — Мъжът бързо се приближи и седна, очевидно не забелязваше въздействието си върху нея. Засмя се, когато част от моста се срути точно когато Алис се опитваше да го подпре с още пясък.

— Така принцът никога няма да може да мине по моста, камо ли пък да успее да спаси принцесата.

— Но принцесата е в безопасност в кулата си. Нали виждаш? Крепостните стени все още се държат.

— Горката принцеса...

Нещо в гласа му я накара да вдигне поглед към него. Той гледаше нея, не замъка.

— Какво искаш да кажеш с това *горката принцеса!*

Джеръд се наведе и нежно постави ръка на бедрото ѝ, само няколко сантиметра под късите панталони. Сенките в очите му бяха изчезнали, заменени от наситена, изпълнена с въпроси светлина, която накара пулса ѝ да забие учестено.

— Заключена е самичка на върха на кулата — тихо промълви той. — Може би ще иска да тръгне да посрещне принца, нали?

Дъхът ѝ сякаш спря някъде над дробовете, точно над гръдната кост.

— Ами ако тя не иска да бъде спасена? Ако е доволна от положението на нещата такава, каквото е?

— Горката принцеса.

Той поглади с длан бедрото ѝ, проследи извивката на мускула, изчисти пясъка. Скърцането на пясъчинките и триенето на неговата кожа в нейната разбуниха кръвта ѝ.

Гърлото ѝ се сви. А ако принцесата излезе от кулата? Искаше ѝ се да попита. Тогава какво!

Вместо това зададе въпроса:

— Принцът съвсем сигурен ли е, че желае да спаси принцесата?

Потрепналото съмнение, което прекоси лицето му, ѝ даде отговора, който искаше.

Внезапно се ядоса на себе си и на него, изправи се рязко на крака. При това движение върхът на сандала ѝ закачи вече полуразрушения мост и той се срути като миниатюрна пясъчна лавина.

— Ами това май решава проблема — избъбра Джеръд, като погледна опустошението.

— Май че да. — Алис се наведе да изтупа пясъка, полепнал по коленете ѝ, като внимаваше да не го поглежда. — Гладен ли си?

Той скочи на крака, грациозен като котарак.

— Винаги съм гладен. За храна ли говорим? Или за нещо друго?

— Храна — решително отговори Алис. Тя се изправи, отчаяно се надяваше Джеръд да си помисли, че пламналото ѝ лице е резултат от навеждането. — Определено говорим за храна.

— А-а, добре... — Той въздъхна пресилено, после небрежно постави ръка на раменете ѝ и я придърпа към себе си. — И това ми харесва.

14.

Джеръд не беше сигурен какво го подтикна да заведе Алис у тях и да я запознае със семейството си. Не беше заради закачливата препоръка на Стивън по-рано, нито пък заради някакво усещане, че има нужда от одобрението на семейството си. Но някак си, в мига, в който джипът зави по главния път, обикалящ острова, той разбра къде отива.

Когато зави надясно, към къщата, където бе отраснал, Алис се скова на седалката си.

— Това не е пътят за ресторанта на Антонио.

— Не е. По-хубаво е. Вярвай ми.

Тя го погледна неуверено, след това съзнателно отклони погледа си. С ъгълчето на окото си той видя как ръката ѝ стисна края на страничната облегалка така здраво, че кокалчетата ѝ побеляха.

Джеръд също хвана волана по-здраво.

Може би не беше чак толкова добра идея, все пак. Може би тук трябва да обърне колата и да отидат в ресторанта на Антонио. Така ще е най-добре.

Независимо колко се зареждаше само от присъствието на Алис, принцесата все още със сигурност беше в своята кула... и той все още беше от другия край на крепостния ров и се щуреше като луд.

Не го плашеха алигаторите. Нито пък дракона или великана, нито дори незнайните чудовища, които се мержелееха по стълбите към кулата. Той би могъл да се изправи срещу всички тях, без да му мигне окото.

Не беше сигурен само в онази част — как те живели щастливо до края на дните си.

Не че не вярваше в такова щастие — родителите му бяха успели да го постигнат. Семейните му братя и сестри също. Но никой от тях не бе прекарал целия си съзнателен живот в преследване на една идея, която накрая се оказва куха.

И живели щастливо до края на дните си се осъществяваше дяволски по-добре, ако не се въртиш в кръг.

Прекалено късно е да мисли за това сега. Той зави по широката, посипана с чакъл алея зад къщата на родителите си и паркира своята кола до тази на майка си. Само видът на солидната стара сграда, която криеше толкова много прекрасни спомени, повдигна духа му. Той направи величествен жест с ръка, за да покаже масивната, облицована с дърво къща и малката градинка около нея.

— Добре дошла *При Прескът*. Няма да чакаме, няма нужда от резервации и няма да се бием кой да плати сметката накрая. Дори можеш да си свалиш обувките, ако искаш, макар че мама е сложила чертата пред свалянето на ризата. — Той ѝ хвърли закачлива усмивка. — За съжаление.

Алис се огледа. Малка бръчица набразди челото ѝ.

— Ти каза *италианска кухня*.

— Италианска ще бъде. Днес е четвъртък. Откакто се помня, майка ми всеки четвъртък прави лазаня за вечеря. Гарантирам ти, че и днес е приготвила това.

— Но майка ти...

— Ще се радва да посрещне гости — увери я той, като излезе от джипа си. — Ще има достатъчно храна да се нахрани и цяла армия. Вярвай ми.

Алис може и да бе склонна да му вярва, но въобще не беше сигурна дали е безопасно да вярва на себе си. Беше обаче прекалено късно за отстъпление.

Неохотно, с разбушуван стомах, тя го последва нагоре по стълбите, през задната врата, която водеше направо в просторна кухня, боядисана в жълто и бяло и ухаеща с богатия, остър аромат на италианско ястие и на току-що изпечен хляб.

При влизането им една слаба жена с посивели коси и засмени очи остави парчето сирене *Пармезан*, което стържеше, и се приближи да ги поздрави.

— Джеръд! Довел си и приятелка. Колко хубаво.

Тя се изправи на пръсти, за да целуне сина си по бузата — Джеръд беше с повече от тридесет сантиметра по-висок от нея — и после се обърна към Алис.

— Вие вероятно сте художничката, за която Стивън ми говореше. Анна, нали?

— Алис. — Момичето се изчерви и пое протегнатата ръка на жената. Стивън е говорил за нея? Ами Джеръд?

— Аз съм Сюзън. Много ми е приятно да се запознаем.

Джеръд изчезна през една врата в другия край на кухнята, като я остави сама с майка си. Алис преглътна внезапната си паника.

— И-извинявайте, че се натрапвам така, но Джеръд...

— Знае, че приятелите му са добре дошли тук. Надявам се, че обичаш лазаня.

— Разбира се, но...

— Чудесно. Приготвила съм доста. Кажи му да ти донесе чаша вино, докато аз свърша тук.

— Вече нося. — Джеръд се появи на вратата с две чаши вино в ръце. Подаде ѝ едната, после небрежно обви с ръце раменете на майка си.

— Алис искаше италианска кухня за вечеря. Мисля, че можеш да се справиш?

Майка му се усмихна.

— Може би ще има нещо в тавата, ако мога да удържа теб и Стивън да не ядете за двама.

— Аз ли? Обиждаш ме. Никога не ям повече от една порция. Той яде като за трима поне.

— Не го доказваш със сметките си за храна!

Алис със завист наблюдаваше закачливия разговор. Дори и да имаше нещо против синът ѝ да води неканени гости, Сюзън Прескът прикриваше това съвсем добре.

Нейната собствена майка можеше много по-лесно да бъде разгадана. Елизабет Винсънт никога не се бе старала да скрие раздражението си от своето досадно дете.

Като отхвърли неканената мисъл, Алис си пийна от виното. То беше приятно, сравнително евтино трапезно вино, което добре би вървяло с лазаня, но не би впечатлило никого особено.

Майка ѝ би била ужасена.

При тази мисъл Алис си пийна втора, по-голяма глътка, като се наслаждаваше на вкуса и се чувстваше по-добре приета в този момент.

Почти бе събрала кураж да предложи помощта си при сервирането, когато вратата откъм верандата се отвори със замах и един млад мъж влезе. Не беше трудно да забележи приликата — висок и рус като Джеръд и дори още по-мускулист.

— Готова ли е вече вечерята? — извика той, преди да разбере, че Алис е тук. После поспря, хвърли ѝ бърз, преценяващ поглед, засмя се и се приближи.

— Аз съм Стивън — каза той и обгърна ръката ѝ със своята огромна, загрубяла от работа лапа. — Ти трябва да си Анна. Изглеждаш дори по-добре, отколкото се говори.

Джеръд се задави с току-що отпитата глътка вино.

— Алис — отвърна тя слабо и се здрависа.

— Името ми е Алис. Как...

Той се усмихна:

— Носи се слух, че Джеръд е забил една наистина висока, зашеметяваща брюнетка. Това трябва да си ти.

— Как...

Усмивката му стана още по-широка:

— Ако на Крайбрежието имаше втора като теб, щях да го зная. Вярвай ми.

— Стивън! Дръж се прилично! — сгълча го майка му, преди Джеръд да успее да се намеси. — И къде е баща ви?

Нямаше нужда от отговор. Един мъж, който изглеждал точно както според Алис Джеръд би изглеждал след около тридесет години, се появи на вратата. Той стисна жена си в мечешка прегръдка, целуна я възторжено и после, все още с ръка около кръста на Сюзън, протегна ръка на Алис:

— Сигурно си приятелка на Джеръд.

Вместо топлото, без въпроси посрещане на Сюзън или грубоватото, добродушно закачане на Стивън, неговият буботещ глас беше по-сдържан, проникателно оценяващ, макар и не по-малко дружелюбен от на останалите.

Алис внезапно стана неспокойна и погледна към Джеръд. Той я наблюдаваше с наклонена глава и закачлива усмивка на устните. Тя му се усмихна колебливо в отговор и с изненада видя как усмивката му става по-широка, като че ли тя бе издържала някакъв тест.

Сюзън Прескът обяви, че имат да обсъдят със съпруга си нещо лично и го изведе от стаята. Очевидно се натъкнаха на последния член на семейството, който все още бе у дома, тъй като Алис долови гласа на момиче да идва от трапезарията.

— Джеръд е тук? Така си и знаех! Тъкмо подредих масата и сега трябва да добавям за още един! — В гласа на момичето се долавяше по-скоро удоволствие, отколкото раздразнение.

— Двама! — извика Стивън с усмивка.

— Двама?

Миг по-късно едно удивително високо, русо момиче с очи също така блестящо сини като на Джеръд нахлу в кухнята. Когато видя Алис, спря, после се усмихна и мина през кухнята е протегната ръка.

— Ти трябва да си Алис.

— Ъ-ъ, да. А ти си?

— Джулия. С нетърпение очаквах да се запознаем.

Алис плахо погледна към Джеръд, а той уточни:

— Не съм аз. И дума не съм обелвал.

— Шери ми каза, че ви е виждала — осведоми ги Джулия.

— Шери? — Алис трябваше да се пребори с желанието си да се облегне на стената.

— Шери. Познаваш я от Тако Том. Тя каза...

Джеръд плавно я прекъсна:

— Крайбрежието може и да е претъпкано с туристи, но що се отнася до постоянните жители, това е един доста малък свят. А ти — той дръпна ухото на сестра си — не бива да се занимаваш с клюки.

— Ха! — Погледът на момичето се плъзна до пръстите на краката на Алис и после се върна отново нагоре. — Колко си висока?

— Ами, шест фута^[1]. Мъничко по-малко, всъщност.

На лицето на Джулия се появи огромна усмивка:

— Супер! Ето някой, който е по-висок и от мен. Питат ли те понякога как е времето там горе?

Алис примигна, беше по-изненадана от непосредственото посрещане, отколкото от самия въпрос.

— Понякога.

Има ли член на семейство Прескът, който да знае какво е стеснителност? Ако беше пет фута и половина, вместо на косъм до шестте, щеше да се свие в ъгъла от страх да не я стъпчат.

— Аз го чувам през цялото време — увери я Джулия с преувеличеното наблягане, характерно за младежите. — Ако нямах поголеми братя, щях да полудея. Но ако ме дразнят прекалено много, аз ги заплашвам, че ще изпратя Стивън и...

— Затова ли всичките ти приятелки все висят около магазина, когато работя? — попита Стивън, като се престори на изумен. — А пък аз си мислех, че са привлечени от невероятния ми мъжки чар. Ако имах и най-малката представа...

— Не трябваше ли да сложиш още две чинии на масата? — Джеръд измъкна две чинии от близкия шкаф и ги подаде на Джулия.

Тя ги взе, без дори да го погледне.

— Това ме подлудява. Иска ми се да се бях запознала с теб преди няколко години. Щях да те замъкна в училище за демонстрация, само за да докажа, че не съм чешит.

— Ти — каза Стивън и дръпна опашката ѝ — винаги ще си чешит.

Джулия вирна брадичка предизвикателно:

— Били Джефрис е на друго мнение.

— Защото аз му обясних за твоята чувствителност, тъй като си вертикално облагодетелствана.

— Какво?

— А ето нещо и за теб — строго продължи Джеръд, като се опитваше да пъкне в ръцете на брат си две купи за салата.

Стивън не му обърна никакво внимание.

— Джефрис обеща да не повдига въпроса — обясни той на сестра си. — Той каза, че знае що за характер имаш и...

— Масата! — Джеръд постави купите в ръцете му и го побутна към трапезарията. — Веднага!

Стивън прилежно се запъти натам, но продължаваше да говори:

— ... и как глупаво плашиш момчетата, но те си мислят, че аз мога да те удържам в правия път, така...

— Какво си казал за мен? — попита Джулия, като го последва. — Не си говорил с него наистина, нали?

— Разбира се, че съм. Трябваше да разбере какви са му намеренията, нали?

— Какво? Как смееш! — Джулия разярена се втурна към него, но той плавно ѝ избяга.

Гласовете им заглъхнаха, когато вратата към трапезарията се затвори след тях.

Джеръд се облегна на бюфета. Посрещна въпросителния ѝ поглед със закачлива усмивка:

— Добре дошла у семейство Прескът.

Алис изпусна дъха си с леко свистене:

— Винаги ли са толкова... темпераментни?

— Не, само когато са гладни. Иначе са малко по-дивни.

— Боже мой!

Той се усмихна още по-широко.

— Ако искаш темперамент, трябва да дойдеш, когато всички са си у дома. Настъпва такава лудница, че през повечето време не можеш да чуеш дори и мислите си.

Трябва да е ужасяващо, помисли си Алис. Тя беше свикнала със спокойно, добре подредено съществуване. Нямаше никакъв опит с това непосредствено семейно общуване. Не беше сигурна и дали би могла да издържи.

Но неочаквано откри, че се надява да има шанса да опита.

Когато Алис се измъкна от леглото на другата сутрин, слънцето едва се беше подало над хоризонта. Джеръд, все още заспал, лежеше проснат на леглото, с лице заровено във възглавницата. Горният чаршаф беше омотан около краката му, а широкият, доста мускулест гръб и извивката на едното бедро се подаваха. Наложил ѝ се да се пребори с желанието да грабне скицника и молива и да улови този момент.

Не беше време да се тревожи за изкуство. Имаше да мисли за други неща. Точно сега имаше най-голяма нужда да е сама, за да помисли.

Беше изкарала забавна, показателна и изтощителна вечер. За само дете в семейството, което, в най-добрия случай, го виждат, но не се вслушват в него, това леко общуване, което изглежда стоеше в основата на живота у Прескът, беше поразително.

Въпреки усилията на всички да я включат в разговора, тя не говори много, вместо това предпочете да слуша и да наблюдава.

Родителите на Джеръд се оттеглиха рано — Бил Прескът щеше да отпътува с група рибари рано сутринта, трябваше да са в морето преди изгрев-слънце. Останаха тя, Джеръд, Стивън и Джулия.

Миенето на съдовете бе забавно, въпреки дразненията и препирните. За нейна изненада Джеръд започна боя с кърпи. Никой не се учуди, че Стивън спечели накрая, но наградата му бе оплискване с чаша сапунена вода.

Джулия предложи да играят на *Монопол*.

Като си спомни опустошителните си загуби — Джулия построи дузина хотели на *Бордуок* и опразваше джобовете на всички при преминаването им, Алис не се сдържа и се усмихна.

Непривикнала към смъртоносните тактики на Прескът, тя първа загуби парите си и трябваше да отпадне. Джеръд се опита да отпадне заедно с нея, но брат му го заплаши с физическо насилие, а сестра му настояваше, че трябва да го победи така, както той очевидно я бе победил при последната им игра.

Двамата с Джеръд се прибраха чак след полунощ, но не заспаха веднага. Любенето им беше изяцно — бавно, нежно, изключително удовлетворително. Накрая заспаха прегърнати.

Но тя не се събуди в прегръдките му. Със зазоряването отново я обхванаха безброй съмнения. *Наистина ли обича Джеръд Прескът?*

Дори знае ли какво е *любов*! Не е нещо, което бе имала преди — нито като дете, нито по време на кратките си любовни авантюри. Приятелство — да, но никога любов.

Но ако този смут, тази нужда, тази непозната болка дълбоко вътре в нея не е любов, то какво беше тогава?

И какво трябваше *да направи*!

Нямаше отговор и час по-късно, когато Джеръд, само по износени дънки и абсолютно нищо друго, най-накрая се измъкна и я завари кацнала на високото си столче, наведена над арматурата, която строеше за своя *Ловец*.

— Добро утро — поздрави той с широка прозявка.

Алис остави телта, която държеше.

— Добро утро.

Като все още се прозяваше, той прекоси стаята и застана зад нея. Обгърна я с ръце и подпря брадичка на главата ѝ.

Не беше особено романтичен жест — по-скоро нежен и мил, отколкото еротичен, всъщност, — но въпреки всичко я заля вълна на възбуда. Усещаше как здравите мускули на гърдите му се притискат към лопатките на раменете ѝ, усещаше как неговата топлина се прелива в нея. Главата му беше як покрив над нейната, ръцете му — солидна крепостна стена срещу света.

— Направи ли вече кафе? — измърмори той и разпръсна магията.

Тя се засмя и се отдръпна.

— Има малко в кафеника на печката, но съм го направила толкова отдавна, че вероятно е започнало да горчи. Гарантирам, че е доста силно.

— Добре — избъбра той. Сънливо прокара ръка през вече разрошената си коса и се запъти към кухнята като си влачеше краката.

Алис го наблюдаваше и изведнъж я заля вълна на нежност, едно толкова силно чувство, че ѝ се замая главата.

Внезапно осъзна, че няма нищо друго, което да желае така много, както това до края на живота си да гледа как Джеръд се събужда.

Мисълта я връхлетя като стремителна вълна, започна да я преобръща бързо и в един миг тя не бе сигурна къде е пътят нагоре, не можеше да диша и да вижда, ушите ѝ бучаха.

После вълната се отдръпна, остави я бореща се за въздух и сигурна в едно-единствено нещо — тя беше, несъмнено, абсолютно със сигурност много *влюбена* в Джеръд.

[1] Фут — мярка за дължина, равна на 30,48 см — Б.пр. ↑

Освежен с кафе и портокалов сок, изкъпан, избърснат и, след като си закопча ризата, прилично облечен, Джеръд реши, че е почти готов да се изправи пред света... и Алис.

Когато се събуди сутринта и откри празното място до себе си, го обзе паника. Седна изправен в леглото, пулсът му заби учестено, чудеше се какво ѝ се е случило, къде е отишла...

После долови тихите ѝ движения в предната стая и се отпусна обратно в леглото, разтърсен от интензивността на моментния си страх.

Просто обичайното му ранно утринно объркване, опита се да убеди себе си. Дори можеше и да си повярва на това, ако не я бе докоснал. В мига, в който обви ръце около нея, разбра истината. Колкото и да се опитваше да се бори, трябваше да признае, че животът без Алис започва да му се струва толкова невъзможен, колкото да му поникнат крила и да полети.

Предната вечер тя бе малко стеснителна в началото. Резервирана, би казал, ако не я познаваше така добре. Това не смути семейството му.

Както си и знаеше, те я посрещнаха сърдечно в своята среда. На нея сякаш наистина ѝ хареса миенето на чиниите, въпреки добродушните препирни на Стивън и Джулия. Той знаеше, че ѝ хареса бурната игра на *Монопол* с правилата на семейство Прескът.

По време на цялата игра Джеръд я изучаваше, забравяше собствените си ходове само заради удоволствието да я наблюдава. В забавлението ѝ се долавяше една свежа, почти детска наивност, сякаш никога не бе играла тази игра. Не като тях, във всеки случай, с пълно незачитане на правилата и страстно посветени на идеята да се веселят. Тя така и сподели после в колата, на път към дома...

В колата на път към дома.

Думите му дойдоха като удар под пояса.

Дом.

Простичка дума, но с такъв заряд.

Той винаги бе свързвал дома с къщата, където бе израснал. Другите места — различните апартаменти, старата къща, наследена от дядо му, хотелските стаи по целия свят, където бе държал четката си за зъби и бельото — на всички тези места той просто *живееше*. Дом за него означаваше семейството му и живота, който имаха в голямата дървена къща на брега на Атлантическия океан.

Не сега...

Погледът му обхвана малката стаичка. Къщата на Алис беше лятна наета вила, стара, но добре поддържана, удобна и анонимна, вила, подобна на стотиците други нагоре и надолу по Крайбрежието. Но някак си за няколко седмици Алис бе успяла да я превърне в неповторимо своя.

Дължеше се на дребните неща, наистина — неоправеното легло; дългите й, свободни, ефирни рокли, които висяха на кукички на отворената врата на гардероба; шкафът с разпръснатите по него миди и малки богатства, спасени от пясъка; коприненият халат, небрежно хвърлен върху единствения стол в стаята. Един сандал лежеше на пода, каишката му се простираше върху килимчето. Другият не се виждаше наоколо.

Всичките малки лични вещи, баналните дреболии изглеждаха нещо повече от обичайните следи на нечие присъствие. Това бяха малки парченца от нея, те му напомняха колко лесно бе влязла тя в неговия живот и той в нейния... и какво би загубил, ако я пусне да си отиде.

Алис бе потънала в работата си, когато той най-накрая се появи. Пред нея телта на арматурата, която строеше, приличаше на мъж, висок, с широки рамене, смело крачещ напред към непознатото. Подробностите трябваше да почакаат, докато добави глината, но контурите вече бяха там.

Джеръд се усмихна. Тя бе така съсредоточена в работата си, че не го бе чула.

С тихи стъпки, за да не я безпокои, той отново отиде в спалнята. Когато се появи, носеше фотоапарата, но вече зареден с черно-бял филм.

Предния ден бе оставил цветните ленти за проявяване във фото *Камерон*. Днес щеше да се занимава по-сериозно.

При първото изщракване на затвор, тя стреснато вдигна поглед.

— Не ми обръщай внимание — промълви той, като направи още една снимка.

Ръката ѝ замръзна, пръстите ѝ обвиха телта. Той я снима и в тази поза. Не, не поза. Не по начина, по който той ѝ позираше. Това бе Алис. *Неговата* Алис. Жената, която щеше да опознава през останалата част от живота си.

— Връщай се към работата си — каза ѝ той нежно и се усмихна окуражително.

След моментно колебание тя отново се наведе над арматурата. Няколко минути по-късно бе напълно забравила за неговото съществуване, беше прекалено погълната в своето видение, за да забелязва движенията му из стаята или да чува тихото щракане и бръмчене на фотоапарата, докато той работеше.

Чудесен ден за снимки. Мекото утринно слънце нахлуваше през прозореца и я къпеше в светлина.

Той улови прекрасен момент — нейната сянка, преплетена с телената сянка на недовършения мъж, който тя градеше от желязо и глина. Снима я как се мръщи, докато се бори с едно упорито парче тел, хвана накланянето на главата и решителната извивка на брадичката, докато се трудеше да даде живот и форма на своето видение.

Открития и тайни, сянка и светлина, всичко това бе част от нея, част от това, което най-обичаше в нея. Бавно, кадър след кадър, той обхващаше това, което виждаше, това, което обичаше, в магията на собственото си изкуство. Това бе неговото видение.

Докато работеше, знаеше, че може да изкара цял живот така и никога да не я обхване цялата, никога да не престане да вижда нещо ново, свежо и различно. Но това не означаваше, че няма да опита.

Алис приглади върху арматурата последната грапава буца глина, после бавно изправи рамене, изпъна гръбнака си. Мускулите ѝ, след дългите часове, в които бе седяла приведена над работата си, възроптаха срещу усилието и я накараха да изстене тихичко при това остро отпускане. Тя слезе от столчето, беше схваната и тромава след

толкова много време, прекарано почти без всякакво движение. С ръце отзад на кръста се изпъна назад, наслаждавайки се на отпускането.

Тихото щракване и жужене на фотоапарата я стресна. Обърна се и видя Джеръд, кацнал на фотьюйла срещу нея, с широка усмивка на лицето.

— Тъкмо започвах да се чудя дали ще изкараш остатъка на деня в транс — подметна той и остави фотоапарата си.

С леката грациозност на някой, който не бе изкарал последните няколко часа в едно и също положение, той се изправи от стола си и се приближи към нея.

За Алис не беше необходимо да поглежда, за да усети всяка негова стъпка. Той бе нейният Ловец... и все пак не съвсем.

Тази мисъл неочаквано я изплаши. Беше лесно да овладее изкуството и видението си. Дори когато нещата не вървяха, тя винаги знаеше, че накрая все пак ще успее да го улови, да му придаде завършеност. Но Джеръд...

Преди да довърши мисълта си, той вече я държеше в прегръдките си. Устните му се притискаха жадно към нейните, от което сърцето ѝ се разтуптя и повече не можеше да мисли логично.

Гореща вълна премина през нея и тя се притисна към него, неочаквано се почувства жадна за него, имаше нужда от силата му и предлагаше своя огън в замяна.

Когато той се отдръпна накрая и двамата бяха задъхани.

— Оле! — усмихна ѝ се Джеръд. — Ако винаги, когато работиш цяла сутрин, се разпалваш така, ще трябва да се навъртам наоколо, за да съм тук за почивките ти.

Алис се засмя, но не се опита да се освободи. Усещането как се притиска към силното му тяло я караше да се чувства... *жива*.

— Не съм сигурна, че е безопасно. По-скоро съм раздразнителна.

— Ако това се казва раздразнителност — избъбра той, като се наведе за нова целувка, — ще се опитам да пробвам по-често.

Този път след края на целувката тя се измъкна от ръцете му.

— Трябва да завия творението си. Ако глината изсъхне прекалено много, ще трябва да започвам отначало.

Джеръд хвана ръката ѝ, преди тя да завие с първото влажно парче плат работата си.

— Чакай.

Тя го погледна озадачено.

— Бях толкова зает да наблюдавам теб, че всъщност не съм погледнал изкуството ти — обясни той, като я накара да се изчерви от удоволствие и мъничко смущение.

Той обиколи и огледа работата ѝ от всеки ъгъл.

— Признавам, че виждам къде отиваш, но... — Джеръд сви рамене. — Не съм художник, май.

— Не, фотограф си — тихо каза Алис. — Виждаш нещата такива, каквито са.

— Не го ли правят всички?

— Не. — Тя никога не се бе замисляла преди, но изведнъж разбра, че е права. — Не, невинаги. Не всеки има... *куража* да се вгледа в света и да го види такъв, какъвто е.

Тя си помисли за въздействащите, натрапчиви снимки на стената в неговото студио. Темите бяха обикновени — небе, море, вода, пясък, трева, парченца миди, нищо повече — но все пак Джеръд ги бе видял ясно. Виждайки ги, той ги бе направил някак си *по-истински*. Ето защо тези снимки бяха печелили награди преди години. Те помагаша на хората да *виждат*.

— Остава ти само една скулптура след Ловеца, нали?

Той прокара върха на пръста си по грапавото рамо на фигурата, очевидно се опитваше да види резултата, който накрая ще се получи от суровата глина.

Въпросът я върна отново в настоящето.

— Да. Моето... моето Стремление. — Стремлението, което я тревожеше, символът на човешкото сърце. Това, което все още ѝ убягваше.

Мисълта я бодна, накара я да подскочи. Тя погледна към Джеръд, зачуди се дали е забелязал. Но той гледаше към Ловеца.

— Намерила ли си модел за последната скулптура?

Като внимаваше да не среща погледа му, тя започна да покрива Ловеца и отговори:

— Не, все още не.

Както и да е, не скулптурата я тревожеше. Не точно.

Сега най-голямо безпокойство ѝ създаваше собственото ѝ, изпълнено с прекалено човешки чувства сърце. Фигурата на Стремлението ѝ просто трябваше да почака.

Джеръд се появи от тъмната стаичка чак в късния следобед. Главата го болеше, гърбът го болеше, краката го боляха... И никога не се бе чувствал по-добре.

Снимките на Алис се оказаха по-хубави, отколкото очакваше.

Той хвърли изсъхналите на масата — имаше още, които се сушаха в тъмната стая — и тръгна към кухнята. На връщане от Алис спря да си купи един пакет с ленти и да вземе цветните снимки, които бе оставил за проявяване.

Възнамеряваше първо да разгледа цветните снимки, но бе толкова ентузиазизиран да прояви лентата от тази сутрин, че не искаше да губи и минутка за нещо друго.

След толкова много часове работа все пак заслужаваше една бира. И докато я пиеше, щеше да погледне снимките.

Разстла ги на кухненската маса. Обикновено караше Стив от фото *Камерон* да му направи само пробни копия на снимките, така че той да избере най-хубавите от групата — проявяването беше доста скъпо, така че нямаше нужда да плаща за фотографии, които накрая щеше да изхвърли — но този път извади всички пози.

Видът на много Алиси пръснати по масата беше наистина впечатляващ. Дори и лошите снимки не бяха толкова лоши, освен онази ужасната навътре в ноздрите ѝ.

Той се засмя. Никога не е зле да има нещо настрани, в случай че се наложи изнудване.

С бира в ръка, Джеръд събра снимките и се върна в кабинета си. Този път хвърли цветните снимки на масата и взе черно-белите — и за тях не бе отделил време да направи пробни копия.

Бавно, една по една разгледа купчината. Една или две захвърли настрани. Тази беше прекалено тъмна; не харесваше ъгъла на другата, сенките на онази, баланса на другата.

Но дори и след прочистването останаха доста. Разстла ги на масата и започна да ги разглежда. Нито една не е съвършена, нито една не е велика, но във всички имаше по мъничко от нея, мъничко истина.

Намръщен, той погледна таблото над масата си, отрупано с пластове и пластове бележки, снимки, хвърчащи листчета, изрезки,

стари задачи и какво ли още не. Не можеше да си спомни и половината от тях за какво са или защо ги е запазил.

Прелисти ги, изрезка от вестник с една от неговите снимки, после друга изрезка с един от материалите на Джим. Серията, с която спечели *Пулицър*, се криеше някъде под всичко това, но не беше сигурен къде точно.

Все още намръщен, той се вторачи в бъркотията, после грабна бирата и наклони стола си дотолкова назад, че остана да балансира на два крака.

Преди шест месеца вида на всички тези изрезки би го запитал да работи осем часа по разнебитените части на *Беки Сю*. Сега...

Тъкмо приближаваше бутилката с бира към устните си и се спря. Бавно наклони стола обратно, за да стъпи на четири крака.

Да гледа тази смесица от отминали усилия беше точно като да гледа старите гимназиални годишници — връщаше спомени, но не му въздействаше. Край, приключено е, няма вече.

Джеръд поклати глава, после пийна една голяма, студена глътка бира, с която изпразни бутилката. Беше изморен, това е всичко. Не бе спал много предишната нощ и бе изкарал часове наред в тъмната стаичка. Освен това, като си помисли, не бе хапвал нищо. Сякаш за да му напомни, стомахът му избра точно този момент да закъркори силно.

Явно липсата на сън и гладът бяха размътили ума му, след като смяташе, че може да остави лесно всичко това зад себе си, особено като нямаше и най-малката представа какво ще прави с живота си, ако не се върне при вестника.

Тъкмо щеше да остави празната бирена бутилка на масата, когато осъзна, че няма място. Бутна купчина фотографски списания, но под тях се откриха купчина други. Бог знае и какви още вестници имаше наоколо. Джеръд ги запрата настрани и видя забравения си телефонен секретар.

Дни наред не му беше обръщал никакво внимание. Червената светлинка, която показваше, че го чакат нови съобщения, блестеше ядно, изискваше внимание.

Неохотно, проклинайки нахлуването на съвременните технологии, натисна бутона, за да чуе съобщенията си. Пропусна онези от посредниците по недвижими имоти, които се надяваха, че той иска да продаде къщата си; онези от компаниите с кредитни карти, които му

предлагаха изгодна сделка, ако действия веднага; от майка си, която се чудеше дали ще дойде за лазанята.

Единственото, което привлече вниманието му, бе роптаенето на редактора му, който му казваше да се обади, по дяволите.

За миг Джеръд се поколеба. Нямахше отговор за Франк. Божичко, та той нямаше отговор за себе си, тогава защо да хаби доста пари за безсмислен разговор?

Натисна бутона за изтриване и започна да се изправя, но после бавно се отпусна отново на стола. Ако не друго, дължеше на този мъж поне едно телефонно обаждане. Франк бе чешит, но беше негов шеф... и приятел. Ако има късмет, Франк няма да е в стаята си. Може просто да остави съобщение на телефонния секретар и така да приключи наравно.

Франк вдигна телефона след първото позвъняване. Не му даде възможност да довърши дори своето *здрасти*.

— Е, Джер — изрева той в телефонната слушалка, — готов ли си да се върнеш вече?

Грубоватият глас на редактора му стържеше ушите както винаги, но този път, по някаква причина, на Джеръд му се стори доста по-трудно да слуша, отколкото преди. Въздъхна, и на него му се искаше да има отговор.

— Не, Франк. Не съм готов да се върна. Не съм сигурен дали *някога* ще бъда готов за завръщане. Поне не при това, което ти ми предлагаш.

— Какво?

Джеръд примигна и отдалечи слушалката от ухото си.

— Слънцето там да не е изпепелило мозъка ти? — попита Франк, достатъчно високо, че Джеръд да може да го чува, макар и слушалката да беше на повече от два фута от ухото му. — Ти не можеш да зарежеш тази работа, както и аз не мога, Джер, така че престани да дрънкаш глупости. Кога се връщаш?

Нивото на децибелите бе спаднало до нормалното за Франк, така че беше поносимо. Джеръд внимателно приближи малко слушалката до ухото си.

— Виж, Франк... Имам нужда от още време. Тук се занимавам с нещо и...

— Ха! Знаех си, че не можеш да стоиш настрани, независимо какво говориш!

Настъпи моментна тишина — Джеръд си представи как рошавите вежди на Франк се присвиват над месестия нос така ясно, като че ли седеше срещу него на бюрото — после попита:

— Какво точно имаш? Можем ли да го използваме тук?

— Не. — Изрече го доста по-остро, отколкото възнамеряваше. После продължи по-меко: — Нищо, от което да се заинтересуваш, Франк. Само малко от проклетото изкуство, което мразиш.

— Направил си снимки на онази скулпторка, нали? — попита Франк. В думите му вече се долавяше триумф. — Знаех си, че ако някой може да го направи, то това си ти! Не е от обичайните ти занимания, но...

— Не, не художничката. Нещо друго е.

Дори майка му, която би простила някоя случайна мръсна дума, излязла от устата на децата си, но би изтъркала яростно устата им, ако ги хванеше да лъжат, в този случай би простила лъжата.

— О-о — малко обезкуражен произнесе Франк. — Е, каквото и да е, вероятно ще можем да го използваме някъде. Голям вестник като този...

— Едва ли ще се заинтересуваш, Франк. Вярвай ми.

Франк замълча за миг, но дори и той трябваше да се предаде накрая.

— Добре, Джер. Този път ще трябва да ти повярвам, но това не може да продължи безкрайно. Ако не се върнеш скоро, ще трябва да дам работата ти на някой друг.

— Разбира се, Франк. Разбирам.

Тишината, която получи в отговор, беше по-зле и от шумните му протести.

— Е, по дяволите — произнесе с мъка Франк накрая. — Надявах се, че няма да ми се наложи да ти го казвам.

— Да кажеш какво? — подкани го Джеръд, когато гласът по линията замлъкна.

— Крайният ти срок е първи август. Заповед на шефа. Ако не се върнеш до тогава...

Той не довърши заканата. Нямахше нужда.

Джеръд знаеше, че накрая щеше да се стигне до там. Не беше очаквал само колко малко ще го разтревожи това.

— Не бих искал да те изпусна, Джер — додаде Франк толкова извинително, колкото изобщо бе способен. — Не забравяй, че има милион добри фотографии, наредили се на опашка навън, за да грабнат работата ти.

Джеръд се засмя.

— Две дузини най-много. Дори и да ги наемеш, ще намериш начин да ме вземеш обратно на работа, Франк. Дяволски добър съм, че да може да ме замениш така лесно.

— Адски прав си — изсумтя Франк и Джеръд чу как той хлопна слушалката.

Джеръд затвори телефона малко по-внимателно, после прокара ръка през косата си, сипейки тихичко проклетия.

Без значение колко не му се искаше да си го признае, Франк беше прав. Не може да продължава така завинаги. И макар да не се тревожеше за намирането на работа — наградата *Пулицър*, която бе спечелил преди три години, може да му отвори много врати, — работа като тази, която имаше в момента, не се намираще на всеки ъгъл.

Раздразнен, той прелисти снимките на Алис. Едно нещо е да прави серия, свързана с изкуството, като снимките на Алис, или снимки на природата, както когато беше дете, но той не е художествен фотограф и никога няма да бъде.

Само че снимките на Алис не са нещо случайно и той бе сигурен в това. Но не беше сигурен какво *точно* са.

Да се влюби — ако това му се бе случило — не означаваше, че може да прекара остатъка от живота си като поправя двигателя на Беки Сю и прави снимки на Алис.

Което не означаваше, че е готов да се върне на места като онова проклето селце в Африка, където той и Джим едва не бяха умрели.

Неспокоен, той започна да обикаля стаята, оправяше купчините с пробни копия, изтриваше ъглите на покритите с прах маси, местеше книги от тук-там и отново обратно. Намери отдавна забравена чаша кафе с плесенясала пяна вътре. Направи физиономия, после остави чашата настрана и бързо я забрави.

Нищо не можеше да задържи вниманието му за много дълго.

Спря пред таблото на стената. Доста боклуци — бележка за концерт преди повече от две години, меню от китайски ресторант с храна за вкъщи, който бе затворил миналата зима. Скъса ги, после откъсна и миналогодишния календар и го захвърли настрана.

Докато се навеждаше да забодне кабърчето обратно на таблото, визитката на Том Спиър привлече вниманието му.

Тъкмо щеше да изхвърли и нея, когато в последния момент се спря. Повдигна леко крайчето ѝ няколко пъти, обмисляше нещо, после внимателно я издърпа от прикрепящото я кабърче.

Беше изучавал операторски техники при правенето на филми, разбира се, дори беше работил с няколко студенти приятели върху един кратък документален филм и още по-кратък художествен филм, който никога не бе излъчен. Би харесал повече дългия формат, възможността да улавя нещо повече от един миг, завинаги замръзнал във времето, но никога не се бе смятал за свързан с филмовата индустрия.

И все пак...

Не, той беше фотограф. Някои хора можеха да мислят, че е лесно да се премине от едната на другата страна, но грешаха. Не беше.

Въпреки всичко имаше предимства при работата с филми. Възможността да правиш нещо ново. Малко повече разнообразие, може би. Доста повече независимост.

По-голямата независимост носеше със себе си по-малка финансова стабилност, разбира се, поне в началото. От друга страна, никога не бе имал огромна нужда от пари и имаше прилични спестявания — повече от достатъчно, за да преживее няколко години, докато се устрои, ако е внимателен.

Освен това тази по-голяма независимост означаваше, че ще успее да уреди нещо с Алис. Той може да се премести във Вашингтон. Дори могат да си намерят някое местенце заедно, може би...

Не, нелепо е дори да го обмисля. Аз съм фотожурналист, напомни той на себе си.

Хвърли визитката във вече препълненото кошче и си наложи да се отдалечи от него. Ще трябва да намери нещо друго.

След пет минути се върна и се опита да я изрови от боклука.

До сега вероятно вече си бяха намерили друг човек или пък търсеха някой по-опитен. А дори и по някаква случайност мястото да е все още незаето, той не се ангажира с нищо.

Само телефонен разговор, все пак...

16.

Три дни се изнизаха така лесно, както пясъкът изтича през пръстите. Нямаше нищо против. Работата ѝ върху Ловеца вървеше добре. Повече от добре. Тази скулптура беше най-хубавата от цялата серия. След ден-два ще свърши.

Трябваше да отдели няколко дни и да отлети до леярната, където отливаха първите три статуи в бронзови скулптури с естествена големина.

Времето не можеше да бъде избрано по-подходящо. Вече две седмици Джеръд го нямаше, замина с екипа на документалния филм, с който се бе свързал относно спешния проект, загубил обичайния си оператор. Снимаха кратък материал за въздействието, което развитието на Крайбрежието има върху опазването на околната среда на региона. В началото Джеръд бе колеблив, безпокоеше се, че продуцентът има лични политически цели. Но колкото повече навлизаше в работата, толкова по-ентузиизиран ставаше.

Алис бе усетила промяната в гласа му, възторга. Преди тя бе виждала сенките у него, но те бяха толкова често затъмнявани от почти съкрушителната сила на мъжа, че лесно забравяше за тяхното присъствие.

Докато слушаше телефонните му разкази какво са видели и правили през този ден, тя осъзна, че тъмните нотки в гласа му бяха изчезнали, бяха заменени с нещо живително и удивително жизнерадостно. Дори животът ѝ да зависеше от това, не би могла да посочи разликата, но знаеше, че я *има*.

Той ѝ се обаждаше всяка вечер. Говореха с часове за работата си, какво бяха правили през деня — за нищо особено, в действителност, макар че тя ценеше всяка дума.

Не ѝ се искаше да го признае, но Джеръд ужасно ѝ липсваше. Липсваше ѝ дори фотоапаратът му. Така бе свикнала с него, че престана да го забелязва — докато той не изостави правенето на нейни снимки и не започна да работи с видеокамера.

Джеръд би полудял тук, помисли си тя, като се огледа в оживената леярна. Накъдето и да се обърне, имаше нещо, което просто плачеше за снимка.

Тази мисъл я накара да се засмее. Неговите страсти започваха да преливат в нея.

Думата *страст* зачерви бузите ѝ и накара кръвта във вените ѝ да се раздвижи по-бързо.

Всеки ден, в който той отсъстваше, ѝ се струваше по-дълъг от предишния. Предната нощ се бе будила два пъти от някакъв сън и бе протягала ръка да го докосне, но откриваше, че е сама в легло, което ѝ се струваше прекалено голямо и празно за един човек.

Искаше ѝ се Джеръд да бе снимал как нейните скулптури придобиват форма тук. Собственикът на работилницата, Джим Дейвис, винаги гледеше да направи снимки на този процес, но неговите аматьорски усилия като фотограф не можеха да се сравнят с фотографиите, които би направил Джеръд.

Рибаря беше почти готов. Стоеше на пода под висок прозорец, където утринното слънце го обливаше сякаш с разтопена светлина, която блестеше върху метала така, като че ли той гореше със съвсем собствен огън. Алис прокара ръка по рамото му, наслаждавайки се на допира си до метала, до солидната форма, която нейното видение бе приело.

Имаше нещо едновременно чудесно и тъжно да види уверените очертания на проект като този. Чудесно, защото образите, които бе видяла в своето въображение, най-накрая бяха станали истински, бяха нещо, което може да докосва, нещо, около което може да се разхожда, солидно като скала. И тъжно, защото е дошъл краят и без значение колко усилено бе работила, за да придаде форми на видението, с което бе живяла толкова дълго, то никога не оправдаваше напълно очакванията ѝ. Винаги имаше една пропаст между мечта и действителност.

Винаги.

След едно последно, нежно потупване по гърба на Рибаря, тя се отдалечи.

Нито Майката, нито Детето бяха отлети, но съвсем скоро и това щеше да стане. Доволна от прекрасната работа по Рибаря, Алис с готовност даде одобрението си да започнат работа по тях.

Тя погледна към другия край на работилницата, където майсторите наливаха разтопен метал в отливката на друг скулптор. Трябваше да подпише няколко последни документа, преди да може да си тръгне, но Джим бе отишъл да нагледа отливането, оставяйки я да се забавлява сама за известно време.

Един от мъжете погледна случайно встрани и срещна очите ѝ. Той бързо отмести погледа си, като че ли смутен, че са го хванали да шпионира.

Този почти потаен поглед я смути. Много ѝ харесваше работата, която вършеха тук, но трябваше да си признае, че интересът, който предизвикваше присъствието ѝ, я... *тревожеше*. Това не бе обичайното любопитство към непознат. Сигурна бе в това. Не беше и враждебност или негодувание. Все пак имаше нещо обезпокоително, макар че не можеше да разбере защо.

Ако идеята не беше толкова абсурдна, би казала, че някои от мъжете дискретно ѝ хвърлят влюбени погледи.

Нямаше как да предизвика подобен интерес. Не беше гримирана, косата ѝ бе хваната в строга прическа с една пластмасова шнола, облечена бе с дънки и памучна риза, достатъчно широка, че да скрие и камила отдолу. Нямаше нищо секси или предизвикателно у нея.

Просто твоето въображение, решително си каза тя. Вероятно заради напрежението от работата. Толкова много неща могат да се объркат при отливането на големи бронзови скулптури, че всеки нормален скулптор ставаше нервен.

И все пак, можеше да се закълне, че когато се обърна към групата мъже, тя видя как един друг мъж я наблюдава.

Раздразнена, Алис се обърна отново да огледа своя Рибар.

Наистина беше добър. Повече от добър.

Тя бе постигнала значителен успех с предишните си скулптури, но тези тук бяха най-добрите ѝ произведения. Нямаше търпение да види Детето и Майката в завършен вид. Като приключат с тях, Ловеца ѝ също ще оживее на това място.

Оставаше само Стремлението ѝ. Тази фигура започна да я преследва, откакто Джеръд я попита.

Алис отхвърли мисълта. Няма смисъл да се безпокои сега. В края на краищата ще намери правилния подход.

Внезапно почувства как не я свърта на едно място и се приближи към майсторите, които почти завършваха отливката.

При приближаването ѝ Джим я погледна и каза:

— Почти приключваме, госпожице Винсънт. Защо не отидете в стаята за почивка и не си налеете чаша кафе? Няма да се бавим.

— Хей, шефе? — Един от майсторите изглеждаше угрижен. — Кафето сигурно е станало ужасно, тъй като отдавна седи там в кафемашината. Може би е по-добре да почака в твоя офис, а вие пуснете Сам да отиде да свари ново кафе.

— С удоволствие ще го направя — отзова се мъж, вероятно Сам, с доста повече ентузиазъм от необходимото.

Джим се намръщи:

— Вие просто довършете започнатото тук.

— Не се тревожете за мен. Ще се оправя. Наистина — увери ги Алис, чувстваше се неудобно заради внезапното внимание.

Докато се оттегляше, усещаше тръпки да полазват по гърба ѝ и би се заклела, че я наблюдават хиляди очи.

Стаята за почивка беше едно безлично помещение, каквото имат повечето компании — няколко маси със стандартни, евтини столове, пръснати наоколо; табло на стената със закачени юридически съвети, разни листчета и карикатури; малко кухненско ъгълче с мивка, шкафове, микровълнова печка и бюфет, върху който се мъдреше голяма кафемашина.

Би могло да бъде и приятна стаичка, ако някой отдели време да я почисти малко. Масите и бюфетът бяха зацапани с разлято кафе и следи от предни обяди; чешмата беше почти пълна с мръсни кафейни чаши и чинийки; кошчето за боклук беше препълнено с кутии от замразени храни и смачкани книжни салфетки. Очевидно домакинството не беше приоритет тук.

Кафето бе дори още по-силно, отколкото я бяха предупредили, но с голяма доза захар и сметана на прах стана почти поносимо. Поне бе горещо и имаше достатъчно кофеин, че да събуди тялото ѝ.

Тъй като не ѝ се стоеше на едно място, а и нямаше какво да прави, че да запълни времето си, докато Джим се освободи, Алис започна да прелиства купчина стари списания за изкуство, пръснати по масата. Нищо интересно. Пък и беше чела повечето от тях.

С кафе в ръка тя се приближи към таблото на стената. Хвърли поглед на обява за марафон, за да се съберат пари за научни изследвания на рака, огледа карикатурите, прескочи съобщенията за продажба на кола и фирма за поддържане на градината и замръзна в шок при вида на няколко снимки, откъснати от списание за изкуство, снимки, които тя познаваше прекалено добре.

Всичките бяха от първата ѝ изложба, онези, на които носеше прилепнала черна вечерна рокля без презрамки, за която майка ѝ бе казала, че прилича на евтина проститутка. Но изрезките не бяха най-лошото. Някой — вероятно този, който ги бе намерил в старите списания — бе добавил бележка.

Хей, момчета! — пишеше там. — *Не ви ли се иска да опитате да направите отливка на това?* Който го бе написал, бе нарисувал и стрелка, сочеща към гърдите ѝ — едва прикрити от силно изрязаното деколте — на най-лошата, най-ужасно разкриващата снимка.

Стомахът на Алис се разбушува. Стаята сякаш се завъртя около нея. Обзеха я ярост, срам и шок.

Искаше ѝ се да свали със замах цялата проклета дъска и да накъса изрезките на парченца, големи колкото конфети. Още повече ѝ се искаше да избяга от стаята и да тича, да тича...

И все пак не можеше да направи друго, освен да стои и да се взира ужасена.

Нещо горещо я опари и извади от шока. Тя погледна, все още прекалено изумена, за да може да мисли правилно. Ръката ѝ трепереше толкова много, че кафето ѝ бе преляло през ръба на чашката.

С усилие на волята започна да диша дълбоко, опита да успокои треперенето на ръката си и разбунения си стомах. Обърна се и прекоси стаята, за да изхвърли в мивката остатъка от отвратителното кафе.

Изплакна ръката си, после няколко пъти наплиска лицето си със студена вода, докато треперенето ѝ престана и настойчивото желание да избухне в сълзи попремина.

Грубите хартиени салфетки ѝ помогнаха. Тя изтърка лицето си, направи го нарочно грубо, борейки се с яда и обидата. Очите ѝ смъдяха от неизплаканите сълзи на ярост и срам.

Не можеше да си тръгне сега, дори не можеше да се върне в работилницата — лицето ѝ щеше да я издаде.

Колкото и да ѝ се искаше, не можеше да откъсне снимките от таблото — това само щеше да предизвика още смях зад гърба ѝ.

Оставаше ѝ само едно нещо.

Когато Джим най-накрая подаде глава на вратата, тя седеше на масата, с гръб към таблото, и се преструваше, че чете едно от списанията.

— Извинявай, че те накарах да чакаш — жизнерадостно изрече той. — Знаеш как е.

После погледът му обхвана стаята и той продължи:

— Божичко, каква бъркотия. Трябва да накарам момчетата да поддържат по-голяма чистота. Ако знаех, че е толкова зле, щях да ти предложа да ме чакаш в офиса, макар и той да е малък като кибритена кутийка.

— Не използваш ли тази стая? — опитвайки се да звучи небрежно попита тя, докато излизаше след него.

Джим се усмихна:

— Аз ли? Не. Прекалено зает съм. Имам си собствена кафемашина. Когато искам кафе, си правя прясно. И след като видях бъркотията — добави той, като отвори широко вратата на офиса си и после се отдръпна, за да може тя да мине първа, — за извинение ще ти направя ново кафе.

— Чудесно — кимна Алис, макар че ѝ се искаше единствено да подпише и последните формуляри и да се измъкне оттук, колкото е възможно по-бързо.

Още един ден и Алис ще се върне. Всъщност, още двадесет и седем часа и тридесет и три минути, ако предположим, че пристигне от летището направо у дома, без да попада на никакви задръствания. Но кой може да разчита на това?

Джеръд извади мръсна тениска от чантата си и я хвърли върху нарастващата купчина мръсно пране на пода в средата на предната стая.

Двадесет и седем часа, в които да приключи с последните неща за договорения филмов проект, да измете пода, да измие чиниите — откакто започна работата, той само изплакваше някои от тях, — да изхвърли боклука, да изпере дрехите си и да смени чаршафите на леглото.

О, да, и да остави за проявяване последната цветна лента. Това бе един от последните филми на Алис, но току-що го бе намерил заровен в ъгъла на фотографската чанта.

Двадесет и седем часа, за да преживее някак си, тогава ще може да грабне Алис, да я завлече до леглото и да я люби, докато и двамата се срутят от изтощение.

Само мисълта за това накара кръвта му да закипи.

Той измъкна топка мръсно бельо, което бе натъпкал в закопчания с цип джоб в края на чантата. Тъкмо щеше да я хвърли върху купа и се поколеба. Може би трябва да запази най-чистото за всеки случай, тъй като въобще не беше сигурен дали има друго останало.

Да посрещне Алис с рециклирано бельо?

Смачканото бельо падна върху купчината за пране.

Джеръд се намръщи, гледайки купчината. Май ще трябва да я занесе в местната пералня. *Чисти дрехи* — майка му хранеше всички свои деца, които се появяха у дома, но бе сложила границата пред прането. Ако го види да пристига с толкова много неща, ще залости вратата и ще насъска кучето.

Може да използва пералнята и сушилнята на Алис. В промеждутъците на любовните им приключения, де.

Вече две седмици не бяха спали заедно и той полудяваше от липсата ѝ. Разбира се, говореха си по телефона поне веднъж на ден през този период, но това не беше същото като да я вижда. По дяволите, със сигурност не беше същото като да я държи в прегръдките си, да слуша смеха ѝ или да заспива нощем до нея, топла и нежна.

Това бе лудост, тъй като не му беше за първи път в живота да изкара няколко седмици без жена. Имаше моменти, в които наред някоя бурна авантюра трябваше да си приготви багажа и да прекара три месеца в бог знае какво място, и не можеше да си спомни нито един случай, в който сексът или жената, с която е бил обвързан, да са му липсвали толкова много, колкото му липсваше Алис сега.

Дори когато бе изпитвал липсата, винаги си бе мислил за секса, никога за жената. С Алис той доста си мислеше за секс — кой нормален мъж не би го правил, — но имаше и толкова много други неща между тях.

При тази мисъл той престана да рови в пътната си чанта и се загледа през прозореца. Ако не внимава, ще започне да звучи като някой, излязъл направо от въпросника на някое от онези женски списания.

Джеръд направи гримаса. Ами! На куково лято, може би. Но не и дотогава.

И все пак би бил най-големият лъжец, ако се преструва, че не харесва всички онези неща, които въображаемите мъже от въпросниците се предполагаше, че харесват: дълги разходки по плажа, гушенето, да я държи в прегръдките си на заспиване, да правят бавна, упоителна любов на сутринта.

Божичко, нямаше жив мъж, който да не харесва нещата, които правеха с Алис...

Само мисълта друг мъж да докосва Алис, така както той я докосваше, да я целува така, както той я целуваше, го разяри.

Внезапно ядосан, той изправи чантата и сърдито изпразни съдържанието ѝ. Четка за зъби, паста за зъби, шампоан, сандали, орфана книжка с меки корици — всичко това се изсипа върху леглото. Той разтърси чантата още веднъж и небрежно я захвърли настрана.

Липсваше му усмивката ѝ, по дяволите! Липсваше му малката бръчица, която набраздяваше челото ѝ, когато се съсредоточаваше върху работата си. Липсваха му безсмислените спорове, дългите разходки по плажа на залез-слънце, учудването и насладата, които грейваха на лицето ѝ всеки път, когато намираше красиво камъче или парче мида.

Тя му липсваше. Толкова е ясно.

С тази скорост на развитие до четвъртък ще е паднал на колене и ще я моли да се омъжи за него.

Мисълта го накара рязко да вдигне глава.

Брак с Алис.

Думите се преобръщаха в главата му, премятаха се, докато изчистиха всяка друга мисъл и запълниха всички празни малки ъгълчета на душата му.

Не за първи път мислеше за това, разбира се. Неведнъж бе откривал, че се спира на средата на това, което прави, и си представя какъв би бил животът, ако може да се събужда до края на дните си с Алис до него.

Винаги до сега бе успявал да отблъсне мисълта, но винаги бе знаел, че тя пак ще се върне, по-силна и по-жива от преди.

Този път, обаче, не желаше ни най-малко да отхвърли мисълта.

Брак с Алис.

Изпусна дъха си с дълга, тиха въздишка на почуда, после бавно се отпусна на ръба на леглото.

Миг по-късно стана отново, за да захвърли диска. С недоволно ръмжене го запрати на масата, но не си даде труда да го вдигне, когато той удари оставената там чаша кафе, плъзна се към ръба и падна на пода.

Брак с Алис.

Отново се отпусна на леглото. Този път дори да бе седнал върху нещо, не го забеляза. Беше прекалено зашеметен от виденията, които се въртяха из ума му, за да се безпокои от подобни дреболии.

Този път виденията изглеждаха толкова ярки, толкова абсолютно *правилни*, че дори не започна да се бори срещу тях, не се опита да извади дузина причини и да обясни защо тази мисъл е такава глупава фантазия.

Две седмици без Алис и всичко се подреди на мястото си, точно и ясно.

Това иска той. Алис и цял живот да бъде с нея.

Деца.

Примигна при тази мисъл, после се усмихна. Съвсем определено иска деца. Цяла сюррия, може би.

Деца и дом като този, в който бе израснал, със смях, любов и, добре, някоя препирня от време на време, за да поддържа интереса.

А работата? В края на краищата работата му като фотожурналист бе всичко за него за един дълъг, дълъг период от време.

Е, *почти всичко*. Смешното бе, че точно сега не му се виждаше толкова важна.

Последните две седмици работа над филма, осъзна той внезапно, му бяха дали един изцяло нов аспект на въпроса кой е той и какво трябва да прави с остатъка на живота си. Бяха му показали, че има много други неща за откриване, предизвикателства, за които дори не си бе помислял.

Може би не точно филмите бяха това, но той беше ентузиазизиран да опита. И ако не стане, ще пробва нещо друго.

В едно нещо бе сигурен все пак — през август Франк ще трябва да си търси друг фотограф.

Не, две неща — ще отиде да купи годежен пръстен.

Погледна към купчината мръсно пране на пода пред него.

Веднага след като мине през *Чисти дрехи*.

17.

Обикновено тя бе внимателен, спазващ правилника шофьор, но днес между летището и своята къща наруши всяко ограничение на скоростта.

Джеръд трябваше да се е върнал вчера. Ако се беше върнал и ако беше свършил последната част от работата си по филмовия проект, и ако си спомняше за ключа, който му бе дала, щеше да е там. *Може би.*

Имаше много *ако*, но тя трябваше да вярва, че всички те ще се осъществят. Искаше да усети как ръцете му я обгръщат и да види как се усмихва само за нея. Искаше...

Не, не посмя да отиде толкова далеч. От малка се бе научила, че е грешка да иска прекалено много или да има прекалено големи надежди.

Мисълта за онова табло я бе накарала да тича към къщи както заек, гонен от кучета, и въпреки че част от нея знаеше, че е лудост да остави миналото да я преследва така, друга част искаше да хлопне вратата пред останалия свят и никога да не излезе отново.

Спомени — тежки, жестоки спомени — бяха отнели съня ѝ предната нощ, караха я да се мята в леглото и да си припомня острите обвинения на майка си.

Да се показваш така! Видях те! Трябва да се срамуваш! — бе викала Елизабет Винсът. — *Човек би си помислил, че си евтина пачавра от улицата.*

Дълги години Алис вярваше, че е нейна вината задето *приятелите* на майка ѝ я гледат похотливо, правят груби, неприлични коментари и от време на време, когато имаха възможност, докосват гърдите ѝ. Няколко се бяха опитали да пъхнат ръце под полата ѝ, ето защо и досега тя носеше само панталони, дънки или рокли, които стигат до глезените ѝ.

Нейна бе вината, защото имаше гърди, които мъжете искаха да галят, кръстче, което искаха да обгръщат, и бедра, до които доста често се докосваха случайно — или поне така казваха винаги.

Нейна бе вината, защото любовниците и съпрузите на майка й имаха голямото желание да вземат и дъщерята заедно с майката. Чувстваха, че имат право над дъщерята, сякаш тя бе бонус, който се получаваше заедно с основното.

Е, не всички. Някои бяха мили с нея и никога не я караха да се чувства неудобно. Но милите бяха много по-малко от онези, които смятаха, че ако майката е на разположение, то и дъщерята трябва да е.

Всеки път, когато майка й ги хващаше да я гледат, използваше това като оръжие срещу Алис, като сабя, която може да намушка дълбоко в психиката й. И пак, и пак.

Алис не знаеше дали късметът или зоркото око на майка й я бяха запазили от изнасилване, но и не се интересуваше. Искаше само да забрави онези кресливи обвинения и злобното, пронизващо презрение.

През последните няколко седмици с Джеръд тя почти бе успяла да направи този подвиг. Той я накара да се чувства... *желана*. Не предмет на похот, а жена, ценена заради самата нея — жена, ценена не заради тялото, а заради това, което беше дълбоко в нея.

Тя отчаяно имаше нужда от такава увереност сега.

За нейно разочарование той не я чакаше в къщата й. Не вдигна телефона, когато тя звънна, а телефонният му секретар бе така пълен, че отказа да приеме ново съобщение.

Със сподавена ругатня Алис остави слушалката.

Глупаво бе да си мисли, че Джеръд ще я чака. Все пак той имаше своя собствена къща, своя собствена работа. *Свой живот*.

При тази мисъл се отпусна на един от кухненските столове, мрачно загледана в пустотата. Нямахше ни най-малката представа какво да прави.

Разопаковай си багажа, обади се едно тъничко гласче в главата й.

Нямахше желание да си разопакова багажа. Освен това не беше много и нямахше да й отнеме повече от три минути.

Измети пода.

Тя погледна към линолеума. Имаше нужда от едно добро изтъркване, не само от метене, но и това не й се искаше да прави.

Иди на разходка.

Прекалено горещо е.

Ами тогава седи тук, муси се и се самосъжбявай. Това ще свърши работа, нали? И Джеръд ще е много впечатлен.

Тази мисъл я накара да се засмее. Кратък, сух, доста горчив смях, но поне беше смях. Ако някой я беше видял през последните няколко часа, можеше да си помисли, че няма какво друго да прави с времето си, освен да седи и да спори с въображаем, вътрешен глас.

Раздразнена, но чувствайки се малко по-добре — понякога малко тъга вършеше наистина чудеса, ако не по друга причина, то поне бързо ѝ ставаше досадна и я караше да се заеме с нещо друго. Алис стана и отиде да види какво има в хладилника.

Стомахът ѝ изкъркори одобрително, като ѝ напомни, че го бе пренебрегвала цял ден, бе му дала единствено чаша гадно кафе на летището.

Той изкъркори отново, този път разочарован, когато тя установи, че в къщата няма почти нищо за ядене, само замразени или негодни за ядене храни. Портокаловиот сок и млякото се бяха развалили, докато я нямаше. Зелените чушки бяха започнали да се спаружват, а доматиите бяха омекнали.

Вдигна капака на кутията със сирене и сбърчи нос при вида на зеления мухъл отгоре.

Напъха мухлясалите продукти в боклука и реши да отиде до хранителния магазин. Ще остави бележка за Джеръд, в случай че намине.

Мисълта, че може да го изпусне, я накара да се поколебае, но само за миг. Той не съобразяваше живота си с нейния, строго си напомни тя, и тя няма да се съобразява.

Освен това, докато пазарува за себе си, може да избере нещо, за да приготви вечеря за Джеръд. След две седмици скитосване вероятно ще се зарадва на домашно сготвено ядене. А после...

Върна мислите си отново към настоящето. Да разопакова багажа, да измете пода, да напазарува. С това може да се справи.

Вечеря за Джеръд...

Усмихна се — с истинска усмивка този път — и отиде да вземе малката чанта, която бе оставила на пода до входната врата. Само мисълта, че има занимание, я накара да се почувства по-добре. Мисълта, че ще види Джеръд скоро, оживи стъпките ѝ.

Да вървят по дяволите тези проклети снимки и груби надписи. Няма да ги остави да я тревожат точно сега. Имаше да върши задачи, сигурно ѝ предстояха и някои срещи.

Е, поне един висок, рус викинг и само това имаше значение сега.

Малката велурена торбичка за бижута не тежеше повече от няколко унции^[1], дори и да броеше двата пръстена в нея. Не беше толкова голяма, колкото ключодържателя, който пълнеше по-голямата част от предния джоб на дънките, нито толкова тежка, но Джеръд можеше да се закълне, че я усеща, солидна като късче злато.

За стотен път тази сутрин той измъкна торбичката от джоба си, отвърза я и сложи пръстените на дланта си.

Не изглеждаха много големи на задебелялата му длан — типична златна халка и един по-тежък златен пръстен с истински бял диамант, поставен на гравирана повърхност. Диамантът не беше голям, но с най-добро качество.

Джеръд хвана годещия пръстен между палеца и показалеца си и го вдигна на светлината, струяща от отворения прозорец на студиото му. Като живо нещо, той експлодира с леденобял огън.

Джеръд се засмя, като си представи удоволствието на Алис, когато го постави на пръста ѝ. Внимателно върна и двата пръстена в торбичката, завърза я отново и я постави обратно в джоба си.

Странно. Когато и да си бе мислил за брак — а това не бе често — той винаги си бе представял, че ще бъде нервен, несигурен, изтощен от безсънни нощи, прекарани в безпокойства дали взема правилното решение или не.

Бил е много далеч от истината.

Любовта му към Алис бе единственото сигурно нещо в живота сега. Каквото и да носи бъдещето, всичко ще бъде наред, щом като Алис е с него. Сигурен е.

Имаше само едно нещо, което му оставаше да направи. Взе телефона и набра номера на офиса на редактора си.

Франк Грифит вдигна при първото позвъняване.

— Ало? — изръмжа той.

— Приятно ми е да науча, че си мил, както винаги.

— Време беше да се обадиш!

— Да, зная. — Джеръд навлажни неочаквано пресъхналите си устни и продължи: — Няма да се върна, Франк.

— Какво? По дяволите, Джер, не можеш да направиш това! Не прибързвай. Имаш още няколко седмици и...

— Зная, че пазиш работата за мен, Франк, и ценя това. Но е време да се захвана с други неща.

— Какви други неща! — попита подозрително Франк.

— Да ти кажа честно, не знам — призна Джеръд. — Не съм сигурен. Но имам предложение за работа, свързана с киното, и някои други възможности, които изглеждат... интересни. Обаче съм сигурен, че повече няма да се занимавам с вестникарска работа, Франк. Дори и за теб.

Настъпи продължителна тишина. После, почти тъжно, Франк промълви:

— Заради жена ли е, Джер? Затова ли не се връщаш?

Джеръд си пое дъх, после се усмихна и го изпусна.

— Да, Франк, има една жена. Прекрасна, чернокоса хубавица, която ще бъде госпожа Прескът, дори ако трябва да прекарам следващите десет години в опити да го постигна.

— По дяволите — изрева Франк, напълно отвратен. — Никога не съм смятал, че си мъж, който ще се остави някоя жена да го води за топките.

— Не, Франк, не ме разбра. Това е... — Опитваше се да намери думи, за да изрази чувствата си, но те влудяващо му се изплъзваха.

Няма значение. Нямахте нужда да обяснява на Франк. Ами не трябваше да го обяснява дори и на себе си. Да се ожени за Алис, да изгради живот с нея беше всичко, което искаше.

Останалото ще разбере по-късно.

— Божичко, Франк — изрече накрая. — Не мога да ти обясня. Не мога да го обясня и на себе си. Аз съм фотограф, не писател. Но съм сигурен, че това е правилното решение за мен.

— Ами тогава ми изпрати снимка.

Джеръд погледна купчината черно-бели снимки на Алис. На най-горната Алис се мръщеше на скицника си така яростно, че чудно как той не избухваше спонтанно в пламъци. Лицето ѝ бе оцапано, а тениската набраздена с черно там, където бе трила изпоцапаните си с

въглен пръсти. Шнолата ѝ се бе изкривила, косата ѝ се спускаше около лицето на дълги, зацапани кичури.

Джеръд никога не бе виждал жена, която да изглежда поинтригуваща, по-истинска или пожелана.

— Искаш снимка, Франк? — попита той. — Ще я имаш. Ще ти изпратя днес.

Отново настъпи продължителна тишина, после Франк каза:

— Ти наистина говориш сериозно, нали, Джер?

— Да, сериозно. По-сериозен не съм бил никога в живота си.

— О, по дяволите — изсумтя Франк и Джеръд разбра, че е спечелил войната. — Предполагам, че ще си загубя времето, опитвайки се да те разубедя.

— Да, така е.

— Предполагам, че предложението за повишение...

— Не.

— Или чудесно назначение в...

— Нито пък това.

— Страхувах се, че ще ми отговориш така.

— Отново настъпи тишина, последвана от приглушена ругатня.

— Е, трябва да се връщам на работа. Особено сега, когато ще трябва да намеря някой да заеме мястото ти.

— Има чудесни момчета там и те са жадни да си опитат шанса. Няма да ти е трудно да намериш някой да ме замести.

— Не всеки е като теб! — жално измърмори Франк. — Но все пак...

— Чудесно време беше, Франк — тихо додаде Джеръд. — Наистина чудесно.

— А, да... — Франк въздъхна, после изруга.

— Ако си промениш решението, обади ми се. И, Джер?

— Да?

— Късмет!

Джеръд се усмихна на слушалката.

— Благодаря. Не мисля, че ще имам нужда, но... благодаря.

Откакто дойде на Крайбрежието, Алис не бе купувала нищо друго, освен хранителни продукти. Никога не бе обичала да обикаля

магазини и когато дойде тук за лятото, си бе донесла всякакви дрехи и материали за работа.

Сега докато чакаше колите да се раздвижат — изглежда всички, които не бяха на плажа, бяха в колите си — забеляза табелата на фото Камерен. Разсеяно огледа изложените фотоапарати и снимки с размера на плакат, които бяха наредени на витрината.

Един висок, шкембест възрастен мъж се спря да надникне през витрината, като сложи ръце около очите си така, че да ги скрие от блясъка от ярката слънчева светлина.

Позата му ѝ напомни за една нейна рисунка на дете, което наднича във витрината на магазин за играчки. Беше видяла момченцето на улицата в Стария Град Александрия преди няколко години и бе поразена от копнежа, очевиден в неговата поза, и от разочарованото увисване на раменцата, когато майка му го измъкна настрана.

Смяташе да превърне рисунката с молив в картина с бои, но не работеше много често с бои и платна и някак си въобще не стигна до осъществяването на намерението си. Все пак споменът за момченцето се бе запазил у нея.

Колите се раздвижиха отново. Две преки по-нататък тя отби на паркинга на местния магазин *Точна покупка*.

Докато слизаше от колата, внезапно ѝ хрумна нещо — може да купи подарък за Джеръд. Нищо луксозно — може би нова каишка за рамо за фотографската му чанта. Неговата започваше да се износва.

Фотото беше само на няколко преки от тук, така че ще ѝ е лесно да се върне пеша, да намери нещо, което би му харесало, после да се върне и да купи хранителните продукти.

Магазинът ѝ изглеждаше хладен, почти студен след горещината навън. На прага Алис се поколеба, примигна при неочакваното преминаване от слънчева на изкуствена светлина. Помещението беше малко и натъпкано с високи рафтове.

В другия ъгъл дочу тих разговор — продавачът обяснява нещо на потенциален клиент, предположи тя. Не виждаше никой друг.

Лесно намери каишките за рамо. Избра една с преплетени геометрични фигури в яркочервено, бяло и черно. Джеръд харесваше ярките цветове, макар и да предпочиташе да работи с черно-бели филми.

Прокара пръст по сгънатата каишка, представи си как тя се сгъва на рамото му и се спуска надолу по широкия, мускулест гръб. Почти можеше да усети топлината на кожата му, допряна до кожената лента.

Това я накара да изсумти смутена и развеселена. Нещата излизаха извън контрол, когато започваше да фантазира за нещо подобно.

По-добре Джеръд да си е у дома тази вечер. Няма да може да изчака още двадесет и четири часа. Може би трябва да вземе консервирани стриди за него, за всеки случай.

Зачервена и усмихната на смелите мисли, които се въртяха в главата ѝ, тя тръгна към дъното на магазина, където бе касата, за да плати, после да отиде да вземе останалите продукти и да си тръгва за вкъщи.

Приближавайки се към края на рафтовете, гласовете, които чуваше по-рано, станаха ясни. Единият от тях беше на Джеръд.

Алис спря веднага, сърцето ѝ заби силно, усмивката ѝ се разшири от възторг. Първоначалният ѝ импулс беше да изтича покрай рафтовете и да се хвърли в ръцете му, въпреки че продавачът щеше да ги види.

Но ако направи така, той ще види каишката и ще трябва да обяснява защо е в магазина и така изненадата ще се изпари през прозореца.

От друга страна, кой иска изненадващ подарък, ако Алис може неочаквано да се появи, където той най-малко очаква. След минутно колебание, тя се реши на компромис и се опита да надникне зад ъгъла.

Продавачът не се виждаше наоколо. Джеръд стоеше пред щанда и се мръщеше на някакъв пакет в ръката си. Останалите му покупки стояха на покрития със стъкло щанд.

Алис тъкмо щеше да излезе иззад рафтовете, когато продавачът неочаквано се появи от задната стаичка с един от големите, цветни пликосе, които се използват за готовите цветни снимки.

— Трябва да ти кажа, Джер — каза той, като хвърли плика долу на щанда, до другите покупки на Джеръд, — че някакво страхотно маце имаш тук. Хубави гърди.

Мъжът се усмихна похотливо и с длани направи жест пред гърдите си.

— Стив ги прояви, но каза, че трябва и аз да ги видя и...

— Да, красавица е — отговори Джеръд.

Думите удариха Алис като чувал с цимент.

Красавица е? Беше чувала мъже да говорят така за колите си или за лодките си, но *за нея?*

— Колко ти дължа, Майк? — попита Джеръд. — Трябва да тичам. Всички тези рибари през почивните дни, знаеш как е.

— О, да, разбира се. — Майк измъкна лист и изчисли сметката. — Стана петдесет и седем и трийсет.

— Благодаря. — Джеръд хвърли няколко банкноти, после бързо мушна рестото в джоба си, докато продавачът опаковаше покупките му. — Оценявам това.

— Няма защо. Затова сме тук. Хей, ако ти омръзне тая твоя приятелка, ще ми кажеш, нали? Бих поразходил това маце наоколо!

Алис не чу повече. Вече бе почти на вратата и бързаше към колата си, колкото я държаха краката. По време на бягството си бе захвърлила, без да знае къде, кайшката.

Трябваше да се измъкне. Въобще не искаше да се натъкне на Джеръд тук, където стотици хора щяха да видят как ще го накъса на парчета и ще стъпче остатъка.

По дяволите да вървят изненадите! По дяволите покупките! По дяволите и консервираните стриди! Ако Джеръд имаше нужда от тях, нямаше да е, защото ще я люби.

[1] Унция — мярка за тежест, равна на 28,3 г. — Б.пр. ↑

Джеръд почти извика на глас от облекчение, когато видя колата на Алис на обичайното ѝ място. През последните три часа бе минавал оттук пет пъти, но не бе оставил съобщение на телефонния секретар. Не искаше да говори с *машина*. Искаше да говори с *нея*.

Изпод гумите му се разхвърчаха камъчета, когато спря на мястото за паркиране. Докато се качваше по стълбите — дори слоновете биха го направили по-тихо, но въобще не го беше грижа — той мислеше единствено за Алис.

За негова изненада никой не отговори на звъненето му на енергичното тропане. Погледна озадачено заключената врата, след това обиколи към предната тераса. На плажа е. Там трябва да е.

Дори и да беше, не можа да я види. Огледа брега и в двете посоки, закривайки очите си от слънцето. Никъде не се виждаше. Не беше на плажа, освен ако не бе отишла доста по-далеч от обикновено.

Къде, по дяволите, беше Алис?

Отново потропа. Като не получи отговор, той отвори мрежата и, поставяйки ръце около очите, надникна през стъклото на вратата. Стори му се, че видя някакво бързо движение, нещо като сянка, която да изчезва, но вероятно това бе само измама на светлината.

Не си беше у дома, макар и колата ѝ да е отпред. Но проклет да е, ако си тръгне! Алис ще се появи рано или късно и той възнамеряваше да е тук, когато пристигне.

Ключът, който му бе дала, се плъзна леко в ключалката. Едва бе направил и три крачки в стаята, когато тя внезапно изскочи от кухнята.

— Какво си мислиш, че правиш? — изсъска яростно Алис, очите ѝ блестяха. — Само защото ти дадох ключ за спешни случаи не означава, че имаш правото да влизаш тук по всяко време.

Джеръд спря изумен от неочакваната атака.

— Аз почуках, но...

— А аз не отворих, което трябва да ти е показало, че не искам да говоря с теб. Не видя ли колата ми?

— Да, но...

— Тръгвай си. Веднага!

Това го изкара от изуменото му объркване. Нямахте нищо против една добра кавга, но мразеше да го атакуват за нещо, което дори не знаеше, че е извършил.

— Така и ще направя — сопна се той. — Защо не ми отвори, когато почуках? Само трябваше да погледнеш през прозореца и да видиш, че съм аз. За какво става дума, все пак?

— Ти ме излъга!

Челюстта му увисна. Отново.

— Така ли? Искам да кажа, че не съм! Никога не съм те лъгал.

— Не си ли? Бях във фотото преди час. Чух коментарите на продавача относно снимките ти. *Моите* снимки, които ти направи.

— Какво? — Джеръд се опита да си спомни какво бе казал. — Аз само купих някои неща. Какво лошо има в това?

— Лъжец! Копирал си и някои снимки. Помниш ли? *Хубави гърди, Джер.*

При тези думи устните ѝ се присвиха, сякаш току-що бе отхапала голямо парче от много кисел лимон.

На Джеръд му просветна.

— Хей, извинявай за Майк — изрече виновно. — Понякога е малко груб, но не е имал нищо лошо предвид. Не е знаел, че си там. А това наистина са едни чудесни снимки. Всеки мъж...

Сякаш бе запалил купчина динамит.

— Всеки мъж? *Всеки мъж?* Каза, че *ти* единствен ще гледаш снимките!

Алис беше толкова вбесена, че заекваше. Приближи се една крачка и с вдървен пръст го прободде в гърдите.

— Ти ме излъга!

Джеръд се отдръпна назад. Нямахте друг избор. Ако се приближеше още малко, щеше да стъпи на пръстите му, а в сегашното ѝ настроение вероятно не би имала нищо против.

— Каза, че сам ще копираш снимките! — Пак го прободде, този път по-силно. — Не ми каза нищо за мъжете от фотото, които чудесно се забавляват като си предават снимките и ми се хилят похотливо, като че ли съм...

— Не биха направили подобно нещо!

— Не така ми звучеше на мен! Но не в това е въпросът.

Той се отдръпна още една крачка заради този твърд, обвинителен пръст. Още една стъпка и ще е извън вратата.

— Въпросът е — продължи тя безмилостно, — че ти ми обеща никой да не вижда снимките. Никога. *Никой!*

— Черно-белите! — започна да протестира той. — Нямам подходящо оборудване да проявявам сам цветни.

— Това не ми го каза!

— Но това имах предвид! Освен всичко друго — добави той, ставаше все по-ядосан — беше само един филм. Объркал се е с някои други.

Очите ѝ се присвиха.

— Изщрака много повече цветни снимки, не само един филм. Какво направи с останалите?

Той отвори уста, после отново я затвори. Стив бе проявил всички цветни филми. Просто не му беше хрумнало, че тя би приела един професионален работник във фото за натрапник. Просто лош късмет, че е влязла в магазина по това време.

— А ти какво правеше в Камерен все пак? — попита той. Ако трябваше да се чувства виновен за нещо толкова глупаво, искаше да знае защо.

Въпросът бързо обагри бузите ѝ в червено. Тя вдигна предизвикателно глава.

— Смятах да ти купя подарък. Преди да открива, че не си спазваш обещанията.

— Аз само... — Той прекъсна изречението си, преди да изрече нещо, за което да съжалява наистина. За какво спореха, все пак? Със сигурност не беше за някаква си тъпа лента.

Пое си с усилие въздух, после бавно го изпусна, опитвайки се да се овладее.

— Не съм те излъгал — произнесе твърдо. — Поне не съзнателно.

Погледът, който му хвърли, бе изпълнен с мълчаливо презрение.

— Виж — продължи той, като опита нов подход, — аз съм професионален фотограф. Използвам професионалисти да проявяват повечето от филмите ми. Всички цветни. Повечето от черно-белите

дори, точно както ти използваш професионалисти да отливат бронзовите ти скулптури.

Тук уцели. Видя как тя потрепери от удара.

— Стив не е човек, който ще се разприказва. Пък и за какво да приказва? Просто няколко снимки на красива жена.

Зачервените бузи на Алис станаха алени.

Джеръд използва преднината си.

— Той вероятно е проявил хиляди снимки на красиви жени. Стотици хиляди!

Хоп! Напълно сбърка с това. Огънят в очите ѝ беше така разпален, че можеше да опърли плътта му.

Джеръд бързо опита друго.

— Освен това дори наистина да харесва снимките ти, а защо не, няма да хукне наоколо и да го разправя.

— Ха! Чух добрия ти приятел Майк, помниш ли? Не ми приличаше на човек, който си държи устата затворена!

Не можа да отговори нищо на това.

За миг си помисли, че Алис ще го зашлеви, но вместо това тя прехапа долната си устна и се обърна рязко. Той забеляза неочаквания блясък на сълзи в очите ѝ. Сърцето му се сви. Оправяше се в битките, но със сълзите, особено сълзите на Алис...

Преди тя да се отдръпне, той постави нежно ръце на раменете ѝ, за да я спре. Мускулите ѝ бяха напрегнати като здраво опънати жици. Тя вдигна глава, предизвикателно високо, но развали впечатлението, което искаше да създаде, като подсмръкна лекичко.

— Какво те безпокои в действителност? — тихо попита той, като се наведе по-близо и внимателно започна да масажира напрегнатите ѝ мускули. — Нито Стив, нито пък моите грешки са истинския проблем, нали?

— Няма значение. — Гласът ѝ беше напрегнат и строг също като раменете ѝ. Опита се да се отдръпне, но той я придърпа обратно към себе си.

— О, не, недей. Първо ми дължиш обяснение.

Този път Алис не се опита да се освободи. Просто го удари с лакът в корема. Силно.

— Оох!

— Не ти дължа нищо! — Като отмъстителната фурия тя премина покрай него и широко отвори вратата — Тръгвай си! Веднага!

Искаше да си отиде, яростно увери тя себе си, искаше той да напусне къщата и живота ѝ.

Джеръд беше прав, каза си Алис. Не беше само заради онзи простак от фотото или заради лъжите му — а те си бяха лъжи, независимо от думите му. Но тя в никакъв случай нямаше да му обяснява. И тя самата не разбираше всичко.

Едно нещо разбираше, все пак: беше глупаво да свали бронята си, така че той да може да се промъкне в сърцето ѝ.

Джуди я беше предупредила. Да се позабавлява с някой летен флирт е едно нещо. Да загуби сърцето си — съвсем друго.

Най-сигурният начин да бъде наранена е да се интересува прекалено много от някого, да иска прекалено много, да обича прекалено много. Това я правеше уязвима, така че и най-лекото рязване можеше да стигне до кост. Преди много време майка ѝ и беше дала този урок. Животът просто го бе затвърдил. Сега грешката ѝ се състоеше в това, че не го помнеше.

Тя посрещна предизвикателно обезпокоения, ядосан поглед на Джеръд и избъбра ядно:

— Тръгваш ли?

Лицето му се скова и той отговори:

— Да, но само защото сега съм толкова ядосан, че не мога да мисля.

Тя затръшна вратата след него, не помръдваше, просто си стоеше с гръб до стената, слушаше стъпките му, рева на двигателя при запалването на джипа, свистенето на гумите при потеглянето.

Когато нямаше вече какво да слуша, освен настъпилата тишина, тя бавно се плъзна надолу по стената, докато се превърна в малка топка, свита в ъгъла. Отпусна глава върху коленете си, обви краката си с ръце и остави насъбралите се вътре в нея сълзи да се излеят в унищожителен потоп.

Джеръд не беше сигурен как бе стигнал до вкъщи. Тъй като по бронята на джипа нямаше следи от удар или кръв, предположи, че не е оставил трупове след себе си, но не можеше да си спомни нищо друго,

освен яростта, изумлението си и вида на Алис, която стои на прага и му казва да напусне.

В едно нещо беше сигурен, това не беше заради някаква си фотолента или някоя глупава мъжка шега. Нещо друго се бе случило, че да е така разстроена. Случаят във фотото беше спусъкът, а пищовът, какъвто и да бе той, беше зареден и готов за изстрел много преди тя да влезе през вратата.

Но какво ли бе това? Джеръд обикаляше работния си кабинет, а мислите му се тълпяха.

Не можеше да е сърдита заради двуседмичното му отсъствие. Щеше да разбере по някакъв начин, ако бе така. Бяха си говорили доста често по телефона, за да пропусне предупредителните сигнали.

Друг мъж? Дали това не е нелепо извинение, за да скъса с него?

Не, със сигурност не е. Цялата идея беше абсурдна. Алис не би го направила, дори да беше намерила някой друг.

Джеръд изнамери още дузина обяснения, всяко от тях по-фантастично и невероятно от предишните, после ги отхвърли едно по едно.

Колкото по-дълго мислеше, толкова повече се ядосваше. Познаваха се повече от два месеца и почти от самото начало спяха заедно. Тя със сигурност го познаваше достатъчно добре и би трябвало да знае, че той никога няма да я нарани съзнателно, че може да му вярва, независимо от всичко.

Сигурно беше нещо от миналото ѝ, някакъв страх от обвързване или отдаване. Алис почти никога не говореше за детството си и още по-малко за майка си, но той се бе вслушвал не само в думите ѝ, а и в нейното мълчание.

Алис Винсънт носеше такива дълбоки рани на душата си, каквито той имаше по тялото си, и дори още по-зловредни. Тя бе израсла, заобиколена от всички предимства, които парите и семейното положение можеха да осигурят. Той бе израснал с всички онези неща, които имаха значение — любов, смях и убедеността, че принадлежи някому.

Той никога не бе имал съмнения кое е по-важно, кое е с по-голямо значение. Ако трябваше да избира, всеки път би избирал отново любовта и увереността, че принадлежи на някого.

Като че ли привлечен от невидима сила, Джеръд отиде до масата, където бе оставил снимките на Алис. Прелисти ги една по една, разгледа ги, търсеше жената, която познаваше, жената, с която възнамеряваше да прекара остатъка от живота си.

Някои снимки бяха по-добри от други, разбира се. Някои бяха произведения на изкуството, други просто приемливи, но всички я показваха в истинската ѝ светлина — стеснителна, страстна, емоционална, с огромна способност за живот и обич, които невинаги можеше да скрие, независимо колко упорито се опитваше.

Започна да избутва всички хартии в единия край на масата, за да ги разстеле, после промени намерението си и отиде да потърси кутията с кабърчета. Не си даде труд дори да махне всичките стари листи от таблото, просто забождаше снимките отгоре. Когато свърши мястото на таблото, продължи да закачва снимките по стената, една след друга.

На Алис ѝ бяха необходими шест дни да се престраши, за да отиде при Джеръд и да се извини.

Беше свършила с Ловеца и го бе оставила в ъгъла, тъй като не можеше да издържи да го гледа. Оставаше ѝ само скулптурата на Стремлението. Дори не се опитваше да работи по нея. Нямахше желание. Освен това нямаше смисъл да се опитва да работи върху нещо, което не можеше да *види*, да разбере.

Без работата, обаче, на която да се уповава, тя бе изгубена, останала без кормило и компас. Изкара цял ден в пазаруване и накрая се прибра вкъщи с една книга с меки корици, но бързо я забрави.

Опита се да изчисти къщата, но установи как се разсейва. Когато се спъна в кофата, оставена в средата на кухнята, и разля сапунената вода по току-що изчистения под, Алис заряза всичко и остави праха и мръсотията да се трупат, без да им обръща внимание.

Не ѝ провървя и да се прави на турист. Посети *Kuti Хок*, прилежно разгледа всички изложби и всичките им експонати. Час покъсно не си спомняше нищо. Плажовете ѝ се струваха горещи, претъпкани, безкрайни, а на пътуването с корабче, което спонтанно реши да предприеме, я хвана морска болест.

Алис избягваше Джуди, измисляше скалъпени извинения защо не може да се срещне с нея и се преструваше, че не е у дома, когато

приятелката ѝ идваше. Вероятно така се чувстват престъпниците, казваше си тя, спотайвайки се някъде в кухнята, където Джуди не можеше да я види, докато звънеше на вратата, отново и отново.

Най-накрая, когато не можеше да изкара още един ден, подобен на последните шест, Алис грабна ключовете и подкара колата към къщата на Джеръд.

Тази сутрин нито си бе взела душ, нито се бе сресвала. Облякла бе любимата си риза и широка пола. Знаеше, че в угълчетата на очите ѝ се забелязват ситните бръчици на изтощението и че под тях кожата е опъната от недоспиването, но въобще не я бе грижа. Трябваше да се изправи пред него сега, днес, преди нищожното количество кураж да ѝ изневери съвсем.

Не би ѝ било трудно, ако само трябваше да се извини, независимо колко непростимо бе поведението ѝ или колко се бе разсърдил той, но да скъса връзката си с него — ако предположим, че бе останала такава — беше наистина съкрушително.

Само мисълта да не го види никога повече караше гърлото ѝ да се свива и сълзи да се появяват в очите ѝ, но тя знаеше, че така е по-добре и за двамата. Джеръд заслужаваше повече, а тя...

Алис прогони мисълта от главата си, за да не се разплаче отново. Тъкмо щеше да завие обратно и да се върне у дома, когато видя джипа му. Може би трябваше да се обади, все пак. Или да му напише писмо, въпреки че писането на писма не беше най-силната ѝ страна.

Но това би било страхливо и жестоко, а дори и тя да притежаваше наистина тези качества, не ѝ се щеше той да я запомня по този начин — ако предположим, че я запомни, след като тя се отнесе така с него.

Със свит стомах се застави да излезе от колата и да изкачи стълбите.

Вратата беше отворена, но контрастът между слънчевата светлина навън и сумракът вътре беше толкова голям, че не можеше да види нищо. При натискането на старомодния звънец усети пръстите си леденостудени и непохватни. Чу как глухо отеква ръждясалата камбанка.

Единствено това. Никакъв друг звук не идваше от вътре.

С облекчение, подобно на осъден престъпник, избегнал примката, Алис тръгна надолу по стълбите. Беше *опитала*. Беше

направила добросъвестен *опит* да му го каже *лично*. Няма вина, че го няма. Дори ще спомене това в писмото си.

Стигна до средата на стълбите, когато внезапно спря засрамена. Страхливка! Измамничка! Едно несмело позвъняване нямаше да я оправдае. Джеръд бе някъде наоколо. Джипът му бе тук, вратата бе отворена, значи не беше отишъл много далеч. Най-малкото, можеше да го изчака да се върне.

С натежали крака направи усилие да се върне. Може да седна на терасата и да наблюдавам минаващите хора, каза си Алис. Да наблюдаваш хората винаги е добро занимание, което разсейва неканените мисли.

Обиколи къщата и неочаквано спря, разтърсена от вида на шезлонга, където се бяха любили в мрака преди толкова много седмици.

Не, не *на терасата*.

Като се опитваше да си поеме въздух, тя се върна обратно. Ще седне на стълбите. Там няма да има проблеми — той никога не я е любил, никога не се е опитвал да я целува на това място.

Утринното слънце беше горещо, а старите дървени стълби — твърди и неудобни. След няколко минути започна да се поти и да се върти, опитвайки се да намери най-удобното положение, но все не успяваше, дори и да имаше такава.

Раздразнена, тя се изправи. Може би ще си тръгне все пак.

Погледна летящата врата и отворената дървена врата зад нея. Може пък да почака вътре, за да избегне слънцето.

Вътре се почувства по-зле. Леглото му беше там, чаршафите бяха смачкани след безсънна нощ, горният чаршаф се спускаше встрани, така че единият ъгъл се стелеше по пода и ѝ напомняше миналите дни.

Обхвана я възбуда, толкова силна възбуда и копнеж, че краката ѝ се подкосиха. Дори не трябваше да си затваря очите, за да си спомня нощите, прекарани с него; дългите, лениви следобеди, през които бяха правили любов върху същите тези смачкани чаршафи; телата им, овлажнели от пот и желание, докато лятната горещина ги обгръщаше като одеяло.

Алис си пое дълбоко въздух, опитваше се да се овладее. Всичко ли щеше да ѝ напомня за Джеръд и за това, което бяха преживели заедно? Какво отхвърляше тя?

Водата от кухненското кранче не беше студена, но все пак реши да напръска лицето си. Помогна ѝ малко. Джеръд сякаш нямаше кърпа, така че ѝ се наложи да изтрие лице с края на размъкнатата си мъжка риза.

Ще го почакам в кухнята, каза си тя. Никога не бяха правили нищо тук, освен кафе от време на време. Никакви спомени нямаше да я безпокоят.

Нямаше какво да прави, нямаше нищо интересно за гледане. Неспokoйна и все по-напрегната, Алис тръгна към кабинета на Джеръд. Може да си вземе няколко фотографски списания, за да се развлича, докато чака.

Едва бе направила три крачки в стаята, когато внезапно спря изумена. По целите стени бяха окачени нейни снимки.

Те покриваха стената от нивото на кръста ѝ до около шест фута нагоре и бяха закачени една до друга, така че заемаха и четирите стени. Само прозорецът и вратата към тъмната стаичка правеха изключение.

Снимки имаше дори и върху таблото му. Е, беше оставил на мястото им снимките в рамка на Крайбрежието. Те почти се губеха сред стотиците нейни образи.

Със зяпнала уста и широко отворени очи Алис направи още няколко крачки, после спря и бавно се завъртя на пета, като се опитваше да възприеме всичко това. Дюзини черно-бели Алиси я гледаха.

Едва поемайки си дъх, тя се приближи така, че да разгледа фотографските Алиси, без те да я затрупват.

Ето тук объркана се навеждаше над един лист за рисуване. Там се бе навела над скицника си, забравила за всичко друго, освен как рисунката ѝ придобива очертания пред нея. На трета хапеше долната си устна, докато изучаваше грубата глинена скулптура, която стоеше предизвикателно пред нея и сякаш я подканваше да открие тайните ѝ, скрити зад повърхностния слой.

Алис леко прокара пръст по снимката. Тя беше хладна и хлъзгава, цялата гладка, но когато вдигна ръката си, момичето можеше да се закълне, че хартията приема форма, структура и дълбочина, че моментът, който Джеръд бе уловил с фотоапарата си, е все още там в цялата си жива многообразност. Че *тя* все още беше там.

Или е съвсем друг човек? Май тази горда, напориста, красива жена не е Алис...

Все пак, тя се обличаше в развлечени, широки дрехи и не се грижеше да си прави прическа. Беше прекалено висока, прекалено голяма и непохватна, прекалено неуверена и стеснителна, нямаше светски обноски, не можеше да е жената, която Джеръд бе уловил тук.

Една по една, Алис разгледа редиците фотографии.

Трудно ѝ бе да даде оценка. Погледът ѝ на художник казваше, че са добри. Много, много добри. Няколко бяха дори великолепни, истински шедьоври на фотографското изкуство.

Но дори когато художникът у нея се радваше, жената тръпнеше, разкъсвана от различията между човека, който чувстваше, че е, и силното, страстно, загадъчно създание, разкриващо се пред нея в стотици пози, хиляди нюанси на светлина и сянка.

Колкото повече гледаше снимките, толкова повече се объркваше. Това със сигурност не беше една тромава и непохватна Алис Винсънт.

И все пак — лицето бе същото лице, което я гледаше сутрин от огледалото, дрехите бяха същите дрехи, които тя имаше. Скулптурата, която бавно, кадър след кадър, придобиваше по-ясни очертания, без съмнение беше нейният Ловец.

Алис се задъха. Сякаш гърдите ѝ бяха притиснати, сякаш някой беше заварил железни обръчи около сърцето и дробовете ѝ. Гърбът ѝ раменете я боляха от напрежението, дори когато мускулите ѝ тръпнеха от пламенната надежда, на която не искаше да се отдава.

И все пак, с всяка нова снимка, всяко парченце от мозайката на Джеръд, я обземаше едно стряскащо убеждение — това създание, тази жена, която той бе уловил в моменти и обикновени, и изключителни, тази жена беше обичана.

Признанието спря дъха ѝ.

— Какво правиш тук? — Познатият глас преряза замаяното ѝ учудване като с нож.

Алис се обърна бързо и видя Джеръд да стои на прага и да я наблюдава. Беше поставил юмруци на бедрата си, а любимите черти бяха яростно намръщени.

— Джеръд! Аз... аз...

Думите не искаха да излязат от гърлото ѝ. Тя преглътна, опита да се овладее и усети как светът се плъзва под краката ѝ и я оставя да

виси над бездна.

Бръчките му станаха по-дълбоки, докато погледът му я обхождаше, набитото му око на фотограф улавяше всеки жалък детайл, всяка бръчка на умора, всеки кичур разбъркана, разпиляна коса.

— Изглеждаш ужасно — изрече глухо той, като прекоси стаята, все още смръщен. — Всъщност изглеждаш като че ли не си спала дни наред.

— Наистина не съм... — Алис си призна, преди да се усети.

— Не си спала?

— Не — тихо, едва чуто произнесе тя единствената дума.

Той беше толкова близо до нея, че тя трябваше да наклони глава назад, за да срещне погледа му. Сърцето ѝ започна да бие толкова силно в гърдите, че вече беше сигурна — той го чува.

Само видът му ограбваше разума ѝ.

За нейно изумление бръчката му изчезна и на лицето му бавно се появи усмивка, която накара разтуптяното ѝ сърце да пропусне един-два удара.

— Добре.

— Добре? — неразбиращо повтори момичето.

Той кимна, очевидно доволен.

— Много добре. Не бих искал да съм единственият, който не е мигнал през последните няколко дни.

Джеръд протегна ръка и лекичко постави един разпилян кичур коса зад ухото ѝ. Върховете на пръстите му докоснаха бузата ѝ и разгориха огън у нея.

— Е — той се наведе по-близо, — какво те доведе тук, госпожице Винсънт?

Гласът му я галеше, тих и провокиращ, и безкрайно обезпокоителен за сетивата ѝ.

Какво я беше довело тук? Алис се опита да си спомни.

— Аз... аз мисля, че е добре да не се виждаме повече. — Тя изрече бързешком последните думи, за да не заседнат в гърлото ѝ.

Той се наведе още по-близо, толкова близо, че тя можеше да се удави в тези сини, сини очи.

— Така ли мислиш? — Имаше нотка на смях в тихия въпрос.

Алис кимна с глава — нагоре, надолу — подобно на кукла на конци, която не може да мисли самостоятелно:

— Да.

— А аз не — произнесе той толкова тихо, че тя едва го чу.

И после я целуна. Просто се наведе напред и арогантно си поиска целувка.

С лек вик на капитулация тя се отвори за него. Не можеше да направи нищо друго. Ръката ѝ сама се вдигна и се притисна към бузата му, плъзна се нагоре, така че пръстите ѝ се заровиха в косата му.

Той изстена и я привлече енергично към себе си, целувките му ставаха по-дълбоки, искаше нови и нови. Предлагаше... всичко.

— Обичам те, Алис — измърмори той. — Винаги ще те обичам, независимо от всичко. Знаеш го, нали?

Тя се задъха:

— Зная ли го?

Погледът му я обгръщаше, предизвикваше я да го отрече, ако смее.

— Знаеш го. Също както и ти ме обичаш.

— Да — каза тя учудена, гласът ѝ беше тих, като за молитва. — Обичам те!

Подобно на камък, запратен към прозорец, тези две простички думи разбиха обръчите около сърцето ѝ на хиляди парченца и я освободиха.

Тя се засмя, но смехът ѝ премина в ридание:

— Да. О, да, обичам те, Джеръд Прескът! Но не мислех... Не смеех да вярвам...

— В какво? — Той внимателно ѝ подсказа. — Че е възможно да те обичам? Е, грешала си. За много неща.

— Съжалявам, толкова съжалявам... — Сълзите я задавиха. — Не исках да кажа онези неща. Не биваше...

— Шшт — възпря я той и постави пръст на устните ѝ. — Не сега. Не искам обяснения сега.

— Но аз ти дължа...

При тези думи Джеръд се усмихна.

— Така е. И аз имам намерение да измъкна истината от теб някой ден. Цялата истина. Но не сега.

Докато нежно махаше един паднал на лицето ѝ кичур коса, погледът му се смекчи, разбираше я много добре.

— Сега няма значение — додаде тихо той.

— Не — съгласи се тя, почти не можеше да си поеме дъх, почти не се осмеляваше да се надява. — Не, сега наистина няма значение.

По-късно — доста по-късно, когато лежаха прегърнати на смачканите чаршафи, голите им тела влажни, но напълно удовлетворени — той ѝ каза за решението си да напусне вестника.

— Но какво ще правиш? — стресна се тя, като се подпря на лакът. Беше изненадана.

Той се усмихна, ръката му лениво се плъзна по гърдите ѝ и после надолу, като остана да лежи собственически върху извивката на бедрото ѝ.

— Не зная — отговори. — Не съм сигурен. Но има хиляди неща, които съм искал да направя и никога не съм опитвал.

— Да се ожениш, например — подразни го тя и показа лявата си ръка. Диамантът на пръстена на средния ѝ пръст блещукаше, искреше на светлината.

— Да се оженя например. — Той ѝ се усмихна като човек, който току-що бе завладял света. — А ти? Какво планираш?

Алис тихичко се засмя:

— Освен да се омъжа?

Той кимна.

Мекият звук от допира на косата му до възглавницата предизвика гореща вълна у нея. Тя свали ръката си и я постави на гърдите му, наслаждавайки се на приятната му топлина, която все още извираше от цялото това чудо.

— Ловеца е готов — каза накрая.

— И, разбира се, е великолепен — подразни я той. — Също като модела му.

— Точно така.

Джеръд плъзна ръка надолу към талията ѝ, като я измъчваше с небрежната интимност, после продължи:

— Значи ти остава скулптурата на Стремлението, нали?

Алис неволно се стегна.

— Да.

Това беше последното нещо, за което искаше да мисли точно сега.

Джеръд смръщи вежди и попита:

— Алис? Какво има?

— Нищо. — Тя го погледна, после отклони погледа си встрани. Той май нямаше да я остави да се измъкне. — Просто... Не зная какво да правя с нея. Мислих, мислих, но... — Момичето сви рамене. — Нищо. Изглежда просто нямам усет за тази.

Известно време Джеръд просто си лежеше, загледан в нея, замислен, с присвити очи. После внезапно я избута и седна в леглото.

— Хайде, облечи това — нареди ѝ той, като изрови ризата ѝ от купчината хвърлени на пода дрехи.

— Какво?

— Просто прави, каквото ти казвам — подкани я той, като грабна дънките си.

Джеръд не даде възможност да облече нищо друго, дори не я изчака да закопчае всичките си копчета, а я хвана за ръка и я заведе в кабинета си.

— Ето твоето Стремление — каза той, като направи кръг с ръка, за да покаже снимките, забодени на стените.

— Моето Стремление? — Алис се загледа в Джеръд, не в снимките.

— Точно така! — Той я хвана за раменете и решително я завъртя, така че да е с лице към далечната стена и снимките, разположени от единия до другия ъгъл. — Ти каза, че тя е сърцето и душата на цялата композиция, нали?

— Да. — Алис провлече думата, като се опитваше да го разбере. Беше ѝ трудно да мисли, докато гледаше стотици свои изображения.

Не ѝ помагаше и това, че той стоеше толкова близо зад нея, и това, че под ризата беше гола.

— Ами, ето я.

— Но... това съм аз.

— Точно така! — Той плъзна ръце около нея, преплете ги отпред, като че ли се страхуваше, че тя може да избяга. — Това си ти. И това е твоето Стремление.

И тогава тя видя. Не много ясно, не за дълго, но видението, което търсеше, беше там, скрито някъде във всички онези снимки.

Чувството беше подобно на онова, което изпитваше, когато гледаше рисунка с триизмерен образ, скрит в нея. В началото не

можеше да види образа, но ако се взира, взира, ако погледне от правилния ъгъл, той неочаквано изникваше от фона, толкова ясен и ярък, че тя си мислеше как може да го докосне. Колкото повече гледаше, толкова по-лесно ставаше да го открие, докато накрая трябваше само да хвърли поглед на рисунката и да го види.

— Твоето Стремление винаги е било вътре в теб — каза Джеръд, като я придърпа нежно отново към себе си. — Винаги.

Винаги.

Алис затвори очи и се облегна на него, знаеше, че той ще е там. Винаги.

— Ако не ми вярваш — прошепна Джеръд в ухото ѝ, — ще ти помогна да го откриеш.

Очите ѝ се отвориха широко и, само за миг, тя отново видя своята скулптура на Стремлението. Каква би могла да бъде.

Образът изчезна така бързо, както се бе появил, но Алис нямаше нищо против. Ще го намери отново, Джеръд щеше да ѝ помогне, да я придърпа обратно, когато тя тръгнеше по странична пътека.

Ръцете му все още я обгръщаха, Алис се обърна, за да бъде с лице към него и попита:

— Обещаваш ли?

— Обещавам — промълви Джеръд.

След това той нежно я придърпа към себе си и запечата обещанието си с целувка.

Издание:

Кейт Холмс. Пясъчни замъци

Американска. Първо издание

ИК „Компас“, София, 2003

Худ. оформление: Станислав Колев

ISBN: 954-701-144-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.